Leonida Neamțu

BALADA CĂPITANULUI HAAG

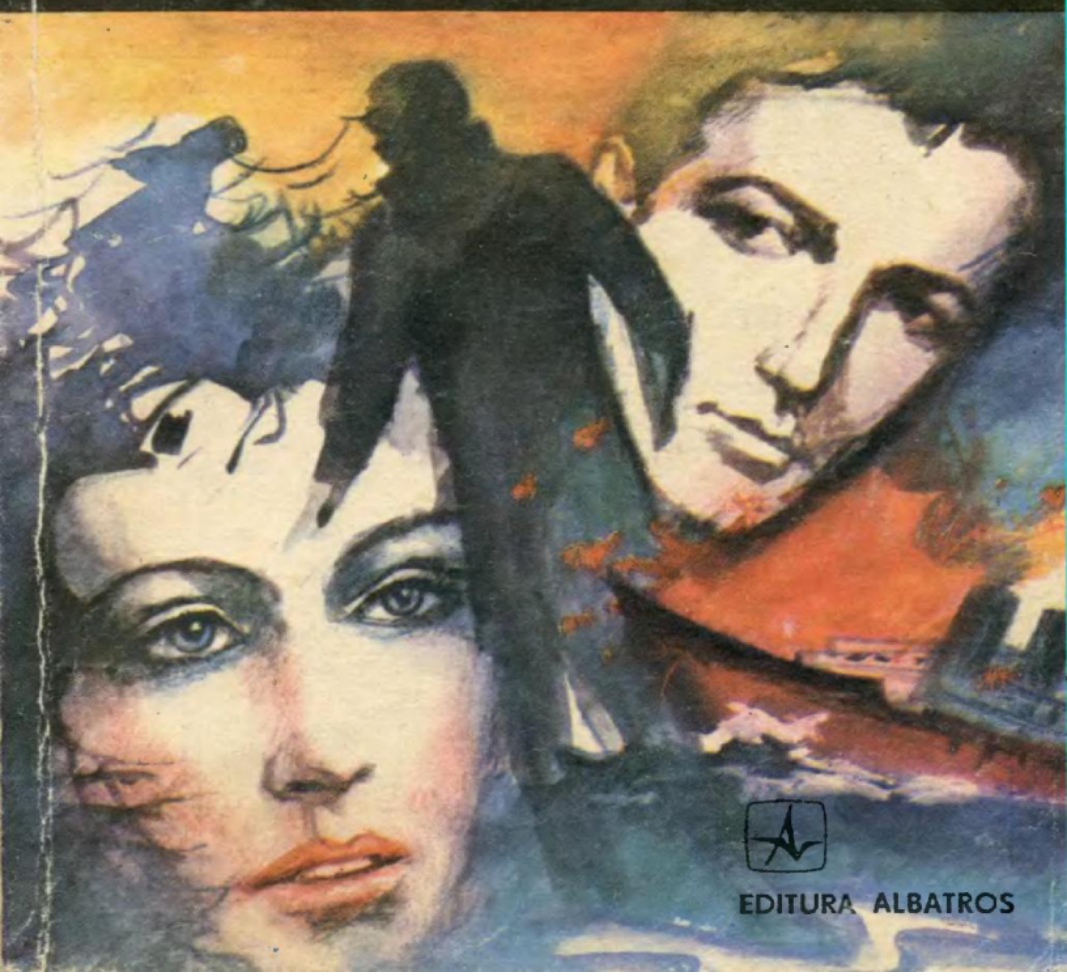

EDITURA ALBATROS

Leonida Neamțu

BALADA CĂPITANULUI HAAG

Colecția Aventura

EDITURA ALBATROS
București, 1984

Ilustrația copertei de GH. MARINESCU

Versiune electronică:

[V1.0]

Corectură [V1.0]: martie 2019.

CUPRINSUL

Enigma doamnei cu pelerina neagră
Dyane Clintwood, împotriva tuturor
„Avant de mourir”
Balada căpitanului Haag

Enigma doamnei cu pelerina neagră

Fermecătoarea femeie purta – purtase – o pelerină de catifea neagră. Beneficia – beneficiase – de niște ochi verzi ce ar fi dat de gândit oricui – chiar și unui negânditor; de un păr negru, greu, căzut pe umeri. Buzele răsfrânte vorbeau despre senzualitate – însă acesta nu e un deziderat obligatoriu. Cine a spus-o? Diderot? Nu suntem siguri…

Vârsta ei părea să fie vârsta unei femei tinere ce intenționează să îmbătrânească foarte târziu. Sau deloc. Sau niciodată…

Până acum, ceva deosebit? Nu prea… Atâtea femei frumoase, cu sau fără pelerine, cu păr negru, căzut pe umeri…

Dar, dar, dar, între acei umeri deosebiți, undeva între omoplat și coloană, sărea în ochi – ca o podoabă de frumusețe? – o, nu! – o rană urâtă, aducătoare de moarte.

Însă doamna cu pelerină neagră și ochi verzi încă nu decedase.

Cei ce o găsiseră, la intersecția străzii Pata cu Ghioceilor, din Cluj, au crezut-o moartă, se gândeau s-o transporte la morgă, se întrebau de fapt unde e morga, până ce un automobilist amabil a oprit, opinând că tânăra femeie trebuie dusă mai întâi la Salvare.

Aici, un tânăr stagiar, dr. Stănescu, îi examină cu severitate exagerată pe cei trei ce o aduseseră pe „moartă”; nu era un tip impozant stagiarul, dar dispunea de o dicțiune perfectă și de niște ochi stacojii…

— Care din voi e vinovatul? Și-n același timp, profesional, cerceta mâinile și hainele celor trei, căutând urme de sânge. Nu existau – dar asta nu înseamnă cine știe ce.

*

Comisarul Maximilian Cornea, șeful Brigăzii a 3-a Criminale din Capitală, un fercheș individ subțirel, elegant, spaima asasinilor și fante recunoscut, unul dintre favoriții șefiilor, fiindcă înregistra succese acolo unde în mod normal trebuie să te bucuri doar de insuccese, dar, în același timp persecutat de alți șefi de concepții opuse, detașat la Cluj pentru a reorganiza serviciile după demiterea Chestorului Mălai pentru șperț, incompetență, tâmpenie, acest Maximilian Cornea, cu ochii lui cenușii de oțel, ochii tuturor polițailor pricepuți din lume, (ce să fac! din această schemă nu pot ieși – dar pot să ies din altele?) ceru să vadă rana, mai bine zis locul acelei răni, în principiu aducătoare de moarte. Mult prea decentul dr. Stănescu, stagiarul, se supuse cu o anumită rezervă cererii omului legii, indecentă după opinia sa.

Trase, delicat, pătura și cearșaful. Era ora 23:30. Rănita fusese adusă la Salvare în urmă cu 28 de minute. Maximilian Cornea văzu o femeie de circa un metru șaptezeci, relativ înaltă (atenție!), voinică, dar fără a prezenta urme vizibile de îngrășare, cu forme categoric apetisante, cu frumoase mâini îngrijite terminate în unghii poleite în ojă palidă, ca soarele când apune, când se stinge, ca amurgul… Amurgul…

Pe mâna dreaptă, această doamnă cu pelerină neagră (acum era fără pelerină) purta două inele de aur, cu pietre, un diamant și un safir. Pe stânga, nimic. Liberă, nemări…? O femeie atât de frumoasă?

Maximilian Cornea își aranjă ținuta și își compuse figura de mare detectiv – cum și era!

— Dumneavoastră sunteți liberi, le spuse celor trei care o aduseseră pe doamna cu pelerină neagră, și vă mulțumim. Indivizii dispărură, dr. Stănescu rămase uimit, el îi bănuia. „Lasă, îl consolă comisarul Cornea, pe tânărul medic, dacă am nevoie de ei, îi găsesc când vreau. Eu când vreau, găsesc orice. Iar când găsesc, înseamnă că vreau! Dar poșeta unde este? Alături de frumoasa doamnă n-a fost găsită nicio poșetă?”

— Nu, domnule comisar. Cei trei n-au amintit nimic de poșetă. Probabil au subtilizat-o.

— Mă îndoiesc, surâse copoiul. Contradicție! Inelele nu i-au fost luate, deși sunt de preț, iar poșeta a dispărut. Intenție de jaf, fără jaf, sau jaf fără intenție? Ce părere ai, doctore?

— Niciuna! Și nu mă mai chestionați ca și cum aș fi eu inculpatul!

— De ce te enervezi? Am și eu clipele mele de infatuare – cine nu le are? Polițistul contemplă iarăși, îndelung, figura femeii. Ciudat, vorbi ca pentru sine, parcă-mi amintesc de ea. Oare unde am văzut-o? A fost amestecată în niște scandaluri?

— Oricine vede, în afară de un polițist, că o asemenea doamnă nu poate fi amestecată în scandaluri! protestă medicul, gata oricând să apere reputația clienților săi.

Maximilian Cornea nu binevoi să se supere. Ridică din umeri.

— Ce șanse are? A fost înjunghiată de sus în jos?

— De unde știți?

— Știu! Uite ce e, doc! Pe mine nervii dumitale mă lasă rece, însă are să vină de îndată medicul legist, pe nume Botta. E un om bătrân care se dezmeticește greu, dar când se dezmeticește… Cu el să nu-ți dai aere!

— Eu nu-mi dau aere, domnule co…!

— Lasă. Mai multă operativitate!

— Ce aveți de gând să faceți?

— Să găsesc bicicleta, îl ului pe medic Maximilian Cornea.

— Care bicicletă? De ce nu criminalul?

— Pentru că acela care a atacat-o pe clienta noastră a venit cu o bicicletă și a fugit cu bicicleta. Așa reiese din cercetarea sumară.

— Dăm poza la ziar?

— Poza bicicletei? se miră comisarul.

— Nu știți altceva decât să vă bateți joc? Fotografia victimei, ca să aflăm cine e.

— Bravo! O femeie atât de deosebită! Avem un milion de mijloace pentru a o identifica! De ce să ne mai facem publicitate la ziar?

Medicul rămase cu gura *bee,* comisarul părăsi încăperea, în aparență cu totul dezinteresat de caz. Un caz de simplă rutină…

Un foarte tânăr detectiv, pe nume Adrian Mocanu, venise din Capitală însoțindu-l pe șeful Brigăzii a 3-a Criminale care-l considera om de viitor și-l adusese anume ca să mai învețe, pentru că un pic de practică în provincie e un galop de sănătate. Așa considera marele criminalist Maximilian Cornea.

Acest Adrian Mocanu mai rămase puțin cu indignatul medic. Păreau cam de aceeași vârstă, numai că tânărul polițist rămânea pururi calm, câtă vreme dr. Stănescu se agita exagerat.

— Nu te șucări pe șef, spuse Adrian Mocanu. Așa e firea sa… se preface, dar te asigur că ia foarte în serios lucrurile, noapte bună!

Noaptea a trecut cum a trecut, bună, rea, dar a doua zi în gazeta locală, sub titlul „Încercare de omucidere pe strada Pata”, apărea fotografia doamnei cu pelerină neagră, nu o poză „de spital” ci una „artistică”, un izbutit semi-profil, femeia surâdea, și surâdea frumos, iar sub acest surâs se insinua un text laconic, decent:

«Doamna Aurora Nicolau, cunoscuta artistă *miniaturistă,* domiciliată în orașul nostru pe strada Ghioceilor 51, a fost în cursul nopții de ieri, aproximativ la ora 23, victima unui atentat. Agresorul, deocamdată necunoscut, a folosit o *armă albă,* presupunem că un pumnal curbat, provocându-i frumoasei artiste (divorțată acum doi ani de dl. Inocențiu Badea, de prof. arhitect), o vătămare gravă. Victima se află sub îngrijiri atente. Ancheta a fost preluată de cunoscutul detectiv Maximilian Cornea, din București, secondat de ajutorul său, inspectorul Adrian Mocanu, și de forțele polițienești locale. Medicul legist Botta a declarat textual: „Vom vedea!”

Cei ce doresc să furnizeze informațiuni, să-l caute pe comisarul Cornea la hotelul „New-York” sau la Prefectura de Poliție. Iscălit: *Informator.*”

*

Comisarul Cornea s-a culcat în camera sa de la hotel la ora trei dimineața, trei și ceva. Ce a făcut până atunci, vom vedea, sau nu vom vedea, în funcție de necesități. La ora șase dimineața, comisarul a avut

o convorbire telefonică. La ora șapte dimineața, tânărul detectiv Adrian Mocanu, folosind unul din procedeele cunoscute oricărui spărgător de clasă medie, intră neauzit în odaia de lux a lui Maximilian Cornea care dormea, sau se prefăcea că doarme.

Adrian Mocanu, ardelean din naștere și care fusese preferat de către Cornea tocmai fiindcă era ardelean, tenace și căpățânos, dar și iscusit, îi șopti chelnărașului ce venea tiptil în spatele său aducând o tavă cu cafea tare, frișcă și o gustare: „Fii atent, *boy*! Nu face zgomot. Când se enervează aruncă în tine cu ce are la-ndemână, în special cu papucii!”

— În viața mea n-am avut și n-am purtat papuci, ce, sunt scos la pensie? se răsti comisarul care dracu știe din ce pricini nu dormea. Bine! Ce ai în spatele tău, Adrian? Cafea? Perfect. Și mai ghicesc ce ai în buzunar: gazeta de dimineață. Iar în gazetă, nătărăii aceia au inserat știrea cu privire la atentat și chiar fotografia doamnei cu pelerină neagră. Am ghicit? Nu! Am dedus, din mutra ta misterioasă. De unde au luat fotografia? Cine le-a furnizat informația? Vom afla. Dar tu ce ai făcut toată noaptea, puștiule?

— Am executat întocmai dispozițiile dumneavoastră, domnule comisar!

— Nu mă lua oficial pe stomacul gol. Stimabile, i se adresă ajutorului de chelner. Ești amabil să ne scutești de prezența dumitale? Și să nu rămâi la ușă, că faci otită medie. Și acum, Adrian, află că eu știu totul din privirea ta, ai grijă să te controlezi, înțeleg să aflu eu totul, dar de ce să afle *oricine?*

Vanitate de om închipuit! Adevărul e că figura lui Adrian Mocanu era nepăsătoare și, cum se zice, impenetrabilă.

— Prin urmare, acest ziar ne face un serviciu pe gratis… avem numele doamnei, profesiunea, adresa…

— Am ghicit că veți ghici, spuse, nu fără mândrie, Adrian Mocanu.

— Sunt cu zece ani mai în vârstă decât tine… (Mințea comisarul! Era cu mult mai în vârstă!) Peste zece ani vei fi ca și mine. Rutină. Blestemata rutină! Dar, fără ea… Maximilian Cornea examină, fără mare interes fotografia, parcurse rândurile și declară: „E un fleac!”

Sorbi din cafea și zise:

— Îți dau o jumătate de ceas ca să rezolvi acest fleac. Peste un ceas ne întâlnim la Prefectura de Poliție.

— Perfect. Câtă importanță acordați acestui fleac?

— Niciuna. Îți pot spune de pe acum ce vei afla… dar rutina e rutină.

Adrian Mocanu își strânse cordonul trenciului, își îndesă pe cap pălăria, fiindcă afară picase o vreme stupidă, și se duse.

Maximilian Cornea luă de pe noptieră schița ce o executase noaptea trecută în lumina încrucișată a două lanterne puternice.

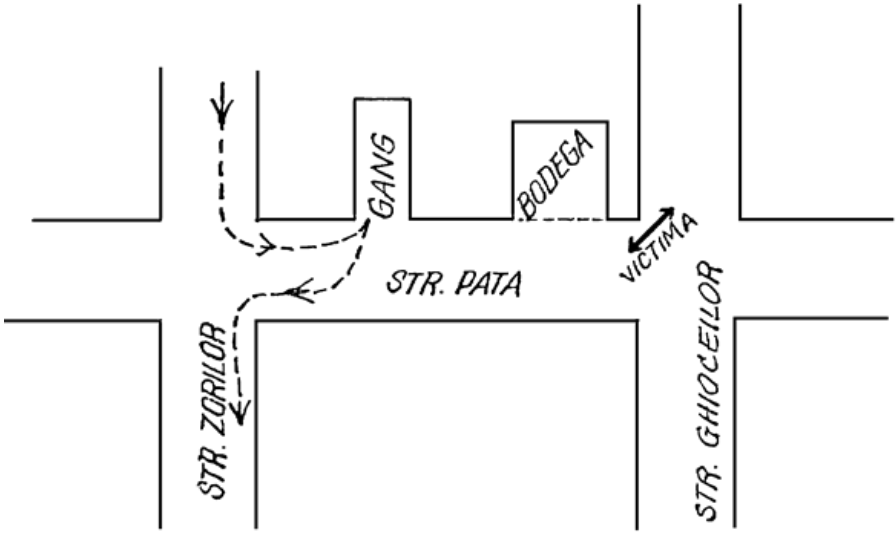

În timpul serii trecute plouase, lejer. Atentatorul venise cu bicicleta de pe strada Zorilor, se refugiase în gang, așteptând apariția victimei. Dintr-un motiv sau altul, bicicleta rezemată de zid se răsturnase, căzând în furca stângă, zdrelind acolo pământul argilos; furca zdrelindu-se, desigur, și ea. Și iată, apare doamna cu pelerină neagră. Aurora Nicolau. „Biciclistul” – e de presupus că bicicleta fusese furată – se ia pe urmele ei, ambii depășesc bodega „Pantofari” și chiar la colțul străzii Pata cu Ghioceilor are loc agresiunea. Victima cade, atentatorul spală putina, nu înainte de a-și recupera arma, se întoarce în gang, ridică bicicleta răsturnată și se face nevăzut pe strada Zorilor, dar în direcție contrară. În principiu, deocamdată, acestea erau doar presupuneri, dar Maximilian Cornea era un tip nesuferit de încrezut și prea mândru de flerul său, prea sigur… Și poate de-aia avea să sufere un prim eșec al carierei sale…

Dintr-un anume punct de vedere, locul faptei nu părea bine ales: nu te pregătești să înfigi brișca-n cineva în preajma unui birt, unde oricând poți fi surprins; pe de altă parte, asasinul dovedea un anumit rafinament – rudimentar, ce e drept – ce poate fi mai firesc decât să fie găsit un cadavru în apropierea unei bodegi cam deocheate?

Această schiță îi sugera comisarului Cornea mai puține idei decât o gumă de mestecat. Dar, ce-și spusese el, în arhivele unui criminalist de seamă trebuie obligatoriu să existe cât mai multe schițe, desene, portrete-robot, alte asemenea spanacuri ce iau ochii și te fac mare în ochii celor cărora trebuie să le iei ochii. Iar Maximilian Cornea ținea cu orice preț să ia ochii!

*

Comisarul Cornea merse la Poliție și intră prin ușa de serviciu în biroul foarte pretențios al fostului Chestor Mălai. Aici îl aștepta, fumând dintr-o țigaretă, Adrian Mocanu. El raportă fără să mai aștepte:

— Redactorul șef al gazetei locale pretinde că azi noapte, la ora 0,35, cineva a sunat la ușă…

— O clipă, îl întrerupse comisarul. Până la ce oră închide ediția acest redactor șef?

— Până la ora când o redeschide!

— Bravo, puștiule! Mă imiți bine. Mai departe… Deci, cineva a sunat la ușă…

— Da! Redactorul a sărit din pat, a deschis… nimeni! însă cineva vârâse sub ușă plicul cu informațiile și cu fotografia. Șeful gazetei a sunat la Salvare, i s-a confirmat noutatea, și, ca om de acțiune, și-a pus clopul, pardesiul peste pijama și a fugit la tipografie ca să îndese știrea în foaie. Zicea că oricum cititorii au nevoie și de noutăți interesante. Păi, nu are dreptate?

— Are! Altceva? Ce impresie ți-a făcut?

— Favorabilă. E un fost tipograf. Cunoaște meseria de la *a* la *zet*. Și… dincolo, în sala de așteptare, vă pândesc trei oameni transpirați și neliniștiți… toți cu ziarul proaspăt în mână.

— Fierb în suc propriu?

— Fierb.

— Să mai fiarbă! Poate iese un rasol pe cinste! Să poftească doctorul Botta!

Medicul legist Botta, cărunt, în pragul pensionării, intră pășind în vârful picioarelor, dar nu din cauză că se simțea intimidat de marele criminalist din Capitală.

— Nu vă pot spune nimic până la autopsie, or, victima încă mai trăiește, declară el cu cinism medical. La ora șase am stabilit, după cum știți, primul contact verbal. A spus că nu are dușmani și că nu-și poate închipui ce om i-ar dori moartea…

— Firește că nu-și poate închipui! Ce damă bine-și poate închipui așa ceva?

— Și care bărbat bine-și închipuie că nu toate muierile-l adoră? ripostă cu sarcasm bătrânul slujitor al medicinei legale.

Comisarul încasă zâmbind upercut-ul și întrebă:

— Arma crimei?

— Credeam că e datoria detectivilor s-o găsească! Dar cum să găsești un ac în carul cu fân? Nu există destui copoi ca să scotocească prin toate bucătăriile din lume!

— Mă iei în balon, doctore?

— Încerc să te imit, domnule Maximilian, dar cred că ești inimitabil. Am vrut să-mi exprim prozaica părere că e vorba de un

cuțit de bucătărie, mare, solid, ascuțit ca briciul…

După acest schimb de complimente, medicul legist se retrase, comisarul rămase posomorât preț de un minut. Fu rândul lui Adrian Mocanu să cam surâdă.

— Introdu-i, te rog, pe oamenii tăi neliniștiți, puștiule!

— Pe care din ei?

— La inspirație… adică începând cu primul de la stânga…

„Primul de la stânga" se prezenta nervos ca un armăsar în preajma… altfel slăbuț, spânatec, într-un costum bun, bej, cravată asortată la cămașa bej, ochelari neasortați la nimic și care nu izbuteau să mascheze o cicatrice mare ce pornea de la colțul sprâncenei, se lățea pe tâmplă și trimetea două ramificații până la pometul obrazului.

— Dumneata știi să *călărești* o bicicletă? îl întâmpină comisarul.

— Poftim? Nu știu… Adică știu… Nu prea bine…

— Ai bicicletă?

— Nu, domnule. Sunt om serios. Ce vă veni cu bicicleta? Eu umblu pe jos, sau cu birja, când mă grăbesc. Bicicleta…?

— Mi-a fost sugerată de ochelari. Mă grăbesc. Mă grăbesc, domnule! Ce vânt te aduce pe la noi?

— Vântul cel rău! Domnule… Chestor! Sunt maistrul calificat Cherestețiu Vlase, lucrez la atelierul de ochelari al domnului Rubinștein… șlefuitor de lentile fine.

— Am să apelez la dumneavoastră când o să-mi fie necesar! Totuși?

— O cunosc pe doamna. Omul mai deschide ziarul, la cafea. Doamna Aurora Nicolau…

— Cât de bine o cunoști?

— Nu atât de bine cât aș fi dorit, rosti șlefuitorul. Tăcu puțin. Am treizeci de ani, rosti, în sfârșit, nu am nevastă…

— Eu nu sunt agenție de mariaj! Ce dorești?

— Acum un an, spre ghinionul meu, am tras ceva la măsea și am devenit mai curajos decât se cuvine… în drum către casă, am văzut în fața mea o femeie… doamna din ziar. Era singură, eu tot singur, am prins curaj s-o acostez… trecuse de ora zece seara…

— Fii, te rog, mai concis! Mi-am propus să rezolv cazul până la amiază. Mă așteaptă treburi mult mai presante!

— Vă doresc mult succes, domnule Chestor… eu…

— La mama drakkului, nu sunt Chestor, sunt comisarul-șef Cornea. Vorbește!

— Rareori mi se întâmplă să beau… meseria nu permite… Am văzut cele scrise în ziar, m-am gândit că declarația mea vă poate fi utilă. Era târziu… ea singură, eu singur…

— Locuiești pe strada Ghioceilor?

— Dimpotrivă, domnule comisar, în cealaltă parte a orașului, pe

strada Crișan. Acolo s-a întâmplat… Pe scurt, m-am decis s-o acostez, băutura, fir-ar să fie… Am ajuns-o din urmă, i-am adresat o vorbă, nu o vorbă nepoliticoasă, vă asigur…

— Ce vorbă?

— Cam așa ceva: „Pot să vă însoțesc puțin, duduie?" Ea a întors un pic capul și-n aceeași clipă am zburat. Mă lovise cumplit, cu pumnul. O femeie! Am zburat, m-am lovit de ceva, mi-am pierdut cunoștința… M-au cules de acolo, plin de sânge…

— Vrei să spui că cicatricea aia urâtă provine de la o lovitură de pumn? Din pumnul unei femei?

— Ba nu! Mă izbise în partea cealaltă a feței… dar am zburat… cum am spus… și din cădere m-am lovit de muchia unui burlan… așa mi s-a explicat?

— Dar dumneata ce ai zis? Ce ai declarat Poliției? Cum ai explicat la Salvare?

— N-am reclamat nimic la Poliție, ce să le fi spus, că m-a cotonogit o femeie? Iar la Salvare, ce să le fi zis? Că băusem și că probabil niște golani mi-au cătat price, dar că nu-mi amintesc bine de nimic…

— Dar dumneata știi exact că te-a lovit Aurora Nicolau?

— Dacă doamna din fotografie se numește Aurora Nicolau, dacă purta o pelerină neagră, atunci ea m-a lovit.

— Dar de unde știi că aseară purta pelerină neagră?

— Eu nu am spus că știu ce purta aseară, și n-am spus că era pelerină neagră, dar această doamnă se plimba deseori pe înserate, sau chiar noaptea mai târziu… totdeauna cu o pelerină, fie neagră, fie de altă culoare închisă. Are părul acela frumos, lung, puțin ondulat, cu puțin breton pe frunte, figura fină, de neconfundat…

— Fața fină, dar pumnul mai puțin fin! Era trecut de zece seara, nu? În noiembrie, ca și acum. Beznă. Cum de i-ai distins atât de bine figura fină?

— Nu beznă totală, domnule comisar. Există și un bec pe acolo. Cam chior, dar… Și cred că era o noapte înstelată, cu lună…

— Se poate verifica ușor, și becul, și chiar stelele și luna!

— Verificați, vă rog, poftim. Eu am venit aici de bună voie, ca martor șiii… iată adevărul, domnule comisar… Sunt un om singuratec, timid, și… cum să zic, o remarcasem de câtva timp pe doamna cu pelerină neagră… și suspinam în taină după ea. Conștient că nu am nicio șansă. Nu sunt un bărbat șic.

— Ai urmărit-o de multe ori?

— Am văzut-o de mai multe ori, dar am urmărit-o numai în seara aia, fiindcă băusem.

Comisarul aprinse un trabuc, îl servi și pe Adrian Mocanu ce stătea alături, tăcut, luând note, sau prefăcându-se că ia note…

— Ce bilanț caraghios! Omul suspină luni în șir după o femeie, iar

aia-l schilodește! Oare ce nu-mi place sau ce nu-mi convine mie aici? Ia să vedem! Ai fost în casă, la adorata inimii?

— Nici măcar în vis. Vă jur.

— Ai încercat să-ți procuri o fotografie de-a ei?

— Cum aș fi făcut-o?

— Simplu! De pildă, urmărind-o la fotograf. O femeie faină se pozează des. Șperțuindu-l pe fotograf, poți obține…

— Nu mi-a trecut prin cap… eu nu sunt detectiv, n-am fantezie, n-am îndrăzneală…

— Decât atunci când tragi la măsea. Perfect. Dar dacă un oarecare din anturajul dumitale ar fi putut să obțină o poză a doamnei cu pelerină neagră, pe care apoi să ți-o remită?

— În niciun caz, domnule comisar. Nu prea înțeleg de ce insistați atâta asupra fotografiei… Eu sunt un singuratec… N-am vorbit nimănui despre sentimentul meu pentru această femeie… nu-mi convine… ar fi caraghios…

— Așa!? Dar sentimentul s-a transformat în resentiment. Ai început s-o urăști de la incidentul acela neplăcut…

— Nu. Era în dreptul ei să se apere de un necunoscut, în stare de beție, ce o acostează…

— Deci, NU resentiment, NU fotografie. În acest caz, cum se face că azi noapte ai strecurat un plic sub ușa redactorului gazetei locale… la ora… la ce oră ai fost acolo?

— E o capcană puerilă, nedemnă de renumele dumneavoastră și-n același timp o insultă!

— Bah! Ce alibiuri ai pentru această noapte?

— Niciunul. Un om cu conștiința curată nu-și pregătește alibiuri.

— Unde ai citit asta?

— Nicăieri. Dar știu că adevărații suspecți au multe alibiuri. Am întârziat până pe la nouă seara în atelier, avem comenzi multe, apoi m-am dus direct acasă.

— Pe la cârciumă n-ai trecut?

— Mi se întâmplă foarte rar…

— Nu ți-a surâs vreo bicicletă pe drum?

— Domnule comisar, să lăsăm glumele! Cum să-mi surâdă o bicicletă?

— Așa, să-ți surâdă și să-ți șoptească: „Ia-mă nițel la plimbare, domnule drăguț…'"

— Mă acuzați de furt?

— De furt?! Eu, stimabile, sunt șef de Brigadă Criminală, de găinării se ocupă alții… mai mici. În seara trecută ai văzut-o pe doamna Nicolau?

— Nu! răspunse agresiv ochelaristul.

— Știi unde locuiește?

— Am aflat azi, din ziar.

— Ce căuta pe strada dumitale, în cealaltă parte a orașului, strada…

— …strada Crișan, suflă Adrian Mocanu.

— Pot fi sigur? Știu că de câte ori am văzut-o, se plimba singură, pe străzi liniștite. Dar nu pot face nicio afirmație definitivă, așa ca să vă facă plăcere! *Suma sumarum,* am văzut-o pe doamna Nicolau de șase sau șapte ori.

— Bine, domnule..:

— …Cheresteșiu Vlase, șopti Adrian Mocanu.

— Da. Acum, după un interogatoriu atât de strâns, cred că ai dreptul la o bere!

Individul, transpirat, se ridică.

— Și ce faceți acum? Mă treceți pe lista suspecților?

— Nu intenționam… dar dacă îmi sugerezi!

După ce șlefuitorul de lentile ieși, marele Maximilian Cornea se întinse și oftă.

— Afurisită meserie ne-am găsit, Adrian! Mai bine ne făceam și noi șlefuitori! Ce părere ai, care sunt punctele slabe ale acestui ins?

Adrian Mocanu se scărpină la tâmplă, acolo unde, în ciuda tinereții, sale, părul începea să se rărească. Răspunse:

— Mai întâi, că a venit nechemat.

— Pozitiv. Și-apoi?

— Acesta nu e un oraș prea mare… însă oricât de mare ar fi un oraș, dacă te interesează o anumită doamnă, tot afli cine e, unde locuiește, măcar întâmplător.

— Și aici ai dreptate. Altceva?

— Ei bine, domnule comisar! Următoarea observație este în favoarea lui Cheresteșiu Vlase. Eu nu-l văd înfigând un cuțit de bucătărie – dacă doctorul Botta nu se înșală – în spatele unei femei… *de sus,* el fiind scund, iar ea înaltă.

— Mii de pipe! cum spuneau bătrânii detectivi de altădată. Vai, nu mai suntem ca ei. Ăia erau niște bărbați! Fumau pipă!

Dar, ca pentru a se dezice, marele criminalist deschise cu un gest foarte energic mapa neagră din fața sa, neagră ca și pelerina Aurorei Nicolau – mapa nu conținea decât un teanc de foi „ministeriale”, absolut imaculate, Maximilian Cornea scrise citeț, pedant:

Lista suspecților

1. Cheresteșiu Vlase (șlefuitor de lentile)
2.

— Te rog sună-l pe ofițerul de serviciu, ceru comisarul, cu toate că butonul se afla chiar în spatele său. Adrian Mocanu apăsă pe buton și se ivi of. de serviciu, un detectiv tânăr, pe nume Iuga Martin, om

nedisciplinat, plin de inițiative personale, ceea ce la o instituție serioasă nu se cuvine, și, totdeauna, îmbrăcat necorespunzător.

— Domnule Iuga, zise comisarul, aruncând o privire severă pulovărului „fantezi" al ofițerului de serviciu, câți oameni s-au adunat în camera de așteptare?

— Cinci, dar numărul lor e pe cale de a se mări, domnule comisar.

— De unde știi?

— M-a făcut mama băiat deștept M-a înțărcat cu țuică de Mintiu…

— Nu divaga, te rog! Aveți voi aici, spuse comisarul cu un rictus, căci cuvintele impertinente ale of. de serviciu îl indispuseseră, aveți un birou de reclamații, sau în sfârșit, cum drakku se numește, pentru fleacuri, jafuri mărunte…?

— Ce anume vă interesează, domnule comisar?

— Dacă s-a furat, ori s-a găsit, o bicicletă, sau cam așa ceva…

— Sau cam „așa ceva"?

— Exact. Te rog să nu comentezi dispozițiile superiorilor!

— Se profilează o zi inutilă, comentă șeful după ce of. de serviciu ieși.

— Ați spus că până la amiază cazul e rezolvat.

— Puștiule, fii cuminte! Dacă până seara nu operăm o arestare, ne dăm demisia.

— Arestați-mă pe mine, propuse Adrian Mocanu. Puneți-mă pe lista suspecților!

— Pe tine? în fond, de ce nu? Cine-mi garantează că aseară…?

Lista suspecților

1. Cheresteșiu Vlase (șlefuitor de lentile)
2. Mocanu Adrian (insp. La Br. 3-a Criminală din Buc.)

— Adăugați-l și pe suspectul numărul trei, sugeră Ad. Mocanu.

— Cine-i acela?

— Dumneavoastră, domnule comisar! Cine-mi garantează că aseară…?

Comisarul păru să fie de acord.

— Ai dreptate. Cine garan…? Dar surâsul îi îngheță. Eh, vanitatea de mare detectiv! Zise: – Să nu mergem chiar atât de departe! Acestea sunt documente ce *rămân.* Ad. Mocanu își ascunse zâmbetul. Intră! porunci șeful, răspunzând unei bătăi în ușă, discretă ca o bubuitură de tun. Își făcu apariția un dulap… eroare, un sergent cât un dulap, alături de care cei doi nefericiți pe care-i aducea de ceafă păreau niște stârpituri; în urma lor se ivi și of. de serv., Iuga Martin. Deși scund, el nu părea o stârpitură, poate datorită nepăsării de pe mutra sa, poate fiindcă trăgea dintr-o țigară, fără să-și ceară permisiunea, într-un loc unde trebuie să-ți ceri permisiune pentru orice.

— Ssssă trăiți! bubui sergentul-dulap. Am auzit că e vorba de o bicicletă și rap…

— Nu mai *rap!* Nu mă speria! Nu-s tare de ureche, ia-o mai moale!

— Am arestat suspecții ăștia doi, spuse polițistul, abia coborându-și timbrul, și am arestat și bicicleta, pentru că…

— Ai arestat bicicleta?! Minunat! Dă-mi un foc, Adrian, nu îndrăznesc să-l rog pe domnul Iuga să-mi ofere un foc, el deja și-a aprins țigara… Mergi… De ce ai arestat bicicleta, sergent?

— Rap… ortez! Ăsta mai tânăr venea împingând bicicleta de coarne! Asta mai bătrân venea și el pe urmele lui și tot la zece pași îi trăgea câte un picior în tuhăs. Fix la zece pași. Nu e permis, așa că am intervenit și i-am dirijat încoace și…

— Bravo, sergent, liber. Poți pleca și dumneata, Iuga, dar când ai chef să mai tragi un fum în spațiul *meu,* te invit. Spațiul *meu* îți stă la dispoziție. Domnilor… relaxați-vă! Care e povestea dumneavoastră, și a bicicletei mai ales?

Tânărul, un puști cu obrazul plin de bube și înspăimântat, tremura. Vârstnicul, scundac, burduhănos, congestionat, nu arăta semne de spaimă, ci de dreaptă mânie. I se șterpelise bicicleta cu o seară înainte, dar, cum petrecuse cu prietenii, nu mai știa sigur unde o lăsase. Către dimineață, limpezindu-se, pornise glonț la Poliție, ca să reclame dispariția prețioasei scule pe două roți, când ce vede? Chiar pe hoț, călărind cu mare plăcere scula. I-a sărit în cale, l-a doborât, și a pornit cu el unde trebuie, trăgându-i picioare-n…

— Nu cred că asta e bicicleta în cauză, gândi Maximilian Cornea.

— Bicicleta mea, domnule Chestor, reveni grăsunul, are un „semn particular”… Un fanion, domnule Chestor-șef, fanionul Olimpiadei din una mie nouă sute și nu mai știu cât..., mi l-a adus un văr, l-am instalat pe apărătoarea din față, că e frumos… Olimpiada… și pot deosebi bicicleta mea de oricare bicicletă din lume!

„Sigur nu e bicicleta în cauză, rațională Maximilian Cornea. Nu folosești o bicicletă cu semne particulare atât de evidente cât ești pornit pe rele… sau tocmai dimpotrivă… pentru a crea false premize… Dar băiatul ăsta, cu coșuri, care n-a fost încă dus la femei, poate fi bănuit de fapte rele?”

— Ce ai de spus, tinere?

— Nu am furat nimic, lăcrima junele. Bicicleta am găsit-o răsturnată în șanț… am ridicat-o, să fac și eu o plimbare… mică… și…

— Destul. Mergeți amândoi la ofițerul de serviciu, la domnul Iuga. A, iată-l. Ai venit după un trabuc, prietene Iuga? Ia-mi-i pe ăștia doi de pe cap… să-ți facă declarații complete! Bicicleta? Rămâne deocamdată aici! Taci, domnule! se răsti marele criminalist către proprietarul bicicletei. Nu ți-o confisc definitiv! Domnule Iuga! Iei „amprentele” acestei biciclete, adică tot ce poți lua, și, mai ales, și mai

exact, *urmele statice* și *urmele dinamice* ale cauciucurilor, și să le compari cu *urmele statice* și *dinamice,* culese azi noapte… – sper că nu vorbim limbi diferite, că înțelegi. Fă și dumneata ceva folositor pentru societate, domnule Iuga! Ieșiți! Toți! Nu. Tu rămâi, Adrian.

Lista suspecților

1. Cherestețiu Vlase (șlefuitor de lentile)
2. Mocanu Adrian (insp. La Br. 3-a Criminală, Buc.)
3. Țibenschi Gh. (minor) (presupus hoț al bicicletei)
4. Țiței C-tin (proprietar – probabil – al bicicletei)

Fu introdus un nou eventual suspect.

— Numele și pronumele! ceru aspru Ad. Mocanu, așezat la birou, în vreme ce comisarul stătea în picioare, la fereastră, cu o ceșcuță de cafea în mână.

— Badea, Inocențiu, Corvin.

— După divorț, soția dumneavoastră și-a schimbat de două ori numele.

— Într-adevăr.

— De ce?

— Poate fiindcă numele ei de fată e hilar: Băscă. Nepotrivit cu o artistă – așa cum își închipuie că este.

— Își închipuie? În ce constă de fapt activitatea ei artistică?

Arhitectul, bărbat frumos, încă tânăr, față ovală, plăcută, scoase ochelarii de soare, cu totul nepotriviți pentru acea lună mohorâtă. Încercă să se justifice: „Am ochi foarte sensibili la lumină… fotofobie… sau cam așa ceva, medicul mi-a re…” „Oare de ce minte? se întreba comisarul. Ochii negri, așa cum îi are acest *fost soț,* nu sunt niciodată sensibili la lumină!”

— Ei, da! Activitatea artistică a doamnei Nicolau. Nu i-a convenit nici Băscă, nici Badea, a preferat Nicolau. Ce e drept, sună bine! Mici sculpturi în lemn, în sticlă, porțelanuri, mici aquarele, flecușteț…

— Din ton, înțeleg că nu le apreciați?

— Într-adevăr, nu le acord valoare. Dar câștiga bine, avea o clientelă snoabă. Câștiga prea bine pentru ceea ce producea.

— Nu aveți nicio simpatie față de fosta soție!

— Și de ce aș avea? A intentat divorț împotriva mea, l-a câștigat, folosind cine știe ce mijloace…

— Vreți să spuneți că a corupt oamenii legii?

— Nu spun nimic. O femeie dispune de felurite mijloace, dădu din cap, evaziv, domnul arhitect. Eu imediat după divorț m-am recăsătorit, cu o femeie cumsecade, am un copil, iar acum, în „magazia cu muniții”, se coace al doilea copil, soția mea se numește…

— Știm cum se numește! îl opri Ad. Mocanu. În fond, de ce ați

venit la noi?

— Cunosc că în astfel de situații, prima bănuială cade pe soț, sau pe fostul soț, sau pe amant, sau pe fostul amant. Am venit să vă arăt, punct cu punct, cum mi-am petrecut timpul în seara și-n noaptea trecută.

— Ați păstrat vreo fotografie a soției… a fostei soții?

— Nu! Nu! Nu!

— Ați fost gelos? I-ați făcut scene? Ați maltratat-o?

— Aurora era nebună după bărbați… cum să nu fii gelos? Scene i-am făcut, dar nu m-am atins de ea.

— Nebună după bărbați? Interesant! Am aflat că după divorț nu a avut nicio legătură. Se plimba totdeauna singurică și cuminte.

— S-o fi pocăit! rânji Inocențiu Corvin Badea. Cuminte?! Au ajuns până la mine niște zvonuri tulburi, neconfirmate, în orice caz nu le-am acordat importanță, fiindcă din clipa divorțului am scos-o pe Aurora din inimă, cum că fosta mea nevastă a fost amestecată în niște scandaluri urâte, prin localuri publice, sau cam așa ceva…

— Hm!

— Ce înseamnă „hm”, domnule comisar?

— Aproape nimic, domnule Inocențiu Corvin Badea..: Ce modă să pui mai multe nume copiilor!

— De ce? Și dumneavoastră v-ar sta bine Maximilian August Cornea.

— Mă îndoiesc. Știți ceva concret în legătură cu așa-zisele scandaluri?

— Dacă am știut, am și uitat. Nu-mi păsa. Am spus că persoana nu mă mai preocupa deloc!

— O femeie sensibilă, o artistă, să provoace scandaluri în locuri publice?

— De unde să știu eu?! ridică din umeri arhitectul, gata să plece. Ochii de oțel ai lui Maximilian Cornea se înfipseră în fruntea de intelectual a arhitectului, ai cărui ochi negri, sensibili, clipiră.

— Prin urmare nu ți-ai maltratat fosta soție, domnule Badea?

— Nu m-am atins de ea!

— Dar ai fugărit-o prin apartament cu un cuțit de bucătărie în mână?

— Cine v-a împuiat capul cu asemenea năzbâtii?

— Da sau nu?

— Nu, sigur că nu!

— Să fie poftit advocatul, dispuse comisarul Cornea.

— Doctor Chirovici Ovidiu Ioan, doctor în drept, advocat al doamnei Aurora Nicolau, fostă Badea, născută Bască, în procesul de divorț intentat soțului Badea Corvin Inocențiu.

— Ia loc, domnule doctor Chirovici Ovidiu Ioan, mormăi cam acru

comisarul.

Omul legii – fiindcă și advocații sunt oameni ai legii – extrase din inevitabila servietă inevitabilul dosar. Zise:

— Conform uzanțelor legale, a Procedurii Penale, a dispozițiilor…

— Pardon, domnule advocat! Nu prea avem timp. Repetă-ne doar ce ne-ai declarat azi-noapte când am fost nevoiți să te deranjăm.

— Perfect, acceptă cam jignit Chirovici, dar tot trebuie să citesc… și căută stăruitor prin dosar, găsi foile cu pricina și dădu glas: „… în seara aceleiași zile, în una din crizele sale de gelozie, domnul Badea s-a năpustit asupra soției sale, Badea Aurora, înarmat cu un cuțit. Doar intervenția decisă a domnului T. și a soției sale, care se aflau în vizită la familia Badea, a împiedecat un deznodământ tragic…”

— Mulțumesc. Se menționează ce fel de cuțit era?

— Totul e menționat în actele mele. Un cuțit de bucătărie, cu mâner de lemn, cu lama lungă de 15 cm., lată de 2,5 cm., bine ascuțit.

— Mulțumesc. Ce ai de spus, domnule Badea?

— Totul e o minciună! Min-ciu-nă!

— Avem mărturia soților T.

— Erau prieteni ai Aurorei, puneau la cale desfrâuri, orgii…

— Nu mai exagera, domnule! Domnule advocat, ce au spus psihiatrii?

— Expertiza psihiatrică a stabilit că domnul Badea se afla într-o stare mintală echilibrată, în general, și că nu există scuze pentru…

— Și „scena cu cuțitul” s-a repetat?

— De încă două ori. Dar de data asta, fosta doamnă Badea, actuala doamnă Nicolau, n-a mai avut martori. O dată a scăpat cu fuga, altă dată i-a trântit soțului în cap una din statuetele sale, amețindu-l.

— Pasionantă viață în orașul acesta, observă comisarul. Domnule doctor Chirovici, ai fost amantul doamnei Nicolau?

— Ce calomnie! Ții cont de vârsta mea!

— E doar o întrebare de rutină. Doamna Nicolau te-a răsplătit în vreun mod special pentru serviciile aduse?

— Onorariul obișnuit, domnule comisar, și o mică atenție, una din statuetele ei…

— Poate chiar aceea cu care și-a „amețit” soțul.

— Poate. N-am întrebat. Calul căpătat în dar nu se…

— Așa e: nu se… Vă mulțumim, nu vă reținem, bănuiesc că întreg baroul nu face o mișcare în absența dumneavoastră.

— Dar eu? Mă rețineți?

— Un minut sau două, domnule Badea… Corvin Inocențiu.

— Sunt arestat? Să-mi chem apărătorul!

— Nu ești arestat, domnule. Pur și simplu vreau să-i dau răgaz advocatului Chirovici să se îndepărteze… să nu fugi și după el cu vreun cuțit. Lasă, stai liniștit, ia loc acolo, poți să și fumezi, deși nu e

voie. Comisarul se aplecă spre Adrian Mocanu: Ce zici, puștiule, pe care din ei îi trecem pe listă?

— Pe amândoi, zic. De ce să ne zgârcim?

Lista suspecților

1. Cheresteșiu Vlase (șlefuitor de lentile)
2. Mocanu Adrian (insp, la Br. A 3-a Criminală Bu.)
3. Țibenschi Gh. (presupus hoț al bicicletei)
4. Țiței C-tin (proprietar – probabil – al bicicletei)
5. Badea Inocențiu (fost soț al victimei)
6. Chirovici Ovidiu (advocat al victimei în pr. de div.)

— Ei și tu, puștiule, mormăi comisarul, te zgârcești la tărâțe. Pune-le numele întreg, dacă așa le place lor! Domnule Badea, poți pleca.

— Și cum scrie în cărți, n-am voie să părăsesc localitatea…?

— Eu nu ți-am cerut una ca asta… dar dacă vrei să ții cont de „porunca manualelor", ești propriul dumitale invitat!

La ușă, arhitectul se ciocni de Iuga Martin, care-i făcu semn să iasă.

— Iuga! izbucni comisarul. Mi se făcuse dor de dumneata! Ți s-au isprăvit țigările?

— Vin de la laborator, făcu detectivul. Iată primele rezultate. *Urmele dinamice* și *urmele statice* corespund cu urmele bicicletei lui Țiței, găsită asupra lui Țibenschi…

— Pe câte am priceput, Țibenschi era deasupra ei…

— Cum doriți dumneavoastră. E aceeași bicicletă, incontestabil; la capătul stâng al ghidonului se observă o zdrelitură recentă, precum și urme de pământ argilos. Am stabilit că e același pământ recoltat azi-noapte în gangul de pe stradă Pata. Ceea ce confirmă supoziția dumneavoastră, cum că bicicleta s-a răsturnat acolo în gang…

— Îmi ești simpatic, Iuga. Ia spune-mi, ce ai făcut azi noapte?

— Am fost împreună cu dumneavoastră pe strada Pata.

— Parcă nu te-am observat…

— Recoltam pământul din gang, stabileam traseul bicicletei, în timp ce dumneavoastră *dezvoltați o teorie*…

— Ia te uită, ironicul! Dumneata ai recoltat probele? Cu atât mai suspect! Dar asta se întâmpla după două a nopții… Ce făceai pe la ora 23?

— Nu pot spune. Mă împiedecă onoarea. Mă aflam cu o doamnă.

— *Ecce homo!* Cu o doamnă! Singur a mărturisit-o! Ce ai zice, Iuga, dacă te-aș trece pe lista suspecților?

— Ar fi o cinste pentru mine, ar fi o cinste să mă aflu pe o listă de suspecți întocmită de dumneavoastră!

— Fii atent, vorbi tânărul Adrian Mocanu către tânărul Iuga Martin. Dacă te pun pe listă, vei fi al șaptelea, or numărul șapte… știi!

— Șapte! La șapte cu el, puștiule. Pune-l pe listă. Dacă punem laba pe făptaș, ne consolăm cu lista. Dar îl prindem noi! Cel târziu până seara!

— Nu fi prea neliniștit, Iuga, zise Ad. Mocanu. Și eu mă aflu pe listă, la punctul doi…

— În acest caz presupun că în fruntea listei e chiar domnul comisar!

— Termină cu obrăzniciile, Iuga. Stânga-mprejur! Trimite-mi cafea. Și să intre un altul care așteaptă…

Cafeaua fu adusă de sergentul-dulap care vru să *rap*… ceva, dar comisarul îl expedie. Noul martor, și ultimul, un ins spilcuit la modul cel mai țipător, avea nas de oriental și chiar mutră de oriental, voce dulceagă și era dubios din cap până-n picioare, dar nu suficient de dubios ca să-i pui în cârcă o încercare de asasinat cu pumnalul. Oamenii de genul ăsta, îl categorisi Maximilian Cornea, și nu se înșela, nu lovesc niciodată cu mâna lor. Îi pun pe alții să lovească.

— Să trăiți… Eu sunt Directorul sălii de baluri „Armonia”…

— Așa! Deții un post important!

— Toată lumea mă cunoaște… Raab Spiridon Chiril Vasile.

— În sfârșit unul cu patru nume!

— Mă rog?

— Nimic. Eu nu te cunoșteam, te rog să mă scuzi! Ce e cu sala aia unde ești Director?

— O sală… o sălișă… la un subsol, pe strada Donici, toată lumea…

— …o cunoaște și te cunoaște. Ce se întâmplă acolo?

— Nimic… nimic rău. Vine tineretul să danseze… să se mai distreze, înțelegeți…

— Ai venit să ne inviți?

— Mi-ați face onoare! Oricând.

— Când, oricând?

— Duminicile, sărbătorile legale și-n zilele speciale...

— Care sunt zilele speciale?

— Când domnul Chestor Mălai ne dădea voie...

— Și anume când vă dădea voie Mălai?

— Cum, când? Când veneam la el cu o mică cerere...

— O cerere scrisă?

— Cine să-și piardă timpul să scrie, să citească? Cerere verbală…

— Se lăsa convins Mălai cu o cerere verbală?

Directorul sălii de baluri avu un zâmbet de muiere parșivă. Scoase dintr-o sacoșă mică, dar încăpătoare, două sticle și un pachet.

— Metaxa! Iar țigările te fac fericit de te omoară!

— Dacă nu te chiar omoară! Hașiș? Marijuana?

— De toate, dom șef!

— Și se lăsa convins Mălai numai cu atâta?

— Mai vine, dom șef, mai vine… Ne dați voie?

— Pe diseară? Bine. E voie.

— Să trăiiiiți…

Când să ajungă la ușă, comisarul îl întoarse din cale.

— Ascultă… domnule cu patru nume… *Herr Direktor!* Ai venit la mine cu un gând, dar ți l-ai schimbat. Care e adevăratul gând?

— Eu n-am gânduri ascunse, dom șef! N-am, să mă…

— Ascultă, șmechere! Mă aflu de câtva timp în oraș și cunosc spelunca ce o ții. Am și dansat acolo, da, da, însă nimeni nu mă recunoaște când nu vreau. Știu că acolo sub scară vindeți băuturi, știu că recrutezi fete pentru strada Cotita, știu că învârtești tot ce se poate învârti, dar eu de găinari nu mă ocup. Nu mă demit. Dar știu că o zi înainte de „balurile" voastre orașu-i împânzit de afișe boite de pictorul Coreaptă. Ieri n-am văzut niciun afiș și nici azi. Nu pregăteai pentru diseară nimic, în alt scop ai venit. Ceva ți-a schimbat intenția. Te-a speriat mutra mea? Sunt blând ca un mielușel, nu e așa, Adrian?

— Chiar și mai blând!

— Ei vezi? Dar nu-mi place să fiu tot timpul blând! Îmi spui de ce ai venit, sau te acuz de încercare de mită? Am aici corpurile delicte! Te arunc la „mititica" într-un minut! Ia spune, ai venit în legătură cu încercarea de omor de pe Pata?

Borfașul scoase la iveală ziarul.

— Ghiciți gândurile mai bine ca o țigancă, dom șef! Domnul Mălai era un om blajin, te înțelegeai cu el… Așa e, m-am speriat, ziceam că eu, ca om de afaceri, nu trebuie totuși să mă vâr în încurcături…

— N-am timp! Ia-o pe scurtătură.

— Dom șef! Doamna asta din ziar a fost în sala mea. Purta o pelerină neagră, cum scrie la gazetă…

— O doamnă, în vizuina aia infectă?

— Pardon, la noi se mătură de două ori pe săptămână! Vă spun eu că ea a fost.

— Poți să juri?

— Pot să jur… în proporție de șaizeci la sută… Nu avem aerisire, e cam fumăraie acolo… facem și economie de lumină, ca să se poată țuca gagiii și gagicile… de aici și *rezerva* mea față de un jurământ *total*. Dar eu cred că ea a fost… și a provocat un scandal cum n-a mai văzut lumea. A venit destul de târziu, când lumea era cam pornită… înaltă, în negru, distinsă, cu părul acela de prințesă. Au vrut băieții s-o ia la zbânțâială, dar a refuzat. Atunci, mă întreb, de ce a venit? Întărâtați, băieții au zis că s-o scot afară, în dos, ca s-o… cu toții, pe rând, erau beți, eu nu, dar te pui cu ei?! Și au înconjurat-o. Ce pumni! Ce lovituri! Directe, sau date cu latul palmei… Dar încasau gagiii, nu ea. A cotonogit jumătate din sală. Ceilalți au fugit, eu m-am ascuns, eu sunt om de afaceri corect, nu mă bat… Și când am ieșit din gura de

șoarece în care mă băgasem, am găsit sala ca măturată de furtună și m-am apucat de cap…

— Și doamna cu pelerină neagră?

— Doamna? Dacă doamnă va fi fost, iar nu diavolul, plecase.

— Ai reclamat la Poliție?

— Ce să reclam, dom șef? La mine-n sală se mai întâmplă încăierări, dar mici… face parte din *meniu*, Poliția știe, nu se amestecă, le este și frică… A doua zi, ăia cotonogiți nu-și mai aminteau mare lucru, că băuseră și au zis că e mai cuminte să tacă. Așa am spus și eu. Cine să mă creadă că o muiere a snopit un pluton de găligani? Asta face faimă rea unui local cinstit…

Pe seară, după o analiză a „listei suspecților", după o verificare a alibiurilor la care au participat cei mai buni oameni, inclusiv Iuga Martin (acesta l-a verificat pe Inocențiu Badea „omul cu cuțitul"), Maximilian Cornea recunoscu – însă numai în gând – că se împotmolise. Pe cine să aresteze, măcar de formă?

Bătrânul medic legist Botta i se adresă cu un zâmbet blazat marelui șef al Brigăzii a 3-a Criminale.

— Pacienta dumitale…

— A dumitale, doctore…

— Ba a dumitale, se încăpățână medicul, dă semne bune… dar eu nu cred că se va însănătoși.

— Pe ce te bazezi?

— Toată viața, acum fiind la un pas de pensionare, m-am frecat de polițiști, unii mai buni, alții mai răi. Din strâmbătura lui Botta nu reieșea în ce categorie-l plasează pe Maximilian Cornea. Fără să vreau, și categoric împotriva voinței mele, cu toate că preferam să rămân doar medic, am devenit un pic detectiv… o, nu unul mare, de talia dumitale! Profesorul Izbășescu, la clinica sa a fost transferată „doamna cu pelerină neagră", e categoric optimist, în cel mult o lună doamna Nicolau are să poată dansa, zice el… dar eu știu… simt că în spatele acestei întâmplări se ascunde ceva întunecat și incredibil… și că verdictul a fost dat.

— Dar, în fond, îmi reproșezi ceva?

— Ce poate să reproșeze un obscur medic legist din provincie unui bărbat… desăvârșit ca dumneata?! Nimic. Dar… frumoasa Aurora Nicolau e ca și în mormânt. *Heute roi, morgen tot.*

*

NE ESTE DATĂ, DIN FERICIRE, UITAREA. Vanitoșii, ambițioșii trec mai greu peste o înfrângere, nepăsătorii aproape că n-o bagă-n seamă, sau știu să se prefacă suficient de bine.

Maximilian Cornea nu era în stare nici să uite ușor, nici să se

prefacă. Mai întâi arse, galben de ciudă, acea ridicolă listă a suspecților, iar apoi, la gară, nici nu binevoi să întindă mâna inspectorului Iuga Martin, care-l condusese pe el și pe Adrian Mocanu. Ajuns înapoi în Capitală, mujici ca un turbat și se răzbună pentru eșecul de la Cluj, înregistrând succese uimitoare care-i puseră pe gânduri pe cei certați cu legea și… uită cazul Aurora Nicolau. Până la urmă, orice fire ai avea, tot uiți… trist dar ade…

Trecu un an, ba nu, aproape un an, peste București tăbărî zăduful, mușteleș, în berării intrau clienții, iar în biroul comisarului Cornea intră Ad. Mocanu.

— Vă caută un moșneguț…

— Un moșneguț? De ce nu o doamnă cu profil drăguț?

— Vă caută doctorul Botta din Cluj… cazul doamnei cu pelerină neagră… e pensionar… abia l-am recunoscut. Vreți să-l vedeți? Trebuie să vreți!

— Cazul doamnei cu pelerină neagră? Ce e cu tine, puștiule? Mai lasă-mă-n pace, mi-e cald! Și ce înseamnă „trebuie”? Ce ton e ăsta?

Doctorul Botta era într-adevăr de nerecunoscut.

— Pentru unul ca mine inactivitatea înseamnă un infern! Simt că mă sfârșesc curând… mi-e dor de detectivii mei tâmpiți, sau semi-tâmpiți, de inopinate deplasări nocturne… chiar de câte o autopsie. La noi, nimeni nu-mi mai acordă atenție, poate cu excepția inspectorului Iuga Martin, dacă vă mai amintiți de el. Și de-aia am venit să-mi caut vechile cunoștințe printre copoii din Capitală, fără să fiu sigur… ba chiar sunt convins că nu, că… – bătrânul medic legist se încurcă în frază, era foarte cald —… că le face plăcere.

Maximilian Cornea mormăi ceva. Clar că nu-i făcea plăcere! Eșecul de care uitase – ori își închipuia că uitase – își trimitea acum ecoul. Aprinse o țigaretă și o stinse, tabacul era amar, bătrânul îl scruta cu ochi bătrânești, dar privirea o avea amară, ca și tutunul, tristă. „Și eu voi îmbătrâni”, trecu prin mintea marelui criminalist. Adrian Mocanu încercă să înseneineze atmosfera.

— Vă servim cu o cafea? Cu ce vă putem fi de folos, domnule doctor Botta?

— Voi, mie? se foarte miră acela? E limpede, cu nimic. Dar eu pot să vă aduc, poate, un mic folos. Ultima mea autopsie… cu trei zile înainte de pensionare… Bănuiți…?

— E limpede, se încruntă comisarul. Doamna cu pelerină neagră! Și vii aici, doctore, ca o fantomă a erorilor din trecut, ca să ne reamintești…

— Din trecutul apropiat, domnule comisar! N-a trecut niciun an. Ai venit acolo – și glasul bătrânului se aspri și Ad. Mocanu se temu de o izbucnire violentă, de mândrie, a șefului – ai venit acolo ca un fante al succesului, spunând cui avea chef să te creadă că vei rezolva acel caz

ciudat până la amiază, apoi până-n seară, apoi ai mai încurcat ițele vreo câteva zile și ți-ai luat tălpășița. Cu coada între picioare, dar n-ai s-o recunoști!

— Iar dacă recunosc, cui îi folosește?

— În orice caz, nu EI. La autopsie am descoperit un fapt curios. Doamna ar fi trebuit să se vindece, dar nu s-a vindecat niciodată definitiv. Rana nu era foarte adâncă, femeia a ieșit de câteva ori, doar pentru a reveni. Când i-am deschis toracele, am descoperit în vecinătatea inimii, acolo unde trebuie să fi ajuns vârful Cuțitului, o cavernă. Nu o cavernă tebece. O cavernă de origine necunoscută. Ei bine, cred că asasinul, nebizuindu-se pe forța sa fizică, muiase arma într-o substanță cu efect coroziv, o substanță leneșă, cu efect întârziat… poate una din sărurile mercurului, un derivat al arsenului, sau un acid oxalic, clorhidric… după atâta timp nu se mai putea stabili… altfel nu găsesc explicația cavernei care în cele din urmă a atins inima…

— Dumnezeule! Ca-n Shakespeare! Nu prea-mi vine să cred, doctore. Când ai inventat basmul ăsta?

— Shakespeare e foarte la modă, domnule! Bătrânul făcu o pauză, își recăpătă respirația. Rosti: inima dumitale… păru din nou să-și piardă controlul, picături de sudoare invadară fruntea, Ad. Mocanu îi aduse apă. Din nou își reveni:

— „Dă ascultare înțelepciunii, nu mâniei tale! ” Asta e din Shakespeare… „Nu-i milă, ci crimă să ierți pe ucigași”, tot Shakespeare, și, reține te rog: „mai bine un isteț nebun, decât un nebun isteț”, același Shakespeare, și… și…

— Și inima mea, de acolo ai pornit! strigă furios comisarul.

— Da! Nu poate fi atinsă de nimic… nici de substanțe cu efect coroziv, nici de sentimente cu efect coroziv. Inimă de piatră. Te invidiez! Chiar, te invidiez.

— Ce părere ai despre aiurelile bătrânului senil? avea să-l întrebe ceva mai târziu Maximilian Cornea pe Adrian Mocanu, tânărul „de viitor” pe care și-l propusese a-l forma.

Tânărul „de viitor” răspunse rece și concis:

— O părere bună. Aiurelile aveau și consistență și logică… păreau bine organizate… cred că undeva în Shakespeare există un gând asemănător.

Atins adânc în inima sa „de piatră”, marele criminalist îi întoarse spatele și porni cine știe încotro… în noapte, cum se zice.

*

La Cluj, față de București, vremea se arăta plăcută, soarele nu ardea, nu te simțeai mereu tentat să cauți o halbă. În fața

mormântului Aurorei Nicolau polițistul Maximilian Cornea își scoase pălăria și rămase pe gânduri. Cineva pusese flori proaspete, acolo, pe mormânt. Cine? S-ar fi potrivit niște crizanteme albe, dar necunoscutul adusese violete, panseluțe, stânjenei și câteva lalele aproape negre. Ciudat. Și oare la ce se gândea comisarul? Poate că gândea: „Doamnă, frumoasă doamnă, sunt un înfumurat și un incapabil… iartă-mă!”

Venise singur aici, în acest loc al reculegerii, refuzând să fie însoțit de Ad. Mocanu, care totuși îl însoțise în această deplasare în principiu inutilă… deplasare a regretelor.

Comisarul coborî singur pe aleea centrală. Nu-i trecuse în minte să aducă și el niște flori! Mergând absent și abătut, observă ceva, involuntar, împotriva voinței sale. Nu știa exact ce. Făcu stânga-împrejur, pornind înapoi în sus. Oare ce semnal misterios recepționase? Aici iese în evidență una din calitățile ce făceau din ușuratecul, afemeiatul, neseriosul, adesea superficialul Maximilian Cornea, un polițist de excepție: flerul.

El observase ceva, fără să-și dea seama ce, fără să priceapă ce importanță are, dar făcu drumul întors și se opri exact în punctul unde *ceva* îi semnalizase „atenție!” Se opri la mormântul Aurorei Nicolau? Nu. Mult mai jos. Pe lespedea de marmoră vineție se putea citi: Cheresteșiu Marian Simion.

Acest Cheresteșiu fusese înhumat în urmă cu vreo doi ani, intemperiile nu apucaseră încă să-și pună amprenta… Dar cine poate fi un Cheresteșiu? Oricine… Comisarul Cornea făcu apel la memorie, de ce-i sărise-n ochi numele?, dar cum se întâmplă ades, când e solicitată, memoria îl trădă. Să nu mă mai gândesc la asta, își propuse, dar una e să iei o decizie, alta s-o respecți. Pe la unsprezece seara, comisarul Cornea și inspectorul Ad. Mocanu urcau în odăile lor de la hotelul „New-York”.

Adrian Mocanu nu avea probleme importante de conștiință, el nu ajunsese încă un mare detectiv și prin urmare nu înregistrase „rateuri” deosebite. Însă Maximilian Cornea nu izbutea să adoarmă. El se lungi îmbrăcat pe canapea și calculă cam cât timp îi trebuie colegului din camera de alături ca să se vâre în pat și să ațipească; apoi ieși tiptil.

Ce intenționa Maximilian Cornea? Ce spera? E de necrezut, dar el spera să întâlnească pe străduțele pustii la acea oră pe… doamna cu pelerină neagră.

Nu bănuia, n-avea cum, că tânărul Ad. Mocanu îi intuise intențiile și pândea…

Comisarul colindă până pe la ora două dimineața, când intră la o bodegă, acolo nu fu servit sub pretext că se terminase totul, merse la restaurantul gării, aici bău un litru de bere, se întoarse la hotel cu un taxi, dormi până spre amiază, iar la prânz îl întrebă pe Ad. Mocanu ce

tren vor lua, cel de cinci sau cel de zece?

— Dar de ce să ne grăbim? întrebă tânărul. Pe câte am înțeles, avem patru zile la dispoziție…

— Într-adevăr, de ce să ne grăbim? aprobă șeful.

Rătăcirile nocturne continuară. În cea de-a patra noapte, ultima a ședерii în Cluj, comisarul Maximilian Cornea, șeful celebrei Brigăzi a 3-a Criminale de Capitală, se întâlni cu doamna cu pelerină neagră…

*

NU BĂTUSE ÎNCĂ MIEZUL NOPȚII și Maximilian Cornea străbătea pentru ultima dată orașul eșecurilor sale, când văzu pe strada Cloșca (în vecinătatea străzii Crișan – oare cine o fi locuind pe strada Crișan? miji în mintea Comisarului), văzu deci silueta înaltă a unei femei, în pelerină neagră, cu bogate plete ce cădeau pe umeri. O ajunse din câțiva pași. „Scuzați-mă, vă rog…” Femeia întoarse figura aproape mascată în minunatu-i păr întunecat, și, cu groază, sub efectul autosugestiei, comisarul o recunoscu, sau i se păru că o recunoaște pe Aurora Nicolau. N-avu timp să se îngrozească sau să se mire prea mult. Un pumn ca un trăsnet îl expedie la pământ. Însă Cornea nu era omul care să fie scos din luptă dintr-un pumn, fie chiar ca și un trăsnet. Se ridică, un al doilea pumn îl trimise cât colo, dar îl și dezmetici – așa cum se întâmplă, „te trezești din pumn”. Cu o asemenea adversară (?!) trebuie să procedezi cu șiretenie… Comisarul execută două fente, cât să-i mai revină suflul și înlănțui un „Haito-Uchh” cu un „Mika-Tsukr” simplu, urmat de un „Mika-Tsuki-Geri”, finalizat cu un „Yoko-Geri” – bombeul pantofului său zdruncină serios bărbia „doamnei cu pelerină neagră”, nu suficient de serios însă, adversara cunoștea figurile de judo; polițistul se pregătea să-i aplice o „karată” care s-o decapiteze pe „doamnă”, când primi un pumn drept în frunte, văzu negru… totul se sfârșise… nu se chiar sfârșise, căci Ad. Mocanu, urmărindu-l pe comisar noapte de noapte, interveni, o atacă pe „doamnă” înfigându-i degetele în beregată, nimeni nu rezistă dacă nimerești punctul moale de deasupra sternului, dar „doamna” se scutură de tânărul polițist ca de un cățel; între timp Cornea se ridicase, lupta fu reluată, însă „doamna cu pelerină neagră” era mereu deasupra, și la un moment dat amândoi, și comisarul, și inspectorul se aflau la pământ, fără speranțe de a se mai ridica, „doamna” parcă se pregătea să plece, când răsună glasul calm, cu puternic accent ardelenesc, al lui Iuga Martin:

— *Sore-Made!* Lupta s-a terminat! Încotro, doamnă? Am în mână un revolver! Și ca să dovedească, Iuga expedie un glonte peste capul „doamnei”. Puțin a lipsit să nu-i zboare creierii. Ești arestată, doamnă! Fața la perete, mâinile sus, pe zid.

— La naiba, spuse Maximilian Cornea, scuturându-se de praf, pipăindu-și falca. Nu e doamnă. Nu e femeie. Are țâțe de oțel, mi-am rupt falangele izbind în ele! Cum se face că te afli aici, Iuga?

— La naiba, domnule comisar! Trebuia să fiu și cu folositor prin ceva societății… sunt chiar cuvintele dumneavoastră!

*

Și astfel a fost arestat boxerul profesionist Mușeu Augustin Cristian, – și ăsta avea un nume în plus… spre bucuria lui Cornea – un bărbat zvelt, neobișnuit de puternic, dar cu figură angelică, feminină… Ca boxer, nu depășise o valoare medie, fiindcă de fapt nu-l prea interesa sportul, făcuse box și alte sporturi dure doar pentru a-și perfecționa tehnica loviturii; era un bătăuș înnăscut, se încăiera din plăcere, căuta bătaia, cine știe ce porniri atavice-l împingeau către violență… dar ca boxer profesionist n-avea voie să dea pumni în afara ringului și astfel se face că…

Asta ar fi pe scurt… Mai pe larg ar fi multe de spus, dar ne vom rezuma la puține.

*

A DOUA ZI. La cuvânt, inspectorul Iuga Martin:

— Domnule comisar Cornea! După plecarea dumneavoastră și a distinsului meu coleg mai tânăr, „cazul A.N.” se considera rezolvat-nerezolvat-clasat… Noul șef al Poliției nici n-a vrut să audă propunerile mele, a poruncit să nu-mi vâr nasul: acolo unde nu ați reușit dumneavoastră, ce putea face un țâncoi ca mine?… și-apoi doamna Aurora Nicolau părea să meargă spre însănătoșire, prin urmare termenul de crimă de omor fusese scos de pe rol. Asta era important pentru onoarea Poliției. Nu s-a comis nicio crimă. Dar sergentul Tudor…

— Sergentul Tudor?

— Da, ăla cât un dulap. Are idei puține, dar fixe. Nu-i ieșise din cap povestea cu bicicleta, cu ăl de-o împingea și cu celălalt care-l îndemna din spate cu picioare în… Într-o zi, sergentul nostru își face rondul într-un cartier mărginaș, Mănăștur, și ce vede el? Vede o ladă gunoi răsturnată, iar în gunoi ceva metalic. Se apleacă, e curios, n-o fi vreo armă? Nu. Era un ghidon de bicicletă! Omul e nedumerit, cine a avut un ghidon de bicicletă și a considerat că trebuie să-l arunce? Tudor extrage din gunoi obiectul delict, folosindu-se de propria-i batistă ca să nu lase și el acolo amprentele labelor lui mari. A mers cu obiectul la Poliție. Cui să-l dea? În niciun caz șefului cel mare. Mi l-a încredințat mie, aducându-și aminte că am fost, mai mult sau mai puțin, colaboratorul dumneavoastră. Am examinat obiectul pe toate

fețele… nimic. Am luat lupa…

— Te folosești de lupă? se miră, din vârful buzelor, Maximilian Cornea.

— Dar cum? Cu lupa am descoperit câte ceva… M-am dus la laborator, avem un excepțional specialist, doctorul Husar, e doctor în filosofie, dar s-a dedicat criminalisticii…

— Nu e de mirare, se înrudesc… rosti comisarul

— Posibil. Acest doctor Husar a izbutit să obțină două *impresiuni digitale*.

— Te mai folosești de așa ceva? *Crezi* în amprente? se miră Cornea.

— La noi, în provincie, încă n-au ajuns ultimele metode moderne… Doctorul Husar, folosindu-se de marea-i experiență, a cules două excelente *dactilograme sinistro-deltice cu lațuri gemene*. Iată-le!

— Ale cui sunt?

— Nu știu.

Comisarul tăie nerăbdător spațiul cu latul palmei.

— Și-atunci, unde am ajuns?

— Permiteți-mi să merg până la capăt! Îmi permiteți? Mulțumesc. După ce a fost arestat Mușeu, bătăușul, l-am trimis pe teren pe sergentul Tudor. Are baftă omul acesta. Mușeu Augustin Cristian posedă și el o bicicletă, sergentul a adus-o în zori, la sediu, și același doctor Husar a cules de pe ghidon și de pe alte părți ale bicicletei câteva foarte clare *dactilograme bideltice cu lanțuri încârligate* care, conform expertizei făcute pe loc, aparțin lui Mușeu.

— Însă *dactilogramele sinistrodeltice* și cele *bideltice* sunt cu totul alte feluri de mâncare. Nu văd legătura.

— Vă rog, aveți un picuț de răbdare. Eu personal am constatat, cu lupa, chiar dacă acest amănunt vă supără, datorită unor mici zgârieturi pe metal, că ghidonul bicicletei lui Mușeu a fost înlocuit nu de multă vreme, cu vreun an în urmă, cu un ghidon de același tip, *fără să fie nevoie*. Vă spune asta ceva?

— Dar dumitale ce-ți spune? Ai aflat cine l-a înlocuit și de ce? Ai aflat cui aparțin *sinistrodelticele cu lațuri gemene?* Nu, n-ai aflat nimic și-mi împuiezi mie capul!

— N-am aflat fiindcă noul șef nu mi-a permis accesul la dosar.

— La care dosar, omule?

— La dosarul „cazului A. N.”, clasat, în care se află dactilogramele celor de pe lista suspecților întocmită chiar de dumneavoastră, inclusiv amprentele colegului Adrian Mocanu.

— Iar dacă printre ele nu se află și *sinistrodelticele* cu pricina, o să-mi iei și mie amprentele?

— De ce nu, domnule comisar, de ce nu? Și dumneavoastră, și mie…

— Destul! lovi cu pumnul în birou Maximilian Cornea. Du-te la șef

și transmite-i că *eu* am ordonat să ți se încredințeze dosarul.

*

…ȘI N-A MAI FOST NEVOIE să se ia și amprentele lui Cornea sau ale lui Iuga – ar fi fost culmea! Înșirară pe birou dactoligramele și faimoasa listă a suspecților… Dactilogramele priveau ca niște ochi enigmatici în ochii detectivilor. Asta nu… asta nu… asta nu… asta nu… și deodată *sinistrodelticele cu lațuri gemene* săriră în ochii tuturor, dar mai întâi și-ntâi în ochii specialistului, doctorul Husar.

— Cine s-ar fi gândit! se miră marele criminalist. Tebecistul acela!

— Tebeciștii sunt oameni inteligenți, observă Iuga.

— Ia mai lasă-mă, domnule! Cât de inteligent a fost ăsta?! Chestia cu schimbarea ghidonului a fost o deosebită eroare…

*

Maximilian Cornea: Mușeu Augustin Cristian… ptiu, drace! Ridică-te în picioare!

Mușeu: Nu mă aflu în fața Curții. Nu mă aflu oficial pus sub acuzare. Nu sunt obligat să rămân în picioare.

Parcă avea dreptate… Comisarul nu insistă.

Cornea: Recunoști că întrețineai legături cu Aurora Nicolau, că te foloseai de perucile ei, de pelerinele ei, pentru a nu fi recunoscut când îți desfășurai talentele de bătăuș, fără a risca să ți se retragă dreptul de a urca pe ring?

Detectivii îl examinau chiorâș pe Mușeu. Avea o față delicată, fermecătoare, diavolul, dacă o încadrai într-o perucă bogată, neagră, chiar găseai parcă o vagă asemănare cu veritabila doamnă cu pelerină neagră.

Mușeu: Nu recunosc nimic!

Cornea: Nici nu e nevoie. Avem probe destule. Stenograf, notează totul. Astfel de cazuri de iubire între o femeie delicată, o artistă, și un fel de monstru nu sunt rare în analele criminalistice și psihiatrice. Rămâne de stabilit dacă Aurora Nicolau era la curent cu modul în care îi foloseai perucile și pelerinele. Eu cred că nu. Ce zici, Mușeu?

Mușeu: Sunteți niște caraghioși! Nu mai spun nimic.

Cornea: Așa te-a învățat advocatul? Acel domn Chirovici și nu mai știu cum care a pledat și în cazul divorțului doamnei Nicolau? Totul se leagă! Stenograf, ai notat și insulta? Mușeu! Ai provocat nenumărate scandaluri, provocând grave vătămări corporale, ai sfidat opinia publică, ai comis, după cum reiese din cercetările noastre, o crimă de omor prin imprudență, ucigându-l pe Cherestețiu Marian Simion care a decedat în urma unor lovituri la inimă, la plex. Ai la activ un lung șir de fărădelegi, vei fi judecat fără cruțare!

Bătăușul Mușeu nici nu se mai uita în direcția comisarului. Sfredelea cu ură pe Cheresteșiu Vlase (fratele lui Cheresteșiu Marian Simion), așezat în cealaltă parte a sălii pentru a nu fi posibilă o încăierare între ei. Ar fi fost cu totul inegală. Dar și ochii lui Cheresteșiu Vlase, ațintiți pe Mușeu, colcăiau de venin.

Cornea: Cheresteșiu Vlase… nu te ridica în picioare. Recunoști că folosindu-te de o *armă albă* și de o substanță corozivă, ai ucis-o cu premeditare, cu studiată premeditare – subliniez – grozav ce-i plăcea comisarului să se audă vorbind! – pe Aurora Nicolău? Dintr-o confuzie, dar mă întreb dacă asta îți micșorează vina.

Cheresteșiu: Fleacuri, domnule polițist! Nu veți găsi nicio probă împotriva mea!

Cornea: Așa te-a învățat să spui maestrul Cârjan, advocatul dumitale? E în dreptul lui. Atenție stenograf! Iată ce s-a întâmplat… Fratele mai mare al lui Cheresteșiu Vlase, Cheresteșiu Marian Simion a decedat în urma unor lovituri formidabile. S-a tras concluzia că a participat la o încăierare. De fapt a fost bătut… fiindcă a încercat s-o abordeze pe „doamna cu pelerină neagră”, personificată, în acel moment de frumușelul Mușeu. Fratele mai mic, om inteligent, acest Cheresteșiu Vlase, șlefuitor de lentile (în care calitate dispune de tot felul ele substanțe care, folosite cum trebuie, duc la un deznodământ fatal), descurajat de „timiditatea” poliției locale, condusă de Chestorul Mălai, de tristă amintire, încearcă să afle câte ceva pe cont propriu. Asistă din întâmplare la câteva încăierări în centrul cărora se afla „doamna cu pelerină neagră” și, folosind mijloace pe care trebuie să le elucideze organele locale, eu nu mă ocup de fleacuri, stabilește o relație între doamna cu pelerină neagră – Aurora Nicolau, și „doamna cu pelerină neagră” – Mușeu. Pentru a se convinge, cu tot riscul, o acostează pe „doamnă”, la o oră târzie, și încasează de la Mușeu o bătaie soră cu moartea. Observați numai cicatricea aia urâtă. Cheresteșiu Vlase urmărește cu încăpățânare drumurile „doamnei”, voind să-și răzbune fratele și, poate că, mai ales, voind să se răzbune pe sine: de la „accident”, ochiul său drept și-a pierdut jumătate din… hm, din putere. El, Cheresteșiu Vlase, a aflat că Mușeu, după rondurile sale nocturne, vine uneori la prietena sa, de pe Ghioceilor 51. Fură la întâmplare o bicicletă din fața unui birt, aleargă în strada Pata, se instalează la pândă în gang, o vede pe „doamna cu pelerină neagră”, o ajunge, îi aplică lovitura. Din anumite indicii, geamătul femeii probabil, constată că nu e Mușeu, ci chiar doamna Aurora Nicolau. E oripilat. Dar își revine.

Comisarul sorbi din paharul cu apă și continuă:

— Aici ne izbim de o contradicție minoră, de care eu nici nu țin cont, o vor rezolva cei de aici, *după eu am rezolvat fondul:* de ce Cheresteșiu Vlase s-a folosit de bicicleta acelui Țițoi care se

cherchelise în noaptea aia, când el avea pregătit ghidonul de schimb pentru bicicleta lui Mușeu și de ce a schimbat ghidoanele, și când? Cum de a făcut imprudența de a lăsa pe ghidonul aruncat la gunoi amprentele sale, când intenția sa fusese ca ghidonul să poarte amprentele lui Mușeu? În sfârșit, schimbul de ghidoane s-a întâmplat după multă vreme… e un fleac. Premeditarea constă în altceva. Doamna Nicolau a fost o femeie frumoasă. Una din fotografiile ei, măritată, a fost expusă, cu aprobarea „modelului" bineînțeles, în vitrina fotografului Trașcă, de pe bulevard… așa cum am presupus noi… *eu.* Cherestețiu Vlase se prezintă la fotograf, pretinzând că e un admirator, și obține, contra unei sume bunicele, o poză reală a doamnei cu pelerină neagră. Avem depoziția domnului Trașcă. Pentru ce avea nevoie Cherestețiu de fotografia frumoasei Aurora Nicolau? Va stabili exact poliția locală, dar eu presupun, și așa trebuie să fie, că asasinându-l pe Mușeu, Cherestețiu avea de gând să strecoare fotografia prietenei sale în buzunarul victimei… în felul acesta lucrurile se complicau, dar s-au complicat și mai mult datorită erorii sale, cea de a fi lovit-o pe Aurora Nicolau, când el îl viza pe bătăuș. Cherestețiu acționează foarte îndrăzneț și iute. Pune poza într-un plic, scrie cu litere de tipar – dar experții vor stabili că e scrisul său – câteva rânduri explicative, strecoară plicul sub ușa redactorului gazetei locale, ca să-l trezească, și dispare. De ce a făcut una ca asta? Pentru ca a doua zi, fotografia apărând în ziar, iar știrea fiind publică, să se prezinte la Poliție, chipurile spre a ne ajuta, relatând strania sa întâlnire cu „doamna cu pelerină neagră", de la care i s-a tras cicatricea. E un procedeu de a te disculpa… dar și de a te autoinculpa. Noi… *eu* l-am bănuit din prima clipă. Cer să fie pus sub acuzare pentru crimă de omor premeditată cu șiretenie și, aș adăuga, cu lașitate. Nu era sigur pe forța sa fizică, a apelat și la substanța aia corozivă. În această privință consultați-l și pe eminentul medic legist Botta, azi în pensie. Am terminat! „Nu-i milă, ci crimă să-i ierți pe ucigași!" Shakespeare a zis-o!

*

RIDICÂNDU-SE CU UN AER DE ÎNVINGĂTOR, Maximilian Cornea întâlni privirea ironică a lui Iuga Martin… și înțelese că aceasta nu era victoria sa, ci a lui Iuga.

Și cu această îndoială și mâhnire în suflet, șeful Brigăzii a 3-a Criminale reveni la bunii săi asasini din Capitală, față de care avea mai mult spor. Se pare că aerul de provincie îl complexa… îi complexa marea inteligență.

Dyane Clintwood, împotriva tuturor

1. «Pentru a spulbera de la început orice fel de nedumeriri, vreau să precizez următoarele: eu sunt Dyane Clintwood. Numele meu de actriță este Mya Castellanni. Mustangul nervos de sub mine se numește Danny. Eu, când mă travestesc în bărbat, devin Danny Clintwood. Știu că atunci când vrei să clarifici un lucru, ades se întâmplă să-l încurci, deci, fără a dori cu orice preț să vă derutez, țin să vă spun că sunt căsătorită, cu Doc Holliday, și-n același timp cu Ben Klinkenhagen, supranumit Rio Jim.

Pentru a încurca lucrurile și mai tare, mai adaug că de fapt n-am fost cu adevărat soția nici unuia dintre ei. Ce ar mai fi de zis? Probabil că în vinele mele curg una sau două picături de sânge *cherokee.*

Până la Fort Kern mai sunt abia vreo trei mile, când m-am decis să fac un popas între niște tufișuri și arbori de sequoia de unde, cu o carabină sau un Colt bine calibrat, poți respinge cu nepăsare o bandă întreagă. Eu posed armă Sharps 2W, mână sigură, ochi ce pot fi mângâioși sau răi și multe altele. Adică multe alte calități. Nu destule însă pentru a duce de nas doi bărbați de talia lui Doc Holliday și Ben Klinkenhagen.

Cred că ațipisem. Luna se înțepenise dincolo de Munții Lupului și urla. Nu luna urla, ci niște afurisiți de coyoți. Da, limpede, ațipisem, cu mâinile pe armă și arma între genunchi.

Ceasornicul de argint, un ceasornic bărbătesc ce-l purtam la mine, arăta către miezul nopții când am auzit: „— Hello, Dyane!”

Subțire profilat pe cer, cu mustața lui arcuită, cu mâinile în șolduri, stătea Doc. Zâmbea blestematul, acest blestemat de soț!

— Bună, Danny, îl corectă din stânga altă voce. Nu Dyane, ci Danny, acum e travestită în bărbat. Această voce, care era a lui Ben, alias Rio Jim, mă preveni: Vezi ce faci cu flinta aia, s-ar putea să te rănești din greșeală!

— Păi, nu, l-am contrazis, căci gloanțele ies numai prin față, și m-am ridicat încetișor; așa, în picioare, nu sunt cine știe ce mai scundă decât cei doi bărbați ai mei. Ben își duse mâna dreaptă la șold, tic de pistolar. Mâna i se opri la centiron, unde are pocnitoarele, ticălosul, ar fi fost în stare să facă *tir* pe propria lui nevastă! Am dat drumul carabinei, și carabina a căzut.

— Așa e mai sănătos, oftă Doc Holliday. Și acum, frumoasa mea… frumoasa *noastră,* golește buzunarele. Iute!

N-avea rost să mă împotrivesc. Să nu vă închipuiți că cei doi soțiori

ai mei încercau să mă jefuiască, era vorba doar de o mică *restituire*… Am înșirat într-o rază de lună ceasornicul de argint cu lănțișor de aur, ultimul argument al lui Doc la masa de faraon: îl pierduse de nenumărate ori și de tot atâtea ori îl recâștigase; alături am așezat port-țigaretul cu încrustături misterioase a căror semnificație nu a putut-o desluși nici măcar James Gibson, vestitul dezlegător de enigme; între ceasornic și port-țigaret am așezat un săculeț cu bulgărași de aur de mărimea unor gloanțe de *Broskoe* – pistolul ucigașilor de profesie – o pungă cu vreo douăzeci de monede de argint, un fleac, un pumnal subțire în teacă de piele de bizon, o pereche de pinteni de argint, fără valoare.

Doc ridică port-țigaretul său neprețuit, înfipse în el o țigaretă, o aprinse frecând chibritul de talpă și trase cu nesaț. Tebecistul! Cred că nici nu mai are plămâni! Susținându-i port-țigaretul încercam a-l determina să renunțe la tutun, dar care om înțelege când i se face un bine?

Dar sticluța cu tequila ce o purtam în oblâncul șeii, ca medicament, îmi aparținea. Ben o extrase de acolo și rânji: „– Femeile nu trebuie să bea!" Doc obiectă: „— Acum nu e femeie, ci bărbat", însă Ben i-o întoarse: „— La bază, e totuși femeie!"

Doc se grăbi să încalece pe calul său, Bronco Nevada, un *bronco* blestemat de alb și, firește, redomesticit, dar fiind alb îl transformă pe Doc în țintă sigură chiar și-n nopțile cele mai negre, lui nu-i pasă, a venit în West ca să-și caute moartea, și probabil de-aia a murit în pat…

Cei doi plecară la fel de simplu cum au venit. Am sorbit un pic de cafea rece. Bună și rece. Mă gândeam că e normal să mai și pierzi, însă nu-mi convenea! Dacă te obișnuiești cu gândul să pierzi, ești pierdut, așa e pe-aici, întrebați pe oricine. Pe Garrett, pe Doc, pe Wild Bill, pe oricare din tagma asta. Vor confirma. Din direcția canioanelor venea un vânt subțire, prevestind dimineața, sau mai știu eu ce?»

2. De oboseală, nici nu se mai certau… Făcură popas aproape de Lodelake. Traseră la sorți ceasurile de veghe. Ben Klinkenhagen mormăi:

— Hm! Cs! De fapt a cui nevastă e Dyane?

— Lasă-mă să dorm! Subiectul acesta nu mă interesează!

— Ba te interesează al drakkului! Eu m-am căsătorit cu ea la Ogalala, prin martie.

— Eu tot prin martie, la Abilene. Biroul a fost prădat, registrele s-au topit, pastorul e senil, nu-și amintește nimic.

— Nu vom afla niciodată care a fost primul. Sper că nu ne-am căsătorit cu ea în aceeași zi! S-o tragem la sorți.

— Nu merită, căscă Doc și începu să sforăie, mai bine zis să horcăie

din plămânii săi ciuruiți. Rio Jim sorbi puțină cafea, scuipă în direcția lui Doc și-și rezemă falca-n pumn…

Pe dimineață de gardă era Holliday. Un fel de a spune, căci dormea cu fruntea plecată într-o rână. Klinkenhagen îl trezi brutal cu cizma. Doc, buimac, sări în picioare și trase pistoalele. Rio Jim se încruntă.

— Faci de pază? Zici că faci de pază?

Doc ascunse armele, căscă, se întinse:

— Cred că am ațipit nițel…

— Crezi? Ce te face să crezi?

— Oricum, bine că nu s-a întâmplat nimic.

— Ce te face să crezi că nu s-a întâmplat nimic? Klinkenhagen îi flutură pe sub nas o fițuică. Ce scria acolo? Iată ce: „Halal bărbați! Aș fi putut să vă fur și sufletele, dar n-am ce face cu ele. M-am uitat la voi și mi-a fost jenă... și milă. Considerați această scrisorică drept act de divorț. Față de amândoi. Adios! Dyane.”

Din buzunarele celor doi lipseau iarăși ceasornicul, port-țigaretul, săculețul cu aur, pumnalul, pintenii de argint, dolarii. În plus, Dyane Clintwood, ca să-i pedepsească, ori ca să arate că divorțul este irefutabil, își însușise și carabina *Poordey* a lui Doc, cafeaua și toată mâncarea. Deșteaptă muiere!

— E generoasă, constată Doc. Ne-a lăsat caii.

— Ca să avem ce vinde și ce mânca, *vaquero!*

— Dacă mai repeți o singură dată cuvântul, va fi ultimul ce-l rostești pe lumea asta. Pe cealaltă lume n-ai decât să ții și discursuri.

Fața albă a lui Doc, tâmpla stângă ce îi zvâcnea, îl convinseră pe Rio Jim întru ideea unei împăcări.

— Bine, îmi retrag cuvântul, nu ai înțeles, era vorba de un compliment *invers*… Nu ești *vaquero*, ești o-r-e-u-q-u-a-v.

— Cere scuze, sau… se înfurie Doc, irascibil ca orice ofticos.

— Cer scuze, murmură Ben Klikenhagen, alias Rio Jim, nu de frică, dar pistoalele celuilalt se aflau îndreptate exact între ochii săi, pe șaua frunții. Doc Holliday, după unele clasamente, a fost al șaptelea țintaș din istoria Westului, ceea ce nu e puțin, chit că Rio Jim a fost al șaselea, dar între forțe egale… Rio Jim își urmă colocviul: Să știi că ți-o cedez de bună voie și cu bucurie pe Dyane. Ba, pe deasupra, îți ofer ca să te mai încălzești, și o înghițitură de rachiu mexican.

Însă Ben scotoci zadarnic, Dyane își recuperase și sticluța de tequila (folosită ca medicament, mai ales când era vorba de șerpi veninoși), fiindcă ea nu bea decât apă, și uneori lacrimile amanților părăsiți.

— Eu sunt cel care ți-o cedez pe Dyane, *hoodlum,* și Doc Holliday se întoarse ostentativ cu spatele ca să privească în direcția munților Anaconda, din care țâșnea soarele. Klinkenhagen își stăpâni pornirea de a-l ucide pe vechiul său prieten și rival. Se mărgini să observe cu amărăciune:

— N-avea tu grijă, Doc, n-așteaptă ea, Dyane, ca să ne-o cedăm reciproc, ca la balurile de la Tucson…

3. Un nor subțire, străveziu ca gândurile unui pistolero aflat în vacanță, se odihnea deasupra fermecătorului Kandy-bar. Acest orășel se născuse în urmă cu vreo șapte ani, când Clem Dun, jucător profesionist, și-a scrântit aici piciorul, descălecând greșit, pusese dreptul înaintea stângului, sau invers, și nu a putut merge mai departe. Iată cum se nasc uneori orașele. Clem Dun a devenit, cum era și normal, primar, și prima sa grijă a fost să suprime jocurile de noroc. Ceea ce parțial i-a reușit. Parțial.

La nouă dimineața nu se auzeau împușcături, nimeni nu era pus pe harță, și în tot târgul, prin saloon-uri, câțiva inși beau cafele din căni late și ar fi vomat pur și simplu dacă li s-ar fi amintit de whisky, iar barmanii, plini de ceața somnului, sau de somnul cetii, ceteau o gazetă sau pur și simplu rezemau cu entuziasm tejgheaua. Dentistul Mc. O'Canine încă mai dormea, neavând suferinzi de îngrijit. Trei cowboys, picați de la fermele din preajmă, se întrebau dacă e cazul să se dezmeticească la localul lui Billy-chiorul, sau, pătrunși de cumințenia orășelului, să șadă blânzi. Șezură blânzi.

Două fete care dănțuiau seara la „Majestic"-saloon, și făceau poate și alte răutăți, acum costumate în domnișoare foarte cuminți, înaintau către „Universal drug-store Saaks and Rollini", să cumpere, pesemne, niște dantelutză.

La ora nouă și jumătate fix, după ce-și băuse cafeaua, după o gustare cu ouă și costiță, marshal-ul Pat S. Gareett ieși din hotel, hotelul „Gloria", și fără a schița vreo mișcare a gâtului, înregistră doar prin mișcarea voioasă a ochilor tot ce era de înregistrat. Pace. O.K.!

Înaintă cu pași leneși efectuând rondul ritual și matinal, salutat de bărbați, salutând, la rându-i, doamnele.

Pipăindu-și bărbia, ajunse la concluzia că, în lipsă de ceva mai interesant, n-ar face rău să se ducă la bărbier, când auzul său exersat prinse un ritm bine cunoscut. Apariția unui călăreț nu era lucru deosebit, oricine venea cu intenții onorabile era bine primit, dar, cu meticulozitatea-i profesională, marshal-ul Pat S. Garrett se opri să constate cine e nou-venitul. Ceva îi plăcu și ceva îi displăcu din înfățișarea individului. Marshal-ul nu era un veleitar meschin, nu faptul că fercheșul cavaler a trecut prin dreptul insignei sale de argint fără să-și salte pălăria l-a deranjat, nu, altceva… Garrett se duse la frizer (bărbier) zicându-și că vom vedea!

În acest timp mustang-ul Danny se oprea în fața saloon-ului „Gloria", iar de pe el* descăleca Dyane Clintwood, eroare, Danny Clintwood. În bluză neagră, cu vestă prinsă în nasturi mari, sclipitori, cu centură lată încingând o talie stranie, de statură mijlocie sau poate

ceva peste, Danny rămase o clipă în fața ușilor batante. Billy-chiorul se chiori către tânărul fercheș și reținu că noul venit are ochii verzi, drace, rar la bărbați, în orice caz la bărbații ce bat frontiera. Cârciumarul ezită între a-l clasifica pe noul venit drept ucigaș urmărit, sau biet *greenhorn*.

Ușile batante fâlfâiră. „— Ceva rece!" porunci Danny, rezemându-se de tejghea. Billy-chiorul deschise șipul cu bere. Ciudat, acolo, în adâncimea Westului, berea nu lipsea niciodată! Doi terchea-berchea ce jucau biky-boca pe trabucuri, nu pe bani, conform dispoziției marshalului Garrett și a primarului Dun, se întrerupseră o clipă, examinară spatele celui care cerea bere atât de dimineață, apoi își văzură de ale lor. Danny Clintwood învârtea între degetele-i fine paharul înalt, fără să guste din el.

— Patroane! Ai o cameră bună *pentru unul ca mine?*

Billy examină vesta de brocart negru, fin, cu două rânduri de nasturi de aur sau măcar auriți. Deși dispunea de un singur ochi, Billy știa să aprecieze oamenii, dar acum se pomeni încurcat. Celălalt ochi și-l pierduse la Dodge-City, unde practicase meseria de pianist, meserie care, în principiu atrage aplauze, iar nu gloanțe, cu excepția situațiilor când pianistul se dovedește un ageamiu, ceea ce nu era cazul chiorului! Glontele unei arme „Crotal", pocnitoarea preferată a veteranilor marelui g*old-ruch d*in 59 de la Pike's Peak, izbise pianola cu o viteză de 760 m/s. O țandără ascuțită, mică, rea, s-a izbit în pupila ochiului drept al pianistului. Așa a vrut destinul. Din clipa aceea Billy și-a dat seama că arta nu oferă suficientă acoperire: tot timpul stai cu *spatele! C*u spatele către o sală de nemernici dintre care fiecare posedă câte un Colt, la vedere, și măcar un Derringer, un Broscoe sau un Pe*tit* e în mânecă, la gleznă, drakku mai știe unde.

Poate că, de nu intervenea glontele și țandăra aia nenorocită, astăzi nu s-ar fi vorbit despre Billy-chiorul, ci despre Bill Haaky, mare interpret al bătrânelor *plains-stories;* cum se pierd talentele! Oricum, Billy nu este. Chiar de plâns, iată, el are acum șansa de a deveni *imortel* în paginile unui autor din Vechiul Continent, alții n-au beneficiat nici măcar de atât. Altă șansă a lui Billy a fost că dacă acel blestemat glonte de „Crotal" ar fi șuierat câțiva centimetri mai către stânga, actualul barman, ne-fiind nici măcar pistolar, ar fi mers să se odihnească pe Colina Cizmelor, cimitirul celor pe care dumneaei, „Doamna Moarte", îi surprinde cu cizmele pe picioare. Lucru ciudat, orice trăgător cu faimă, care în fond e normal să treacă ultima frontieră dichisit și cu cizmele pe el, se temea nu atât de moarte, cât să nu ajungă la Colina cu pricina, loc considerat, nu se știe clar de ce, al dezonoarei. Deci, încă o dată, Billy-chiorul a avut un noroc chior.

— Un pahar cu ceva mai tare, señor? întrebă cârciumarul, privind berea neatinsă.

— Nu! Camera, hangiule! Cea mai bună.

4. Ceva mai târziu, Pat S. Garrett ieșea de la bărbier spilcuit, parfumat, într-un perfect echilibru al cugetului și al trupului. Purta haină de catifea albastră, totdeauna descheiată, pentru a nu stânjeni mișcarea mâinilor sale. Purta cizme moi, iar pasul său era mai elastic decât unduitul unui șarpe de apă, în apă. Trecu din obișnuință și pe la „Gloria". Ochioasa de la bar îl întrebă din ochi, el răspunse nu, din bărbie, în schimb dori să știe unde-i Billy-chiorul. Acesta își făcu apariția mestecând din ambele-i fălci cârnat cu usturoi.

— Pariez pe cinzeci de centavos că știu ce te preocupă, șerifule! Garett privea balustrada sofisticată ce ducea în sus către odăi. *Yes,* reluă chiorul, e aici, a luat cea mai scumpă cameră, alături de a ta, și să mă ia drakku dacă știu cine este! Ar fi prea de dimineață pentru ceva rece?

— Cafea fierbinte, Billy.

Garett sorbi, încercă să mai pună o întrebare, dar observă că singurul ochi al cârciumarului e gata să-i scape din orbită și ar fi fost păcat, era… ultimul. Marshal-ul întoarse și el privirea către scara din lemn de cedru, cu balustradă aurită cu două turnante și-un unghi, mândria localului. Pat S. Garrett era un om calm, altfel nici nu ar fi fost posibil într-o meserie păcătoasă ca a lui! Acum însă mâna încercatului *gunman* scăpă ceașca, iar inima i se opri. Din fericire, nu definitiv, Kandy-bar ar fi pierdut cel mai bun om al legii, cel care a pacificat localitatea și a pus temelii respectabilității.

De la înălțimea scării, Dyane Clintwood zâmbi vag, oarecum distant, oarecum promițător către cei doi bărbați încremeniți, coborî cu mers studiat, se așeză la una din mese.

Privindu-i profilul, abia acum înțelese Garrett ce-i plăcuse în înfățișarea trăgătorului ce intrase în oraș acum câteva ceasuri. Profilul… Dar părul, lăsat liber acum, învolburat pe umeri! Nu niște umeri firavi de femeiușcă ce se cere ocrotită. Oricum, niște umeri frumoși și, sfidând moda vremii care cerea ca pielea femeilor să rămână virgină față de razele soarelui, acei umeri purtau un bronz mat și desigur catifelat.

Billy-chiorul își trase un pumn în falcă.

— Dumnezeule, cum de n-am recunoscut-o?! E Mya Castellanny, privighetoarea Westului!

Marshal-ul Pat S. Garrett își săltă de pe frunte pălăria cu calota teșită și borurile largi cât pășunile de vânătoare ale lui Manitu.

5. În aceeași seară, Dyane Clintwood, evident sub numele de Mya Castellanny, se producea în saloon-ul chiorului, eclipsând definitiv toate vedetele care se perindaseră oarecândva pe acolo.

Trei zile mai târziu, marshal-ul Garrett, cel ce rezistase armelor și pistoalelor de toate calibrele și încercărilor a destule femei frumoase de a-l înhăma la căruța căsniciei, ridică ambele mâini, semn că se predă, și o ceru de nevastă pe privighetoarea Westului. Dyane acceptă, numai așa, de sic. În ziua a patra, când trebuia să se celebreze căsătoria, deci prima înfrângere a lui Garrett, în zori, topiți de oboseală, acoperiți de o pojghiță roșietică de praf, Doc Holliday și Ben Klinkenhagen, alias Rio Jim, intrau în Kandy-bar, pe strada Preeriei, ciudat și nepotrivit nume, fiindcă pe acea direcție străjuiesc munții Superstițiilor, cu creste falnice și ostile.

Cei doi prieteni, și rivali, și inamici, nerași, flămânzi, opriră caii în fața primei spelunci care purta romanticul nume „La cizma găurită". Cârciumarul încă mai sforăia, visând că e zmeu, nu cârciumar. Cei doi descălecară, Bronco Nevada și calul lui Ben, *Copperhead,* Cap Arămiu, rămaseră în mijlocul drumului într-un abur de transpirație. Rio Jim zise:

— Hm! E cam devreme.

— De acord, acceptă Doc, al cărui ceas de argint fusese „împrumutat" de Dyane.

După care Klinkenhagen zgudui ușa speluncii cu cizma lui grea.

Cârciumarul, în culcușul său cald, după o draperie, zbieră:

— Cară-te, bețivanule, oricare ai fi!

— Gura, că ți-o sigilez c-un glonte! replică Doc. Deschide până nu mut din loc șandramaua!

Patronul deschise, dar avea în mână o carabină Henry, numai că botul acesteia se plecă de îndată ce recunoscu mustața și ochii mici, febrili, ai lui Doc, și claia de păr decolorat și ochii mari, indiferenți, ai lui Rio Jim. Cârciumarul îi privi cu mare respect, le ceru scuze: doi oameni vestiți încă nu-i trecuseră niciodată, *în același timp,* pragul mizerabilei spelunci. Cu iuțeală profesională, turnă rachiu, pregăti cafele și puse pe focul iscat ca prin miracol tigaia cu ouă și șuncă. Doc trecu în spatele tejghelei să se spele pe mâini. Mârâi:

— Garrett e pe-aici? Ce mai clocește?

Cârciumarul rânji vesel:

— Clocește bine! Se însoară!

Klinkenhagen se opri din mestecat.

— Glumești! Garrett se însoară?!

— Dar cum, nu pentru nuntă ați venit? se miră cârciumarul turnându-și un păhărel. Marshal-ul nu v-a dat de știre? Păi tot ținutul se pregătește!

Doc și cu Ben se priviră. Aveau o presimțire. Hangiul continuă vesel, dând amănunte și în sfârșit pronunță numele Myei Castellanny…

Doc Holliday, după ce tăcu, vorbi:

— E pace în Kandy-bar, prietene?

— Ca-n vremurile bătrâne, *Sir!* Urechile mele n-ar ști să recunoască glasul unui Colt. N-am mai văzut om beat de un secol… Nimeni nu s-a mai certat cu nimeni…

Ben Klinkenhagen își întinse trupul ciolănos.

— Hm! Ei bine, prietene, pacea s-a sfârșit. Garantez eu!

Cei doi trăgători încălecară, urmăriți de ochii patronului, care nici nu bănuia ce uragan declanșase.

— Ce facem? întrebă Doc. Dăm foc târgului începând de aici sau ne mulțumim numai cu centrul.

— Așteaptă! ripostă Rio Jim. O să-și dea foc singuri, nu e degeaba Dyane aici!…

6. Bisericuța din Kandy-bar aducea a baracă, în schimb pastorul Bare, zis *Bear,* Ursul, dispunea de o statură impozantă și de un glas măreț. Pe la ora unsprezece, dumnealui se pregătea să țină un discurs plin de aluzii și bogat în tâlcuri, întrucât căsătoria marshal-ului Pat S. Garrett cu irezistibila Mya Castellanny era cel mai important eveniment al anului.

Pastorul Bare vorbi mult și solemn. Puțin înaintea amiezii, mirii arătau foarte emoționați, mai ales el, fiind la cea dintâi căsătorie… când la intrarea bisericuței se stârni agitație. Cei de acolo îi recunoscură pe Doc Holliday și Rio Jim. Nu știau ce să creadă, era de bine, de rău? Mai curând de rău, judecând după mutrele lor.

Ambii înaintară. Doc strigă:

— Ce comedie se joacă aici! Taci, părinte! Cine se căsătorește cu cine? Afară din biserică, turmă de nătărăi!

Marshal-ul Garrett tresări. Tresări neplăcut. Nu avea la el nici măcar minusculul „Tommy” de fabricație olandeză, deh, linia elegantă a fracului s-ar fi dus drakkului.

Fața i se îmblânzi, își recunoscu prietenii, desigur glumeau.

— Ben! Doc! De unde ați răsărit? Fiți bineveniți! O să fie o petrecere…

— O să fie, dar nu cum crezi tu, replică Doc.

— Ce este, bătrâne? Ce nu-ți convine? întrebă Garrett.

— Tu ce faci aici, Pat? întrebă Rio Jim.

— Dar nu vezi? Mă căsătoresc!

— Nu cred că te căsătorești, amice, interveni Doc. Ar fi exagerat. Dyane e soția mea.

— Și a mea, adăugă Ben, mărind confuzia.

Pat S. Garrett, mai impunător ca oricând în straiele sărbătorești, străbătu cu bine momentul, era o glumă cam proastă, totuși, o glumă, așa că încercă să râdă. Zise:

— Părintele Bare așteaptă. Vreți să fiți și voi martorii mei?

— Serios? Altceva ce ai mai dori?

— Doc! Te întreci cu gluma! Și tu, Ben. Cred că v-ați îmbătat!

Și acum interveni elementul ce scandalizează inimile cinstite din oraș.

Înaintând semeață ca o regină, Mya Castellanny, privighetoarea West-ului, alias Dyane Clinwood, alias Danny Clintwood, vorbi, iar vocea ei sună mai limpede decât clopoțelul unei școli duminicale:

— Ah, Pat dragă, într-adevăr! Uitasem să te previn că sunt măritată și cu acești gentlemani…

Cei de față căscară gurile. Unii nu le-au închis nici până azi.

7. Doisprezece juranți fură desemnați pentru a cântări, sub conducerea judelui Yberr, fapta fără precedent a Dyanei. Dintre pedepse, spânzurătoarea era considerată mult prea blândă; se vorbea despre jupuitul de viu, arderea pe rug, căci, desigur, Dyane era o vrăjitoare, iar exemplul ei trebuia… etc.

Spiritele se aprinseră din ce în ce. Onorabilul Cal Ghan își aduse aminte de un foarte vechi diferend al său cu vecinul Johan Olson, și-l împușcă. Până să ajungă la fața locului, marshal-ul Pat. S. Garrett fu informat că la „Gloria" stimabilul Franck Dhartytowne îl făcuse măgar pe colonelul Manuel Mydd Thomson, unul fiind adept al jupuitului de viu, celălalt al torturii prin foc, colonelul ripostase cu neelegantul cuvânt arierat, de origine străină, între cei doi domni avusese loc un nevinovat, dar violent schimb de focuri, și niciunul dintre ei nu ieșise bine.

În biroul marshal-ului, dincolo de zăbrele, un găligan înarmat o păzea de zor pe femeia care era cât p-aci să devină soția omului legii, sau mai exact Garrett era cât p-aci să devină al treilea soț *simultan* al ei… Dar, deocamdată nu ne vom ocupa de Dyane, avea grijă s-o foarfece întreg orașul, și o făcea cu atâta ardoare că barmanii și ajutoarele improvizate abia izbuteau să împartă răcoritoarele care să mai stingă jarul. Dar, la drept vorbind, „răcoritoarele", precum whisky-ul, ginul, toffada, tequila, vinul roșu de Arkansas și alb de Lorena abia turnau gaz peste foc. Nimeni nu mai bea bere sau apă.

Grupuri de călăreți, atrași de evenimente, intrară în oraș, iar printre aceștia câțiva inși ce se feriseră în ultima vreme să dea ochi cu lumea. Garrett fu informat că ucigașul Salkow, izgonit *pentru totdeauna* din Kandy-bar, se află în carne și oase la „Apașul melancolic", împreună cu alți doi inși, necunoscuți dar cu atât mai dubioși.

Răsunau împușcături – deocamdată răzlețe. Culmea! Marshal-ul află că fondatorul orașului, primarul Dun, cel care a promulgat interdicția jocurilor de noroc, face un pokeraș la „Darling" cu popa Bare, cu directorul teatrului „Trave's Giris Company" și cu poetul local Vincent Mecail. Miza în acest moment e numai de 80 $, dar amenință

să crească. Apoi ochii lui Garrett înregistrară un spectacol de care orașul uitase. Fațada restaurantului „Grace Mils", renumit prin *enchilada* ce se gătea acolo, începu să se clatine, un om zbură pe fereastră, un altul îl urmă, se rostogoliră în praf, iar peste ei căzu fațada localului. Două fete năvăliră în stradă în costume oarecum sumare și începură să-și scoată ochii.

Marshal-ul era un om calm. Rămase calm. Doar gândi: „uite, domnule, cum apariția unei femei poate numai în câteva ore să întoarcă pe dos un oraș pe care am reușit să-l pacific abia în doi ani!" Garrett făcu un gest de lehamite și în timp ce ochii săi urmăreau cu o nuanță visătoare traiectoria unui fotoliu aruncat de la etaj, urmat de persoana care stătuse în acel fotoliu, adică soacra dentistului O'Canine, buzele sale pronunțară singure': „Duceți-vă la drakku toți!"

Apoi, de ciudă, omul legii se duse și el la drakku, adică se îmbăta, ceea ce nu i se mai întâmplase de vreo douăzeci de ani.

Când, la o oră imposibil de definit, cineva îi scutură umărul și-i șopti, de fapt urlă, că Doc Holliday și Rio Jim iarăși se certaseră și urmează să *se întâlnească* pentru a stabili a cui este femeia ce urmează a fi decapitată sau arsă pe rug mâine, Pat S. Garrett mormăi cu limba amară:,. N-au decât să se ucidă… și cu cât mai repede, cu atât mai bine!"' Și adormi iar.

8. Vestea că Doc urma să-l *întâlnească* pe Rio Jim într-o definitivă răfuială se răspândi ca fulgerul. Curioșii își instalară mutrele și plămada lor trecătoare în toate ascunzișurile. Deasupra orășelului înflori o cometă. Singur în atelierul său, tâmplarul Oscar F. Fay meșterea un sicriu... dacă nu două. La birtul lui Willy-nemțoiul, Doc bea o cafea cu lapte, când fu informat că Ben ieșise din cealaltă parte a pieței din spelunca lui Howard grecoteiul. Doc sări în picioare, își potrivi cu o atingere înfrigurată centironul…

Pe orizontul dominat de munții Superstițiilor, iar mai departe de Piscul Lupului, scăpăra o coroană de lumină argintie. O pisică neagră cu totul în afara evenimentelor, sau poate deasupra lor, deși, materialicește, în centrul lor, traversă platoul alb, ca un punct, ca o virgulă în fraza haotică a unui romancier somnambul, exact între cei doi trăgători care se apropiau cu pas prudent și mâna pregătită.

Dar… dar… dar… în momentul când ajunseră la o distanță propice pentru a schimba o vorbă, o opinie, un glonte, sau orice doriți, în clipa când armele răsăriră între degetele lor istețe, două împușcături răsunară, aproape simultan. Nimeni nu-l remarcase pe călărețul zvelt, în negru, ce se întrupase în margine, Dumnezeu știe când! Prezența sa a fost atât de scurtă, de neașteptată, de surprinzătoare, că mulți au zis că e vorba de o nălucă sau ceva și mai rău, de n-ar fi stat mărturie gloanțele ce au pus capăt, pentru moment, confruntării dintre Doc și

Ben.

În spatele Dyanei Clintwood – acum Danny Clintwood – nălucea, și mai fantomatic, mustangul ei negru. Ambii dispărură înainte ca imaginea să fi avut timpul să se imprime pe retină. Ceva mai târziu, trezit din posomorâta lui cherchelează, marshal-ul Garrett îl dezlegă pe ajutorul său. Îl gratula simplu: „Nemernicule!" Nemernicul încercă să se scuze:

— Eram cu spatele… voiam să văd și eu ce se întâmplă… nu-mi închipuiam că o femeie…

— Nu femeie, ci diavol, nu ți-ai dat seama, cap de coyot umplut cu bălegar de măgar! scrâșni Pat S. Garrett și, aranjându-și artileria, ieși în oraș, decis să reinstaureze buna ordine.

9. Două bufnițe împăiaite străjuiau infirmeria dentistului O'Canine. Acesta ținea în fața ochilor încețoșați ai lui Ben Klinkenhagen un mic, drăgălaș, obiect lucitor, puțin deformat. Ați ghicit, e vorba de un glonte.

— În sfârșit, l-am scos, zise O'Canine. Uite ce simpatic e! Să știi că, dacă nu mori, te vindeci.

Rio Jim ceru:

— Ia-l de aici! Adă-mi o sticlă de toffada!

— În starea în care te afli te va ucide, observă dentistul.

— Și așa m-a ucis nevasta domnului de alături! protestă Ben.

— Te-a ucis propria ta nevastă! hârâi Doc din plămânul său ciuruit. Dar, felcere, glontele *meu* unde e?

— Străveziu cum ești, Doc, răspunse O'Canine, plumbul a trecut prin tine, s-a dus mai departe. Nu știu cât de departe. Ți-a străpuns plămânul.

— Care era dinainte străpuns… O gaură mai mult nu strică… dar nici nu repară…

— Mi-ai adus ceva rece? răcni, poate pentru ultima oară în viață, Ben Klinkenhagen.

— Voi aduce, fu de acord O'Canine.

Și puse alături de patul lui Rio Jim băutura. Gunman-ul sorbi. Efectul înviorător se produse numaidecât. Reuși să-și rotească gâtul, iar cu gâtul și capul. Îl analiză pe vechiul său prieten și inamic, al cărui profil cadaveric părea o muchie de stâncă, ciuruită de torenți.

— Hei, Doc!

— Ce drakku poftești, *vaquero?*

— Am bănuiala că mă curăț!

— Sunt mai mult decât impresionat, i-o întoarse Holliday. Să-ți dau o mână de ajutor?

— Lasă gluma, Doc. Nu e momentul. Promite-mi ceva!

— Nici prin gând nu-mi trece!

— E vorba de Dyane. Dacă scapi, să ai grijă de ea. Găsește-o! Cumințește-o! Fă-i rost de angajament la un teatru solid. Și smulge-i, în numele domnului, pocnitoarele alea blestemate din lăbuțe, să nu se mai joace niciodată cu ele, cum s-a jucat cu noi!

— Prea bine, acceptă Doc după ce medita o clipă. Iar dacă mă curăț eu, iar tu ieși de aici, promiți să faci același lucru?

— O.K.! spuse Rio Jim, și tăcură, munciți de același gând. Doc zise:

— Drace! Drace! Dar dacă ne curățăm amândoi, ce face Dyane singură… fără niciun soț?

Studiară această chestiune. Doc găsi o soluție:

— O să aibe Garrett grijă de ea… ticălosul!

Rio Jim vorbi:

— Să ne acordăm ultima iertare. Bate laba!

— Imposibil. Mâna mi-e înțepenită.

— De fapt, și a mea. Să ne iertăm, prin urmare, simbolic. Eu te iert, prietene. Adio!

— Doc, și eu te iert, murmură Rio Jim. La revedere sau adio!

Cavalerească, înduioșătoare conversație! Dar, oare, ce se întâmplase cu adevărat? Voise chiar Dyane dintr-un foc, adică din două focuri, trase aproape în aceeași clipă, intenționase să se scape simultan de cei doi soți legitimi – mare vorbă! – ai ei? Ciudată rezolvare. Nu se potrivea cu Dyane. Nici vorbă de așa ceva. Frumoasa Dyane – Mya Castellanny, încercase doar să împiedece duelul care, oricum, s-ar fi terminat rău, încercând să le zboare armele din mână, însă propria ei mână tremurase… Se bizuise prea mult pe iscusința ei Dyane… Și, pe deasupra, era emoționată! După orele de arest, după evadare, după tensiunea ceasurilor înainte de a fi arsă pe rug, e firesc ca degetele să nu te mai asculte ca întotdeauna și, mai ales, opinez eu, oricât de măiastră ar fi în mânuirea pocnitoarelor, o doamnă nu poate atinge nivelul celui sortit să poarte greul pământului, al bărbatului deci. Un Doc Holliday, un Pat Garrett, un William Frederick Cody, aceștia da, într-o zi bună pot să zboare armele din mâna a doi trăgători. O femeie, mai greu. Își închipuie ele, vanitoasele, că pot orice. Nu pot chiar orice…

10. În Canyonul Lupului. Între Piscul Lupului și Piscul Negru, se află ranch-ul indianului Atlee, un surdo-mut, cunoscut și sub alt nume: James Gibson, dezlegător de enigme. La Fort Kern, Kandy-bar, Phoenix, Tucson, și în alte orășele, soseau prin intermediul prăfuitelor *stage-coachs* plicuri mari, mici, potrivite, netede, mototolite, unele ajungeau la Gibson, altele nu. Emisari misterioși le ridicau de la poștă și i le aduceau dezlegătorului de enigme, a cărui faimă creștea și creștea. Ciudat, mare parte dintre aceste răvașe aduceau parfumul necunoscut al Vechiului Continent. Acolo faima lui Gibson se lărgise

mai mult decât la el acasă… dar așa e cu profeții, ca în zicală. Ranch-ul, ascuns într-o glugă a pădurii, plăcuse unui cetățean din Sundance, acesta încercase să-l cumpere, dar se izbise de un refuz, deci trimise trei ucigași care să-l curețe pe proprietar. „Neajutoratul surdo-mut îi primi cu focuri de armă, doi își lăsară acolo pielea, dar mai ales oasele, al treilea fugi și povesti întâmplarea. Surdo-mutul fu lăsat în pace, nici nu dorea altceva.

Acum e seară. Un lup aleargă prin poiana bătută de lună și nu-i pasă de nimic. Gibson, surdo-mutul, bea cafea, fumează, și-n lumina lămpii studiază răvașul lui Friederich von Drscharpp, baron de Klemm, care oferă o sumă bună dacă spărgătorul de enigme, mai ales istorice, va face lumină și va da un răspuns plauzibil într-o chestiune tare încurcată: în urmă cu vreo două sute de ani un strămoș, cavalerul Drug May von Rosther, despre a cărui vitejie desigur ați auzit, dispăruse cu ocazia bătăliei de la Cohemburg, pe Mosela… Nu atât osemintele înaintașului îl preocupă pe baronul Drscharpp, cât faptul că documentele afirmă – dacă nu cumva mințesc – că în mormântul cavalerului se află o parte din tezaurul familiei. Dar are rătăcitorul acela un mormânt? Unde? Mda, așa stăm cu familiile astea mari, mereu preocupate de-aurul lor blestemat. Surdo-mutul mormăie: „Hm! ” Fiindcă surdo-mutul e tot atât de surd și de mut cum ești tu, cititorule, el, Atlee, e una și aceeași persoană cu marele James Gibson, iar Gibson e una și aceeași persoană cu Ben Klinkenhagen, alias Rio Jim! Îmi dau seama că m-am ocupat prea puțin de personalitatea acestui mare *frontiersman,* poate e cazul să explic de unde până unde Ben Klinkenhagen, refugiindu-se în pielea lui Gibson, devine un avizat cunoscător al istoriei lumii, mai ales a Europei, dar nu am vreme căci urechea „surdo-mutului” prinde ecoul îndepărtat al unui galop…

Se duce la fereastră: Prieten? Dușman?

Prieten. Până la un punct, firește. De la distanță, Rio Jim recunoaște profilul întunecat, fantomatic, al lui Doc Holliday, mai ales după felul său de a călări, înclinat ușor către stânga. Ben împinge pe foc cafeaua și deschide ușa grea din dulapi de 7 cm, cu traverse metalice.

Holliday, frânt, pică pe un scaun, degetul arătător indică ceva, Rio Jim înțelege, iese, ia șaua de pe Bronco Nevada, îl șterge încetișor, îl duce în grajd, alături de Cap Arămiu… în acest timp, Holliday soarbe cafea. Lui Ben îi trebuie cel puțin o juma de ceas pentru a-l pune pe roate pe Bronco Nevada pe care ticălosul de Doc l-a istovit. Acum îl lasă să soarbă apa limpede din jgheab… Intră în casă.

— Arăți bine, Doc. Cum?

— Taci. Ultimul timp am băut mai ales lapte, explică Doc, sorbind cafeaua. Ai vreo știre de la soția noastră, de la Dyane?

— Nu prea…

— Să te cred?

— Cum poftești. Dar tu ai vreo știre?

— Nu…

— Dar eu să te cred?

Doc Holliday puse pe masă, între plicurile pline de enigme o altă enigmă, un sul de piele legat strâns. Degetele sale subțiri, de chirurg, sau de trișor, sau de jucător, se mișcară iute în jurul complicatului dublu nod marinăresc combinat cu ceea ce se numește „ochiul spânzuratului”.

— Ce mai e și asta, Doc?

— Orice. O anonimă din partea morții. Un scalp. Un petec din tunica lui Joe Indianul. Condamnarea noastră la nemurire.

— Taci. Ai auzit mai înainte glasul unui șacal *tenor?*

— Poate. De ce?

— Pe-aici nu umblă șacali. Din cauza lupilor. Șacalii nu-i înghit pe lupi, sau invers..

— Privește mai bine harta. Aici e o mină de aur, uitată, părăsită. I s-a pierdut urma. Harta e veche de vreo sută de ani.

— Dacă nu e falsă.

— Constată tu! De ce crezi că am venit la tine?

— De dorul meu! ripostează Rio Jim. Cum ai pus mâna pe vechitura asta?

— Simplu. Am făcut o partidă la Billy-chiorul și am umflat de la niște tămâi din Newton cincisprezece dubloni de aur și am vrut să plec, ceilalți nu, că nu este elegant, până ce Billy le șoptește cine sunt, ăia-și cer scuze, eu mă duc la bar, cer un pahar cu vin, când se apropie foarte respectuos un individ, cu pălăria în mână, și vrea să-mi mai ofere un pahar, refuz, fiindcă, zic, doctorul îmi interzice mai mult de 250 g. pe seară. Mă întreabă cine e doctorul ce *vede* de mine, îi spun că eu sunt acela, adică sunt propriul meu doctor, el zice că știe, că m-a recunoscut, după faima mea…

— Doc! Nu mă plictisi! Lasă în pace faima!

— Bine, nătărăule! Ești gelos pe faima mea. Pe scurt, individul îmi vinde harta, pe gratis, contra unei sute de dolari.

— Pe gratis! O sută pentru prostia asta!

— I-am dat șaptezeci. Ne-am târguit. Cred că o lăsa și la cincizeci, dar în seara aia eram generos.

— De ce nu s-a dus individul să caute mina aia blestemată?

— Un om bătrân, neputincios, nepriceput…

Rio Jim răsuci harta.

— Munții Ggssoollly? Jjuurrwweerr-river? Nu cunosc, n-am auzit.

— Păi toate hărțile sunt cifrate, *vaquero!*

— Bravo! Și atunci, cum găsim drumul?

— Dar eu de ce m-am ostenit până la tine? Descifrează!

— Mă faci să râd. Parcă ar fi celebra ta afacere cu aurul din peștera lui Weehler, unde piraţii de pe „Clementine” și-au îngropat tezaurul, și unde am săpat câinește patru zile… Și am dezgropat o lădiță în care se odihnea un pergament pe care scria: „Doc Holliday! Era timpul să ai și tu parte de o cacialma bună. Iscălit: Un grup de cetățeni cinstiți pe care i-ai curățat la Snake River Stampede.”

— Lasă, făcu Doc plictisit. Atunci am luat plasă, acum afacerea e sigură.

— Mă întreb cum a ajuns șacalul acela în Canyonul Lupului. Îl auzi?

— Ben! se supără Doc. Eu nu mă dau jos din șa cinșpe ore ca să-ți aduc documentul, iar tu, cu șacalul tău…

— Nu-mi place harta, Doc! Ce să zic, tu mă deranjezi totdeauna când încep o viață nouă. Vreau să rămân aici, tihnit, iar tu aduci duhul blestemat al aventurii! Du-te la Old Fille, el are „telescop cu oscilator de mercur”… pentru aur, argint, pentru orice.

— Boșorogul acela! Nici nu mai e în stare să încalece!

— Așa! Dacă-l ajuți, poate călări și o cometă.

— Tu îți bați joc de mine!

— În casa mea fac ce vreau!

— Sigur. Ce vrei. Poți s-o și încasezi, dacă vrei. Și, ca să nu spui că e vorbă goală, ține!

Și Doc repezi o directă în falca amicului său. Acela, bineînțeles, ripostă. Se încăierară. Se cotonogeau cu egal talent, fără să mai țină cont de nimic, când o voce rogojinoasă îi opri:

— Dacă pentru hartă vă bateți, n-are sens. E a mea!

Doi indivizi intraseră în baracă, unul din ei merită ceva atenție.

Deosebit de scund, foarte lat, cu picioarele strâmbe, era cunoscut sub numele de Kraker Jake, Jake Crăcănatul. Unul dintre bandiții frontierei. Ce nu făcuse Kraker, în sens rău desigur, poate încăpea pe un bilet de loterie. Răufăcătorul nu bănuia că peste vreo sută de ani cosmeticiana Helene Rubinștein va lansa pudra „Kraker Jake”, eterizându-l în… nemurire. Posibil că nici nu s-ar fi simțit flatat. Ce e aceea o pudră? Preferabil o carabină „Kraker”. Sau o marcă de toffada.

— Hello! făcu Ben Klinkenhagen, ridicându-se. Îmi era dor de tine, Jake! Deci tu erai, „șacalul” era semnalul vostru…

— Vorba! Fă-te ușurel cu fața la perete. Ridică lăbiuțele. Și tu, la fel, dentistule. Fernand, maimuțoiule, ia-le arma, banii, tot ce e de preț, iar harta pune-o la mine în buzunar. Bine. Nu înțeleg de ce nu vă măresc greutatea corporală cu ceva plumb, mai ales Doc ar avea mare nevoie, însă azi sunt melancolic… melanchiolic, dar la viitoarea întâlnire se lasă cu pârâituri. Nu-mi ieșiți în drium! Uitați de hartă! *Hiarta nici n-a existat!* Zicând acestea, Kraker slobozi câteva gloanțe, din pură plăcere, spărgând, printre altele, un prețios serviciu de Saxa,

primit de Ben, oricât ar părea de straniu, de la Marele Duce de Saxa.

După ce bandiții se topiră, Rio Jim îl privi amărât pe Doc.

— Tu îmi aduci totdeauna necazuri și complicații. Treaba asta m-a indispus atât de tare că nici nu mai am chef să te cotonogesc!

În mâna subțire a lui Doc apăru un minuscul *Petit Cheri*.

— Aș putea să te curăț, Ben! Aș zice că a făcut-o Kraker.

— Eram convins că maimuțoiul de Ferdinand nu ți-a dibuit toate buzunarele! Dacă vrei să pui în funcțiune „mașinuța", nu ezita, prietene! Viața nu mai are haz pentru mine, enigmele Europei nu mă mai pasionează, băutura nu are gust, fumul de țigară e prea uscat... și-n plus ai rămâne unicul soț al Dyanei…

— Dacă între timp n-a contractat alte căsătorii…

— Apasă! Apasă pe trăgaci. Dar să ții-nteşti bine. Dă-mi voie să iau Biblia, să mor cu Cartea Sfântă în mână.

— Ia-o, prietene! Ia și fotografia Dyanei.

— N-o am. Dar Dyane e în inima mea.

Klinkenhagen luă Biblia, o deschise și-n mâna lui înflori… „Laleaua Neagră"… ba nu, un pistolet negru, de mare precizie.

Doc rânji, prea puțin impresionat.

— Nici pe mine viața nu mă încântă. Ce facem? Facem *tir* sau pornim pe urmele lui Kraker Jake?

11. A fost o treabă deosebit de posomorâtă. Au refăcut din memorie harta. O noapte întreagă. Dimineața au înșeuat caii. În Canyonul Lupului bătea un vânticel cald, înmiresmat. Era plăcut să trăiești, totuși la intrarea în Kandy-bar, marshal-ul Garrett se încruntă urât.

— Pentru alde voi, orașul e închis!

— Încearcă să ne scoți afară!

— Predați armele!

— Care arme? și îi arătară tocurile goale ale pocnitoarelor.

Doc și cu Rio Jim băură o cafea la Billy-chiorul care, inima largă, le dădu câteva pistoale, două carabine, ba le împrumută și niscaiva mărunțiș. Marshal-ul Garrett suspină ușurat când îi văzu ieșind din oraș. O apucară spre nord. Seara fripseră o pulpă de căprioară. Dimineața, când deschise ochii, Klinkenhagen văzu pe cer planând un vultur din specia „ribon". Romantică imagine, care însă nu spune nimic bun unui om al preeriilor. Rio Jim se ridică încet. Ce instinct au păsările! La mai puțin de un metru de capul lui Doc Holliday care, conform obiceiului, veghea dormind dus, un *serpent a sonnettes* își ridicase capul și din această poziție părea să-și examineze cu o curiozitate metafizică viitoarea victimă. Klinkenhagen ținți fără să aștepte. Capul zdrobit al jigodiei zbură într-o parte. Doc sări în picioare.

— Nemernicule! Ochești în mine în timp ce dorm?!

— Dentist ratat și dobitoc bătrân! îl ținu Rio Jim sub amenințarea armei, căci nebunul, irascibilul Doc era în stare de orice. Uită-te la picioarele tale și sărută-mi mâna!

Apoi consultară harta ce o refăcuseră din memorie. Gata să se încaiere pe chestia direcției ce o aveau de urmat pentru a ajunge la Old Fille care deținea un prețios „oscilator cu mercur". Old Fille care trăia de la o zi la alta, într-un ranch amărât unde poseda două găini, flămânde și alea. Nimeni nu și-a pus problema asta.

Străbăteau o pădure de *spanish bayonet* când un călăreț singuratec le ieși în cale.

— Doc! Vezi și tu ceea ce văd eu?

— Dacă o zărești pe Dyane, și eu, la fel…

— Soția noastră! Ce emoționant!

Mya Castellanny înaintă fără sfială și le zâmbi. Nu Mya, ci Danny Clintwood, fiindcă la drum se travestea în bărbat. Era fercheșă. Adică ferches. Colturile la locul lor, carabina Sharps 2W în oblânc. Mustangul Danny arăta și el odihnit.

— Încotro?

— Către munții Yosemitte, Dyane… Căutăm aur. Vii și tu cu noi?

— Nu. Cu doi e ca și cum ai fi cu niciunul. De altfel, acolo unde mergeți e tot atâta aur cât în ochiul lipsă a lui Billy… N-ai azvârlit tu, Doc, într-o seară, șaptezeci de dolari, pentru o hartă veche? Doc Holliday o privi înghețat. Domnul acela onorabil era tatăl meu… socrul vostru, băieți. N-ați avut plăcerea de a-l întâlni până acum. Confecționează hărți „vechi", e plăcerea lui, și-i aduce și un mic venit, nu trebuie să-l condamnați cu asprime, la urma urmelor sunteți rude… Eu l-am trimis în seara aceea la tine, știam că ai bani, totul se află, aveam nevoie de mărunțiș fiindcă sunt cochetă și un negustor îmi oferise spre vânzare un șirag de perle… adevărate. Porcul! Erau tot atât de adevărate ca și harta! Am ieșit cu toții în pierdere, nu vă uitați așa la mine, nu mă sperii, și nu uitați că nu demult am salvat, la Kandy-bar, viața a cel puțin unuia dintre voi!

— Ucigându-ne pe amândoi, femeie!

— Scopul meu a fost bun, dar îmi tremura mâna… din cauză că țînteam în voi… Haideți, însoțiți-mă o milă, apoi ne despărțim…

Ceva mai încolo, Dyane descălecă și înșiră la marginea potecii ceasornicul de argint, port-țigaretul, pintenii, săculețul de aur, pumnalul și celelalte.

— Ce este cu toate acestea? fu curios Doc.

— Sunt cadourile pe care NU mi le-ați dat, și le-am luat singură, boys! Momentan sunt bogată, vi le înapoiez.

— În acest caz, înapoiază totul, o povățui Ben. Și cei șaptezeci de arginți cheltuiți de Doc pe harta aia falsă.

— Dar ce înseamnă șaptezeci de monede pentru Doc? O miză medie. Nu pricepeți că aveam nevoie de ei? Și apoi, voi nu aveți nicio obligație față de mine?

O privire cum se îndepărtează până se pierdu în ceața străvezie de pe orizonturi.

— Noi, acum, ce facem? întrebă Doc.

— Nu știu. Dar ce nu facem?

— Nici asta nu știu.

Zi stranie! Soarele se plimba printre nori, umbrele se plimbau printre arbori, ochii lui Klinkenhagen urmăriră două antilope *proghorn* ce străbăteau un luminiș, departe, ieșind dintr-o pâclă, pătrunzând în alta. Două iluzii…

— Cât vrei pe ceasul acela? întrebă Rio Jim. Că-l ții de prea multă vreme și nu e sănătos, iar eu n-am avut ceas în viața mea și vreau să știu cum e viața cu ceas.

— Păcătoasă, ca și fără, dar să știi că ăsta e fabricat la Youngstown, Ohio, de un olandez pe nume Van Dobson, prin 1800. A aparținut guvernatorului Backer. Pe când aveam cabinet la Chicago, l-am primit cadou din partea milionarului Boobney căruia i-am bătut în gingie șase dinți de aur, din aurul lui…

— Iarăși se aude șacalul ăla!

— E plin de șacali pe-aici! Își pierduse șase dinți cu ocazia…

— Există sumedenie de ocazii în care-ți pierzi dinții, capul. Te-am întrebat, amigo, ce vrei pe blestematul ăla de ceas?

— Am vrut să-ți explic că e al naibii de prețios, *va*quero*!*

— O. K., *gringo!* Îți ofer pumnalul acesta. E cadoul ducelui de Kent, răsplată că i-am dezlegat una din enigmele ce-i tulburau somnul. E făcut la Istambul-Constantinopol-City, Turkia, în anul 1500.

— Flecuștețul ăsta?! Ce mai pui pe lângă el?

— Cu tine nu se poate trata o afacere serioasă. Dau aurul dacă tu dai și port-țigaretul.

— Port-țigaretul meu?! răcni Doc. Să știi, pe mine mă doare-n cot de Ducele de Kent, dar bijuteria asta de port-țigaret a aparținut lui James Reed-Vacă, banditul care a efectuat primul *train hold-up* în anul 1845.

— Ești un incult. Linia „Union Pacific” a fost terminată în ’60, iar în ’45 nu exista picior de… roată de tren pe-aici!

— Ce contează anii? se înfurie Doc. De ce mă plictisești?

— Dau pumnalul, aurul, tu pune jos ceasornicul și port-țigaretul.

— Pe lângă pumnal și aur pune jos și acul de cravată!

— Atunci tu adaugă pintenii de argint. E ca și cum nici nu i-ai avut!

— De fapt nu le-ați mai avut, nu le aveți și nu le veți mai avea vreodată! răsări din tufișuri mutra urâtă a lui Kraker Jake. Nu vă

mișcați. Ia-le armele, Fernand, maimuțoiule! Caută-i prin buzunare. Doc, nu te uita urât, că mă siupăr!

— Tu ești de vină, Doc! Zise Rio Jim. Niciodată nu ești atent la șacali. Ei erau!

— Ți-am spus să nu mai faci pe șacalul, capră ce ești! îl mustră Kraker pe Fernand. Caută bine. Trișorul de Holliday e în stare să ascundă un pistol și între masele! Așa. Prieteni. Mi-ați dat o hartă falsă, pentru asta nu vă iert!

— Singur ți-ai luat-o, crăcănatule!

— Gura! Eu, oricum, mă consider păcălit. Hai, Fernand, pune tot avutul ăstora în săculețul numărul doi!

— Nu te mai osteni atâta, față palidă! răsună o voce autoritară. Aurul, armele, și tot ce mai e sunt ale mele! Aveți onoarea de a fi prizonierii Marelui Lup Alb, căpetenia *chipeway*-lor. Nu vă necăjiți. Înainte de a vă lua scalpurile, am să vă ofer whisky. Am destul. Să mergem.

12. În timp ce călăreau, cu mâinile legate, Doc zise tare, ca să fie auzit:

— Nu este Marele Lup Alb! Se preface!

Unul dintre indieni, gol, musculos, cu un falnic tatuaj, un buffallo pe coarnele căruia aterizaseră doi șoimi, se răsti:

— Cine minte, *greenhom?*

— Am să-ți arăt eu ție, maimuțoi împănat! Șeful vostru minte.

Indianul îl ajunse din urmă pe Marele Lup Alb și-i raportă. Căpetenia își domoli calul până ajunse lângă prizonieri.

— Adică nu sunt eu Marele Lup Alb? Adică mint?!

— Parcă ar fi contele de Valois, rânji Klinkenhagen cu gândul la încurcăturile de pe Vechiul Continent.

— Eu nu discut cu tâlharii de drumul mare! zise demn Doc.

— Tâlhari sunt albii, *ass!* Care ne iau pământurile, ne omoară vânatul, ne fură femeile.

— Scalpează-i pe aceia, Sachem! Noi nu ți-am luat pământul, vânăm pentru a ne potoli foamea, ceea ce legea preeriei permite, cât privește femeile voastre, nici că ne pasă de ele, amândoi suntem căsătoriți și suntem credincioși… nevestei noastre.

— Tu, față palidă, vrei să jignești fetele *chipeway?* îți închipui că nu ar fi demne de voi? Că nu sunt frumoase? Că sângele nu le este fierbinte? Foarte bine? Înainte de a vă pune la stâlpul torturilor, în fața judecății lui Manitu, am să vă închid pe fiecare, în câte un wigwam, cu două dintre cele mai frumoase *squaw* ale noastre. O să vă arate ele!

— Ai haz, chief, râse Ben Klinkenhagen. Va fi cumplit!

— Sunt nerecunoscători, bombăni Doc. Nu se țin de cuvânt!

— Îți tai limba, față palidă!

— Taie-mi-o! Înțelepții tac. Nu te poți bizui pe recunoștința lor!

— Cu ce trebuie să-ți fiu recunoscător?

— Nu discut cu tine! Marele Lup Roșu a fost cel mai mare… cea mai mare căpetenie de pe tot teritoriul.

— Sunt fiul lui!

— Să te creadă cine vrea! Tu nu ești descendentul lui! Într-o bună zi, Marele Lup Roșu a fost apucat de o cumplita durere de măsea…

— De unde știi? Nimeni nu are voie să știe așa ceva!

— Nimeni! replică Doc. În afară de vraciul Pană de iepure, sau Marele vrăjitor Negură Fâlfâitoare peste piscuri. Nimeni. Până la urmă, o falangă de războinici s-a deplasat noaptea până la Kandy-bar, de unde l-au răpit pe dentist. Dentistul eram eu. L-am vindecat pe Marele Lup Roșu și, drept mulțumită, am fost proclamat mare vraci al tribului, și acela eu sunt! Și acum, iată recunoștință!

— Dezlegați-i pe acești oameni! porunci Marele Lup Alb, palid. Să le fie restituite armele și aurul. Sunt prietenii noștri.

— Nu-i băga în aceeași oală cu noi pe Kraker și pe Fernand. Nu sunt nici prietenii noștri, nici ai voștri. Ia-le caii, lasă-i cu mâinile legate, și trimite-i! Prezența lor mă îngrețoșază, Sachem!

— Mă Doc, întrebă într-un moment prielnic Rio Jim, chiar tu ai extras măseaua găunoasă a Marelui Lup Roșu?

— Nu tocmai, șopti Doc. Pe vremea aia făcea pe dentistul la Kandy-bar prietenul meu, răposatul Old Deekeendeen. Pe el l-au răpit pieile roșii.

— Old Deekeendeen! L-am cunoscut. Ne este de folos și după moarte. Dar dacă își vor da seama că nu tu ești acela?

— Imposibil, a trecut ceva timp, Old Deekeendeen era la fel de slab ca și mine, avea ca și mine doi ochi.

— Eh! Să ne fie într-ajutor Marele Șarpe, conchise Ben.

Dâre verticale de fum, între care apunea soarele, vestiră apropierea așezării. Trei stânci de calcar subțiat în lumină, dominau spațiul. Intrară în satul indian, mândri, cu toate armele, chiar și cu armele lui Kraker. Un războinic tânăr ieși în galop mare.

— O surpriză pentru tine, *chief*! Ți-am procurat o nouă nevastă. Deși albă, e frumoasă! Călărea travestită în bărbat, și s-a împotrivit!

Dyane stătea liniștită în wigwam-ul căpeteniei, înconjurată de niște cotoroanțe ce o asaltau cu sfaturi deosebit de inutile. Când Marele Lup Alb intră, urmat de noii săi prieteni, Dyane își arătă frumosul ei zâmbet enigmatic.

— Zmeilor! Ați venit să mă recuperați?

O piele-roșie nu are voie să-și trădeze sentimentele; Marele Lup Alb nu-și trădă surpriza. Se mulțumi să întrebe:

— Vă cunoașteți?

— Nițeluș. E soția mea… bombăni Doc.

— De fapt, și a mea, adăugă Rio Jim.

— Ciudat, comentă Marele Lup Alb. La indieni un bărbat poate avea câte neveste dorește, niciodată invers. Ei, dar la voi toate-s anapoda. Femeie, i se adresă Dyanei, ești frumoasă, ești liberă, mănâncă, bea, și bucură-te de tovărășia soților tăi!

— Dar eu aș prefera să-mi văd de drum, mare *chief!*

— Dacă soții tăi îți dau drumul, fă-ți-se pe plac! Clar, femeie! Dacă tu ești una, iar ei doi, înseamnă că tu comanzi. Mai ai și alți soți? Ciudat, foarte ciudat, pe Marea Pană de Aur a Marelui Vrăjitor Negură Fâlfâitoare peste piscuri!

— Dar și noi am prefera să ne vedem de drum, suspină Doc.

— Nu, prietene, nu, femeia să plece dacă vrea, avem aici destule, noi v-am supărat din greșeală, acum veți fi oaspeții noștri cel puțin treizeci de rotiri ale soarelui în jurul pământului, interval pe care-l declar sărbătoare continuă. De altfel, adăugă Marele Lup Alb, avem și noi câțiva bolnavi cărora vraciul Copită Crăpată de Bizon, încă tânăr în meserie, nu le poate face destul bine…

12 + 1. Uriași arbori *black chamber tree,* înalți de peste o sută de picioare, mărgineau poteca. Cei doi ochitori călăreau fără grăbire. Caii erau împovărați cu darurile primite de la indienii *chipeway,* cărora Doc le extrăsese în treacăt câte o măsea, două. Rio Jim îi distrase ținând în aer o farfurie, cu ajutorul gloanțelor. Farfuria de alamă, ciuruită, este acum unul din exponatele cele mai admirate la muzeul din Cheyyenne. Marele Lup Alb remarcase, printre altele, că dacă soția lor are mai mulți soți, nu vede de ce nu s-ar dedulci și ei cu câte încă o nevastă și lăudase cu precădere grația feciorelnică și destoinicia matură a două fete, Rază de Lună și Șoaptă Mângâietoare. Pistolarii, cești, alegându-și cu grijă cuvintele pentru a nu jigni, explicară că aceste june *squaw* sunt tot ce poate fi mai șarmant pe lume, dar că nu le permite credința… iar acum tocmai ieșeau din pădurea uriașă. Masivul Anaconda se profila, își profila mai bine zis dinții pe orizont. Observară un nor lung de praf tulburând zarea.

— Doc! Am ajuns la South-Oregon-trail!

— Te cred! O variantă a marelui traseu. Aruncăm o privire?

— Nu știu. Cred că mă întorc acasă. E momentul să rezolv marea enigmă a casei de Risenthal.

— În acest caz adio… James Gibson! făcu rece Doc și-și întoarse fugarul alb.

— Așteaptă, Doc! Enigma aia poate să mai rabde nițel, și așa așteaptă de 355 ani. Vin și eu!

Un chervan alcătuit din vreo șaizeci de *prairie schooner* înainta lent pe South-Oregon-trail. Corăbii ale deșertului, cum erau denumite

lungile care cu coviltir ce se aventurau pe drumurile acelea ireale, cucerind încetul cu încetul Westul.

În fruntea expediției călăreau cu mândrie trei bărbați, doi tineri solizi, iar la mijloc un bărbat cărunt, în capul gol, cu obraz aspru, desigur conducătorul. Tinerii purtau pălării abia scoase din magazin, haine de piele cu ciucuri și apărătoare, și erau înarmați până-n dinți. Și armele erau nelegiuit de noi. În spatele acestora trei, dar tot înaintea convoiului, călărea cu englezească nepăsare un tinerel în haine de oraș, cu trăsături delicate, umerii nu tocmai puternici. Nici nu încerca să facă pe *gunman*-ul neînfricat. Călărea însă un armăsar de soi, roib.

La o distanță convenabilă, Doc ridică neagra-i pălărie.

— Eu sunt Doc Holliday, din Chicago și de peste tot. Prietenul meu este Rio Jim, cunoscut și sub numele de Ben Klinkenhagen. Vă stăm la dispoziție!

— Mai am un nume, zâmbi Rio Jim. Mi se spune și James Gibson!

— Eu sunt Papa Drăgan din Timișoara, spuse amabil bărbatul mai în vârstă. Însoțitorii mei sunt Henry Matt și Yancey Berry, din New-York. Ducem caravana în valea Yaqui.

— N-are să fie ușor, remarcă Ben.

— Avem arme bune, se grozăvi Henry Matt.

— Nu e destul, făcu Doc.

— Fii mai clar, mister. Crezi că nu știm să ne folosim de ele?

— Cam așa ceva, deveni arțăgos Holliday.

— Ascultă! Vei da socoteala pentru…

— Fleanca, băieți! porunci bătrânul. Dacă am înțeles bine, sunteți Doc Holliday și Rio Jim, vestiții *gunmani* ale căror isprăvi sunt povestite peste tot?

— Se mai exagerează, dar, în principiu, aceștia suntem, *Sir!*

— Mă bucur! M-aș bucura și mai mult dacă ne-ați însoți.

— Ne descurcăm foarte bine și singuri, domnule Dragan, interveni țâfnos Henry Matt.

— Vrei să-ți înfund pliscul cu un căluș, Henry? Eu comand aici!

Într-acestea, tinerelul în haine de oraș se apropie cu sfială.

— Permiteți? Am auzit pronunțându-se numele de James Gibson.

— Eu sunt acela, îl examina dintr-o privire Rio Jim.

— Totuși sunteți Ben Klinkenhagen. Și Rio Jim.

— Este același lucru.

— Aș avea nevoie de dovezi că sunteți și James Gibson…

— Cuvântul meu este o dovadă! îl fulgeră Ben.

— Iertați-mă. Numele de Wilmore vă spune ceva?

Rio Jim se înmuie, zâmbi.

— Desigur. Acum două sute și ceva de ani, fiul cel mare al lordului Wilmore a fugit în lume cu tragediana Betty Carlyle, mare amor. Un

descendent îndepărtat al marelui amor este azi unicul moștenitor al castelului și al titlului, dar trebuiau dovezi că descendentul e real. James Gibson le-a adus. Eu adică. Dumneata trebuie să fii tânărul lord Wilmore.

— Baronet, deocamdată, înflori de bucurie fața palidă a englezului. Bunicul m-a trimis în West să-mi fac ucenicia. Dacă mă întorc viu, moștenesc totul, dacă nu, nu…

— Logic, acceptă Rio Jim. Sper să te întorci viu.

— Bunicul meu mi-a poruncit să vă găsesc și să vă ofer acest cadou!

Doc dădu să se îndepărteze, îngâmfata aristocrație europeană îl irita, când glasul englezului îl opri.

— Domnule Holliday, scuze. La noi, prietenia ce vă leagă de domnul Gibson e cunoscută. Am un cadou și pentru dumneavoastră, o adevărată comoară…

— Brr! se scutură Doc. M-am cam săturat de comori!

— E o trusă în care veți găsi un mare stoc de anestezice, ultimele descoperiri ale chimiștilor din Londra, seringi, clești, tot ce vă trebuie.

— Clienții mei, remarcă acru Doc, sunt obișnuiți să le scot dinții fără anestezice, poate cu excepția rachiului, fără clește, uneori cu vătraiul, iar în cazurile delicate cu pistolul. Dar ai mulțumirile mele, tinere domn…

14. Doc nu avea habar câte necazuri avea să-i aducă foarte eleganta trusă din piele neagră. Printr-un miracol anevoie de explicat, prin ținut se înfiripă știrea „sigură" că Holliday ascunde în trusa aia un obiect de mare preț. Posibil că totul pornise de la cuvântul „comoară", pronunțat cu imprudență de baronet. Se vorbea când despre cele trei perle unice care împodobiseră odinioară fruntea arămie a căpeteniei asiatice Gead-han; un scamator în trecere prin Carlsbad, New Mexico, jură că văzuse în mâna lui Doc diamantul Koh-i-nor…

Mda, tânărul Wilmore îi cadorisise lui Doc, cu cele mai nobile intenții, un șarpe veninos!

15. Dacă nu erai orb, era imposibil să nu observi impunătorul panou: „Mr. Daves are un ochi în ceafă. Are două pistoale, la vedere, și unul ascuns. Trage din întoarcere de două ori mai bine decât prin ochire directă. Dacă țintiți în el, riscați să muriți înainte de a vă da seama ce vi se întâmplă. Noi v-am avertizat!"

Mr. Daves era pianistul localului „Action" din Caverns-City. Un bărbat cu ochi contemplativi, aveai impresia că privește să vadă ce se întâmplă dincolo de tine și chiar dincolo de toate. Și, chiar, ce se întâmplă dincolo de toate? Din când în când, acest bărbat fin făcea o demonstrație, de pildă dobora o musculiță din zbor, fapt care-i asigura

liniștea pentru câtva timp. Din trei în trei seri, la „Action” se dădea „un mare spectacol galant și modern” a cărui vedetă era… Mya Castellanny, privighetoarea Westului.

Într-o zi, un bărbat lat, scund, crăcănat, bea la bar hlizindu-se către o frumoasă femeie ce stătea de vorbă, profesional, cu pianistul.

— Hei, Slim, se aplecă băutorul spre barman, cine-i dama?

— Vedeta noastră, Mya Castellanny, o mare lady…

— Tot muiere e! Cât ia pe seară?

— Stai cuminte, mister Kraker! E nevasta lui Doc Holliday.

— Doc s-a însurat? Idiotul! Oricum, îmi convine de minune.

— Dar e și soția lui Rio Jim, dacă e adevărat ce se spune… Treaba e mai încurcată decât o pânză de păianjen…

— Atunci îmi convine de două ori. Crezi că dacă îi pun o sută în față, e destul?

— Riscați să vă alegeți cu niște gloanțe. Doamna nu numai cântă, dar și trage, și unii spun că trage mai bine decât cântă! Să mai torn?

— De ce nu? Mi-e gâtlejul plin de praf. Doc conduce către valea Yaqui, un chervan, cu toate că e bogat, a pus mâna pe pumnalul unui rajah încrustat cu cele mai mari diamante din lume, cinci sute de mii de monede ca nimic.

Ochii lui Kraker sclipiră la gândul miilor de dolari și sclipiră în direcția Myei Castellanny. „Ia să-i încerc virtutea”, gândi, „Doc e departe, pe Klinkenhagen nu-l văd pe-aici”, și își mai turnă un pahar.

Pianistul „descifra” partitura unei melodii ce intrase în moda, „Nu gloanțele m-au răpus, ci privirea ta, o, Sonya! ”

Kraker bea la bar pahar după pahar și se-nfuria din ce în ce.

— Hei, Slim!

— *Yes,* mister Kraker. Altă butelcuță?

— Spune-i pelicanului de la pian să înceteze!

— Dar nu ați citit ce scrie pe panou?

— Eu nu citesc. N-am obiceiul! Fă ce ți-am spus!

— Comunicați-i personal dorința, eu… sunt foarte ocupat.

— Allo? Se aude? Pelicanul muzical de colo! Nu mai lovi clapele, oprește concertul, altfel te opresc eu!

Mr. Daves păru că nu aude, însă avea în față o oglindă prin care vedea TOTUL.

— Adică vrei să mori?! zbieră Kraker.

De data aceasta, pianola tăcu. Toți din local amuțiră. Negrul de la bucătărie, alb ca varul, trase perdeaua. Mr. Daves nu dădea multe parale pe vorbe. Paharul din mâna lui Kraker explodă cu un sunet aproape muzical, lucru firesc deoarece glontele fusese expediat de un pianist. Mr. Daves, om pașnic, își zise că demonstrația a fost cam scurtă așa că zbură de pe bostanul lui Kraker pălăria lui slinoasă, reteză cureaua Coltului, reteză cureaua nădragilor, treabă al dracului

de migăloasă, nădragii căzură, Kraker rămase siderat, caraghios, cu mâinile ridicate. Mr. Daves se așeză la pianolă și continuă cealaltă demonstrație, cea muzicală, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Barmanul Slim i se adresă:

— *Sir,* permiteți acestui gentleman să-și ridice pantalonii, fiindcă de față sunt și doamne? Permiteți să ridice arma scăpată jos din… nebăgare de seamă? Pianistul făcu da din cap, imperturbabil. Făcu da și când Slim îl întrebă dacă e voie să-i ofere lui Kraker un păhărel, ca să-și revină.

— De acord. Dar să nu întreacă măsura! Răspunzi de el, Slim.

— Nicio grijă, maestre. Va sta cuminte ca un șoricel.

Astfel că, fierbând la foc mic – la mare nu-i dădea mâna – Crăcănatul se apucă să bea vârtos, după alte pahare se mai consolase, totul se uită, nimeni nu se mai ocupa de el. „Am rasolit-o cu pelicanul, să mă ocup de porumbiță", gândi, și merse clătinându-se la masa Dyanei Clintwood, și-i bolborosi cine știe ce. Din nou Kraker Jake, într-un interval foarte scurt, – fu depășit de evenimente. Din nou nu știu ce se întâmplă cu el. Cântăreața cea „fragilă" stătea în picioare, frecându-și pumnul cu care izbise. Izbise strașnic. Kraker își frecă falca și se ridică precaut. Lumea rânjea. Blestemând, Crăcănatul părăsi localul, îl întâlni pe aghiotantul său Fernand și-i porunci să adune ciracii.

În aceeași noapte, banda Crăcănatului o răpi pe Dyane Clintwood și se îndreptă către munții Anaconda. „La capătul drumului ne așteaptă o juma de milion!" își îndemna el „indezirabilii" gândindu-se la pumnalul cu diamante al lui Doc Holliday…

16. Ben Klinkenhagen dormea visând că dezlegase enigma casei Risenthal. Curios că acest mare pistolero ar fi preferat să aibă un cabinet călduț, undeva în apropierea pieței Trafalgar, înconjurat de mii de cărți de istorie, de mii de enigme istorice. N-avea să aibă niciodată un astfel de cabinet călduț, după cum nici Doc Holliday nu avea să-și revadă cabinetul de dentist. Poate că această contradicție între vis și realitate îi apropiase pe cei doi.

Deodată Doc îl scutură energic.

— Trezește-te că e de rău!

— Dacă e de rău, e de bine! Lasă-mă să dorm!

— Prea bine, mormăi Doc, dacă nu vrei de bunăvoie, te va trezi moartea.

Profeție inteligentă fiindcă imediat un glonte sparse felinarul agățat în par, cioburile căzură pe fața lui Rio Jim care sări în picioare fără a mai fi rugat.

Cele șaizeci de care ale expediției fură aranjate în cerc, la mijloc au fost înghesuiți copiii, viteii… Femeile ce știau să țină arma în mână –

și multe știau – căpătară arme.

— Indieni! zise Papa Drăgan din Timișoara.

— Mult mai rău, îl corectă Doc. Kraker Jake. Uite-l acolo! Iar alături de Crăcănat, pe cine vezi, Ben?

— Pe cine ar trebui să văd?

Încă mai dormi! E Dyane, cu bandiții lui Kraker!

Crăcănatul, pe un *indian poney,* se apropia împreună cu oamenii săi ce făceau pe pieile-roșii, cu pene în jurul capului.

— Hopla! Nu trageți! Am un ostatec de preț! Soția ta. Doc. Soția ta, Ben!

— Dar eu nu zăresc decât o singură femeie! se miră Papa Drăgan.

— Vă înșelați, sunt două, se strâmbă Doc. Ce ne facem?

— Așteptăm. Fumăm, răspunse Rio Jim. Să vedem ce dorește Kraker.

— Îți închipui că vine să ne ia cărțile de rugăciune?

— Dar dacă Dyane s-a măritat și cu Kraker?

— Imposibil. E legată! Prizonieră.

— Înseamnă că Jake are frânghie de prisos.

Kraker, sigur pe sine, se apropia urmat de însoțitorii lui, doi bandiți cu chipuri deosebit de neplăcute care însă erau o binefacere față de mutra sa. Pentru ochii oricui. Gura lui era o crăpătură asimetrică, ochii două cuie otrăvite. Ciracul din dreapta flutura deasupra capului ceva ce fusese cândva, demult, o batistă albă, curată.

— Nu trageți! repetă Crăcănatul. Nu încercați nimic!

— Nu mai da atâtea avertismente, stimabile, rosti mândru Papa Drăgan din Timișoara. Nimeni nu trage. Deocamdată! Dar la nevoie, praful se alege de voi.

Rânjetul lui Kraker deveni virulent ca o scarlatină.

— Ce vorbești, *gringo?!* Ia spune-mi, câți dintre oamenii tăi știu face diferența dintre o armă și o undiță?

La care, Doc, sărind în șa, ripostă:

— Îți vei înghiți vorbele, șobolan de Manhatan! Ben, rămâi aici. Mă duc să văz!

— Bine, zise Rio Jim. Încearcă să nu umbli la pocnitori.

Impecabil, în hainele sale negre, Doc mângâie cu pintenii pe Bronco Nevada, alb și suplu. Pulpanele-i fluturau, lăsând la vedere pistoalele invincibile și centironul lat, negru și acesta, înfășurând o talie aproape inexistentă. Kraker și bandiții săi își opriseră caii între niște arboreți de *puesso.* Crăcănatul se simțea stăpân pe situație.

— Doc! Amice! Indienii mei abia așteaptă să-ți ia scalpul!

— Nu-l vor avea, răspunse Doc Holliday. Ce dorești, nespălatule?

Kraker, împotriva obiceiului său, era suficient de spilcuit. Haină de croială nouă, combinație între tăietura unei tunici ce o poartă indienii „picioare negre”, cu surtucurile căutătorilor din Klondyke, guler de

zebelină, nasturi de argint. Calul – împodobit cu o *mochilla* lucrată la Chihuanhua, frâul cu ținte galbene, scărițele prevăzute cu franjuri albe, cea mai subtilă găselniță a modei. Trecu în revistă Doc toate amănuntele acestea. Și zise, cu cel mai urât zâmbet al său:

— Arăți ca un curcan în smoking, Crăcănatule! Ce naiba dorești, în afară de glontele pe care ți l-am pregătit de multă vreme?

— Adică nu știi ce-mi trebuie, scobitoare din Chicago?

— Crotal învechit! Pentru mine nu rămâi decât un coyot, râmător de cadavre, asasin pe la spate, laș, hoț, mâinile sus!

Kraker Jake, deși solid înfipt pe picioare, și având alături doi asasini, ridică mâinile sus. Nimeni nu scapă de glonțul lui Doc Hollyday.

Totuși, Kraker îngăimă:

— Mă așteaptă Mya Castellanny, nevastă-ta și a lui Ben… în sfârșit… Cred că înțelegi situația!

— Ce dorești?

— Pace, Doc!

— Nu doresc pace cu tine, Crăcănatule. Ce dorești?

— Îmi dai pumnalul cu diamante și plecăm ca mielușeii. O eliberăm pe nevasta… voastră. Nu încape târguială.

— Și cum vrei să dau pumnalul? Ți-l bag în gât sau în cord?

— Nu glumi, e în joc soarta neveste-ti. Un om stă cu arma pe tâmpla ei! Pui frumos în iarbă trusa cu pumnalul și diamantele, iar eu ți-o înapoiez pe *doncella* neatinsă.

— Dă-mi răgaz de o oră, Crăcănatule.

— O oră, nu mai mult, și fără glume!

Holliday se înapoie în tabără.

— Dă-i trusa, îl sfătui Rio Jim. Știi bine că nu conține nicio comoară, cum au scornit proștii.

— Nu le-o dau! se înfurie Doc. Vrei să mă compromit în fața Angliei, pe care tu o stimezi atâta, și a Scoției pe deasupra, dacă tânărul Willmore va povesti că eu, Doc Holliday, am cedat cadoul unor lingurari?

— Fii rezonabil! E vorba de Dyane. Am o idee. Luăm pumnalul acela al tău…

— Pumnalul ducelui nu știu care, făcut la Istambul-Constantinopol-City?!

— Mai taci! Batem în mâner două-trei pietre oarecare, Kraker se pricepe la bijuterii cât te pricepi tu la istorie, și facem schimbul.

Un galop vesel și o voce înaltă îl întrerupse.

— Niciun schimb, domnii mei soți, am evadat în zorii zilei, pe ceață, dar mi-au rămas la Kraker o parte din haine și perucile de artistă. Momâia ce o vedeți acolo departe e aghiotantul lui Kraker, în hăinuțele mele, în schimb ale lui sunt pe mine, el mă păzea, ce o să

pățească!!! Ia spune, Doc! Doc, cu tine vorbesc! Nu meritam eu să fiu răscumpărată contra unui blestemat de pumnal?! Ce soț!

Holliday abia o asculta. I se adresă lui Papa Drăgan:

— Vedeți, mister, v-am spus eu că sunt două femei…

17. Înfruntarea a fost sângeroasă. Banda lui Kraker, neavând protecția carelor cu coviltir, fu aproape decimată. Ciolanele lor înălbesc și acum câmpia, de nu le-o fi acoperit prea blândul nisip, iar locul se numește de atunci, și pentru vecii vecilor, *Red-Plain.*

Au fost victime și de partea cealaltă, iar printre ei Henry Matt și Yancey Barry, ambii din același târgușor, New-York, ambii victime a îngâmfării lor.

Doc și Ben o conduseră o bucată de drum pe Dyane. Doc întrebă:

— Tu, acum, încotro pornești?

— Către *Pietrified Forest.* Eu sunt unul dintre arborii pietrificați, am fost eliberată provizoriu, acum trebuie să-mi reiau locul.

— Foarte interesant! însă Pădurea Împietrită nu e pe direcția asta!

— Pădurea Împietrită e în toate direcțiile, Ben. Oricum, nu vreau să știți unde merg, nu vreau să știu nici măcar eu. Nu rămân aici, țin mult la amândoi, nu pot să rămân cu niciunul. Aș dori să nu vă mai întâlnesc în drumul meu, adios!

— *Vaya con Dios, doncella!*

O priviră cum se îndepărtează. Înserarea cădea ca o binefacere, sau ca un blestem, peste cei doi prieteni…

18. După ce conduseră chervanul peste munți, Rio Jim și Doc Holliday se despărțiră la rândul lor. Deasupra sinistrei văgăune, sub un pisc încă nebotezat, păsări mari, galbene, un fel de crocodili înaripați, neomologați încă de crocodilogi și vulturologi, planau amenințător.

Doc își spălă mâinile în torentul învolburat și privi trusa căpătată de la junele Willmore. Zise că în cel dintâi orășel luminos ce-i iese în cale își deschide cabinet.

— Și eu m-am plictisit de viața de *woodsman!* Mă întorc în Canyonul Lupului să rezolv enigma casei de Risenthal și celelalte.

— Dacă-ți închipui că asta e o treabă folositoare, ești un neghiob, se înfurie Doc.

— Dacă-ți închipui că eu cred basmul cu cabinetul dentar, ești un măgar, ripostă Ben.

— Tu cauți ceartă! Scoate fierul, haide!

— De ce nu? se ridică Rio Jim. Dar de ce da? N-ai nicio șansă. Și nici eu împotriva ta. Ne vom ucide în aceeași clipă.

— Și ce, dacă? Cine pierde ceva?

— Cine câștigă ceva? Aștept…

Timp de o clipă moartea suflă în obrajii lor, apoi Rio Jim, cu o mișcare obosită sări în șaua lui Cap Arămiu; Doc încălecă pe Bronco Nevada. Se priviră.

— Cred, Doc, că-ți amintești ultimele cuvinte ale Dyanei: nu vrea să ne mai vadă niciodată. Nici eu nu vreau să te mai întâlnesc!

— Și nici eu, replică Doc, pe lumea asta, sau pe altă lume. Și ține minte, Ben, că dacă pornești să o cauți pe soția mea, te voi găsi, și va fi vai de tine!

— Voiam și eu să te previn, Doc. S-o lași pe Dyane în pace!

Își întoarseră caii. La depărtare de o sută de *yarzi* se opriră în același timp.

— Hei Doc! strigă Rio Jim, iar ecourile îngânară, hei Doc, hei Doc, hei Doc… Noi cum ne despărțim acum, prieteni sau dușmani?

— Habar n-am! Adio, *gringo!*

— Adio, *vaquero!* și acum plecară cu adevărat. Un moment încărcat de nostalgie. Cei trei, Dyane, Doc și Ben, pe direcții diferite, fiecare cu singurătatea lui… în principiu, această despărțire definitivă e ca o cădere de cortină, însă era cu adevărat definitivă? Nu vor tânji unul după celălalt?

În drum către Canyonul Lupului, Rio Jim se opri la Bykitta, ca invitat al judelui Badman. Dyane Clintwood, în drum către Pădurea împietrită, intenționa să se oprească la *hacienda* colonelului Joe Farr. Poate că acolo își va găsi liniștea. Liniștea, ce iluzie!… Iar Doc, intenționând cu adevărat să-și redeschidă cabinetul, se decise să dea o raită pe la Fort Worth, unde ofițerii au solde grase… Dar proverbul românesc „Socoteala de-acasă nu se potrivește cu cea de la târg” e valabil și peste ocean. Aventura, zeița acestor trei ființe atât de diferite, hotărâse altfel. Un curcubeu romantic și violent se arcuiește peste îndepărtatul West, cutreierat de marshal-ii dreptății, de răufăcători, căutători de filoane, rio jimi, doci halidei, mari cai albi și câteodată de diane clintvude… Cerbii *wapiti* mai străbat pădurile de yu*cca brevifolia, c*hervanele bântuie pe orizonturi amenințătoare, oamenii speră, oamenii mor, oamenii trăiesc, și, mai rar, se îndrăgostesc…

Fostul dentist din Chicago, bolnavul care venise în West pentru a-și găsi mai repede moartea și ale cărui ultime cuvinte au fost „Ce ridicol e totul”, călărea cu gândurile aiurea, iar prin „aiurea” o înțeleg pe Dyane de care era, oricât ar părea de necrezut, tare îndrăgostit.

Dacă ar fi fost puțin mai atent, precis ar fi remarcat alura dubioasă a călărețului ce-i ieși în cale, însă Doc tocmai rememora zilele petrecute la hotelul *Blue undertaker* („Cioclul albastru” – inspirat nume, să tot tragi acolo. Cu Coltul!) unde o cunoscuse pe Mya Castellany.

— Mă iertați, *Sir,* sunteți cumva Doc Holliday?

Doc tresări, îl privi pe necunoscut, în spatele lui văzu o stâncă înaltă, măreață, lugubră, probabil „Stânca masacrului”, legată de o legendă sinistră. Doc își scoase mănușile cumpărate la *General drug-store Wittenauer and Wittenauer* din Phoenix.

— Da. Eu sunt. Cu ce-ți pot fi de folos, *young-trapper?*

Pistolarul, cu pălăria în mână, îngropat în șa, nu zâmbi, pleoapele ochilor lui de piatră nu clipiră. Explică:

— Sper că nu ne refuzați sprijinul, aveți, pe câte se aude, medicamente bune, din Europa…

— Dacă te doare dantura, te deplâng. De ani de zile n-am mai extras o măsea cu cleștele, dar dacă ai încredere îți scot dintele bolnav cu un glonte, merge iute, cât ai zice „bum!”

— E vorba de o biată călugăriță care se chinuie cumplit. Tabăra e la doi pași, dincolo de *Massacre Rock,* în gura peșterii Quantrill…

— Ce caută pe aici o călugăriță? De ce nu șade cuminte la mănăstirea ei?

— Vrea să mântuiască niscaiva suflete, abia rânji vlăjganul, ca și cum ar fi posibil așa ceva. Cred că nu e în toate mințile, ba o doare capul, ba măseaua, ba o doare Biblia.

— Cum vine asta „o doare Biblia?”

— Cine să priceapă, Doc?! Ea zice că Biblia ei are dureri, semn că sufletele păcătoșilor se tânguie așteptând ajutorul ei…

— Nu cunosc remedii împotriva „durerilor de Biblie”.

— Acum o doare măseaua. Vino, Doc. Avem friptură fragedă de căprioară…

— M-ai convins. Lapte aveți?

— Păcat, nu. Este whisky.

Purtând în nări mirosul fascinant al căprioarei ce se frigea la un foc mare în jurul căruia trebăluiau vreo doi inși, imprudentul Doc pătrunse în cort. În semiîntuneric o babă se văita cam exagerat.

— Bună seara, măicuță! Să ieșim la lumină, aici nu văd nimic.

O înțepătură neplăcută și binecunoscută îl înțepeni. Un glas îi răzui urechile:

— Nicio mișcare, *grizzly!* Farow, smulge-i drăciile din toc. Franklidge, aruncă-i de pe cap ceaunul să vedem dacă-i chiar el. El este, bun!

Doc protestă din principiu, nu că ar fi avut vreun sens:

— Ia ascultă! Să plece golanul din spatele meu, că mă supăr!

— Și ce faci dacă te superi, întrebă aceeași voce de *mountain lion.* Ia să te văd! Pe barba mea, slab mai ești, cum poți ridica un pistol până la înălțimea umerilor, fără să ți se rupă craca?

— E treaba mea, *outlaw!*

— Măsoară-ți cuvintele, *grizzly!* Farow, adă trusa, să vedem diamantele alea, să ne convingem că e chiar Holliday, iar nu un

ranchman oarecare, izgonit de zgripțuroaica de nevastă-sa…

Individul ce comanda pe acolo, cu toate că după voce te-ai fi așteptat să arate ca un balaur, era cam la fel de fragil ca și Doc, spânatec, anemic. De unde glasul acela ce ar fi putut fora un puț? Și glasul se auzi iar:

— Eu sunt Chief Hallef, dacă mă crezi. Îmi place calul tău!

— E un *bronco* domesticit și dresat anume pentru mine de maestrul Youlgi, din Tulsa. Dacă ai îndrăzni să-l încaleci, ai zbura cât colo, mărunțelule.

— Nu-mi spune „mărunțelule^. Spune-mi Chief Haleff. E numai spre binele tău.

Farow aruncă la picioarele șefului trusa lui Holliday.

— Purtați-vă delicat cu diamantele, că se sparg, rânji Doc.

— Gura! Diamantele nu se sparg.

Chief Haleff nu era un gurmand, cel mult un mâncător de diamante, dar în seara aceea urma să rămână necinat. Examină, fără a-i veni să creadă, o fiolă cu drakku știe ce, purtând marca Guttman Co. of London în vreme ce matahalele se îngrămădeau în jurul său. Azvârli fiola cât colo. Azvârli o seringă, altă seringă, o cutie cu fiole, altă cutie cu prafuri, goli trusa, mereu aruncând. Ochii i se împăienjeniseră, vocea i se îngroșă și mai mult.

— Doc Holliday! Nu mă păcălești tu pe mine! Am înțeles! Aceasta e o trusă falsă, unde ai ascuns adevărata trusă cu diamante?

Doc blestemă în gând mărinimia lordului Wilmore, blestemă enigmele europene ale lui Ben de la care de fapt se trăgea această încurcătură, și, la urmă, își blestemă imprudența. Dar nu avu imprudența să spună că diamantele nu există! I-ar fi tăiat pe loc beregata. Pe câtă vreme speranța de a pune mâna pe comoară îi reținea pe bandiți.

— Mi s-a promis friptură de căprioară.

— Dezlegați-l! Aruncați-i acolo o halcă. Doi oameni, în spatele său. Doc! Pe timpul cinei, lăsăm afacerile. E adevărat că l-ai izgonit pe Kraker Jake din Ploom-Creek-Gity punând muzicanții să cânte într-una?

— Aproape adevărat. Dar i-am cântat lui Kraker și din ghitarele Sharps și din balalaica Smith and Weson o muzică mai convingătoare…

— Hău, hău, hău! Bună. Destul cu gluma. Unde-s diamantele?

— Nu-ți spun. Jumătate din ele nu-mi aparțin.

— Coproprietarul e Klinkenhagen? Pietrele sunt la „domnișoara” Dyane?

— Cine e coproprietarul nu te privește. Unde sunt diamantele, nu te privește *deloc!*

— Peste câteva ceasuri îți va fi foame și sete.

— Dacă voi muri de foame, nimeni nu va afla unde e comoara.

— Greșești, *grizzly!* Am un specialist în comori, un specialist în mercur și însușirile sale, și un specialist în arta schingiuitului – iar toți sunt conduși de mine, unul dintre cei mai deștepți bărbați! Unde sunt pietrele? Nu spui? În lanțuri! în fundul peșterii, în băltoace! Veghea se schimbă din oră în oră, ai grijă, Farow!

19. Doc medita. „Peștera lui Quantrill", scăpase vorba cel ce se numea Farow. Să fie vorba oare despre marele William Clarke Quantrill, ucigașul care terorizase șapte ținuturi și adunase un munte de aur? Acum despre el se nasc cântece, are admiratori, a fost reabilitat, banditul. Ciudat lucru destinul omului, gândea Doc, zvârcolindu-se, căutând o poziție mai comodă. Tâmpla lui întâlni la un moment dat ceva, ceva ca o muchie rece și tare… La intrarea peșterii, banditul „de serviciu" fuma, blestemându-și soarta. Tot zvârcolindu-se, mâinile lui Doc ajunseră pe obiectul care-i rănise tâmpla. Deși imobilizat, înțelese că obiectul nu e o muchie de piatră ci, parcă, un belciug. Doc râcâi cu gheareale și izbuti să acopere metalul cu pământ. Îl bătători. Un belciug? O ladă? „Peștera lui Quantrill?!" Dar dacă…? Se convinse că doarme pe un cufăr ticsit de galbeni, și cu acest gând, vag liniștitor, foarte neliniștitor, izbuti să ațipească.

20. Travestită în *cabalero*, Dyane Clintwood se îndrepta către *hacienda* colonelului Joe Farr, om puternic bogat, posedând pian și bibliotecă și plin de calități. Un singur cusur avea Joe Farr, din punctul de vedere al Dyanei: ea nu-l iubea. O urmăreau și remușcările.

Nu se grăbea și de-aia se bucură când văzu un stâlp înalt cu mai multe indicatoare. Primul: „Wild-City, 3 mile. Dacă te grăbești, 2." Un altul informa că adevărații bărbați petrec numai la *Black Blizzard* – „Viscolul negru." Alte două sau trei inscripții recomandau alt *saloon* și arătau care este cea mai apetisantă blondă din localitate și unde poate fi găsită ea. Jos de tot o mână scrijelise: „Înainte de a intra în Wild-City, fă-ți rugăciunile. Nu vei mai avea ocazia!" Dyane nu-și făcu nicio rugăciune, ci o porni direct spre orașul damnat. Era mirată – sau mirat – cum doriți, nu auzise de localitatea asta. Cele trei mile, sau două, erau șase, descălecă în fața localului „Apache", dar acolo doi bătăuși cu care n-avea chef să se încaiere, o convinseră să meargă mai departe la „Viscolul Negru", saloon-ul rival. Când, ce să vezi, acolo doi trăgători trimeteau clienții înapoi, la „Apache". Danny Clintwood se plictisi. Trupul suplu efectuă o jumătate de întoarcere, mișcare mai înșelătoare chiar decât șoapta nelegiuită a Dalilei, și din poziția asta, răsucindu-se, expedie fulgerător un trăsnet în nasul primului trăgător. Nasul celuilalt îl aranjă cu patul revolverului. Îi dezarmă pe amândoi,

urcă o treaptă, iar de acolo le aruncă în mutră armele și pătrunse în local. Apoi încercui cu gloanțe trupurile celor doi nemernici, fără să-i rănească, n-avea niciun motiv. Un an mai târziu proprietarul localului topi niște argint și-l turnă din ibric în scobiturile lăsate de gloanțele Myei Castellanny. Pe chestia asta s-a îmbogățit, toți nătărăii veneau să vadă, iar la „Apache" nu s-a mai dus nimeni.

Dyane intră în local și fu servită ca o regină, ba nu, ca un rege.

— Lichide pentru toată lumea, porunci patronul cu gușa tremurândă, ca a unui curcan în luna de miere. Aici, *Sir*! Aici e cea mai bună masă, vedere către ringul de dans, orchestră și chiar la mare, cu toate că din păcate nu avem mare. Lista de bucate e delicioasă, dar mai delicioase sunt bucatele propriu-zise. *Charlotte a la Parisienne? Buffallo Tongue?* Coadă de vacă în sos de caise?

— *Tomales* și pui cu ciuperci, aruncă peste umăr Danny. Tequila, Mac.

Barmanul era un tip remarcabil, avea un picior de lemn, dreptul, un ochi de sticlă, stângul, avea mâini veritabile, iar aceste mâini reușeau să îndeplinească aproape opt operații în același timp, să destupe o sticlă, să toarne, să tragă cu creionul în dreptul clienților ce și-au uitat *tirelir-ul* acasă, să șteargă numele celor ce achitau datoria, și nu mai știu ce.

— Vreo mișcare pe-aici, Mac? întrebă Danny.

— Slabă, *Sir.* Se prefac numai.

Un chelnăr se opri lângă bar.

— Puiul cu ciuperci, *Sir!*

Danny luă loc la masă și începu să înfulece bărbătește, căci acum era bărbat. Când, inevitabilul se produse. Ușile batante zburară în lături. Noul venit nu era un vagabond oarecare. Scund, subțiratec, cu mișcări domoale ce degajau o mare autoritate. Pometi mongoloizi, cu toate că nu era mongol, dar parcă poți fi sigur? Patronul ieși în calea sa:

— Nu vreau iarăși împușcături, Kitt!

Numitul Kitt nici nu clipi.

— Nici eu nu vreau, *hombre!* Nu depinde numai de mine.

Se duse la bar și-i spuse barmanului „ca de obicei". I se prepară un amestec dulceag și oribil de habanero, tiqueur de portocale, sos de roșii și încă ceva… Kitt sorbi cu plăcere și declară, tot cu plăcere:

— Aud că s-a ivit pe-aici un șmecher ce se crede grozav. Tu ce zici, Mac, nu știi unde s-a ascuns?

— Eu nu știu nimic, zise precaut barmanul, turnând pe ascuns niște Haș-doi-O, peste gin. Hm! Asta era a opta operație ce o putea îndeplini simultan cu încă alte șapte: să dreagă băuturile.

— Păi da, tăcerea e sănătoasă, toți tac, chiar și șmecherii tac…

Danny Clintwood nu-l auzea. Kitt mai sorbi din amestecul său

odios.

— Șmecherii tac fiindcă sunt ocupați să ronțăie găini. Tu ai mânca găină cu ciuperci, Mac?

— Aș mânca, n-aș mânca… tu ce preferi?

— Nu e vorba de mine, Mac. Șmecherul care a făcut pe nebunul cu băieții nevinovați de la „Apache". Uite-l cum mănâncă găină. Aș vrea să-i aud glasul. Cred că nu are? Tu ce părere ai, Mac?

— Dacă la mine faci aluzie, străine, își ridică Danny nasul din haleala aia gustoasă, așteaptă până mănânc.

— Nu am răbdare, șmechere, răspunse ucigașul, și se dezlipi de bar. Kitt Sondero are o mulțime de treburi, până peste cap… și vorbind, Kitt se apropia ca un șarpe. Brusc, masa, tava, farfuriile, găina, ciupercile, zburară în toate direcțiile; țeava neagră a unui revolver *Broskoe* se propti în pieptul lui Danny.

— Ușurel, șmechere, ușurel… ridică-te!

— Ești un asasin tare vorbăreț! observă Danny.

— Mie-mi șade bine, ție nu, șmechere, singura silabă ce ai dreptul s-o pronunți este „vai!" Așa, șmechere, să vedem ce arme ai… Vax, niște Colt-uri arhaice. Ia să verificăm dacă nu ai și alte pocnitori, hm, ce ai aici la piept? Nimic… Bine. Până la marginea orașului ai de făcut zece minute, eu îți dau cinci, tulește-o, ăsta e un oraș pentru bărbați! Ai bătut doi copilași. Ai mâncat o găină! Și aveai un aer atât de țanțoș de parcă în buzunarul tău se afla prețiosul *golden spike* de la Promotory Point… Mai ești aici? Cele zece minute încep să treacă!

21. „Acum, drumețule, intri în Bykitta, oraș deschis. Mai bine nu intra. Dacă te poticnești și cazi, nu te mai ridici. Cu toate că orașul e deschis, ține-ți închis pliscul. Ceea ce vezi zburând prin aer sunt gloanțe, nu musculițe. Locuri pe Colina Cizmelor, oricând!"

Așa glăsuia PANOUL de la intrare.

Ben Klinkenhagen, alias Rio Jim, descălecă în fața primului *saloon.* Își croi drum prin fum. Se rezemă de bar.

— Închid orașul! închid localul. Nu se mai servește nimic.

Prin haos, singurul care-l înțelese fu barmanul, o namilă păroasă.

— Și, mă rog, din partea cui vine ordinul?

— Sunt Ben Klinkenhagen, noul marshal, numit de judele Badman.

— Ben și mai cum? N-am auzit de tine!

— De Rio Jim ai auzit? Eu sunt!

Ochii namilei se bulbucară, însă nu prea tare. El urlă cu o voce comparabilă cu un cor de lupi:

— Oameni buni! Liniște!

Nimeni nu-l auzi. Barmanul trase trei focuri de revolver. Acum îl auziră, câțiva.

— Cetățeni, beția voastră pașnică încetează în acest moment!

Marshal-ul Rio Jim închide orașul.

Un tip cât turnul bisericii se desprinse de la o masă.

— Rio Jim? Unde e, că nu-l văd!

— Sunt aici, îl avertiză calm Ben Klinkenhagen, cu brațele încrucișate la piept, semn de mare sic. Dar tu unde ești?

— Dacă nu mă vezi, n-ai să observi nici moartea ce se apropie de tine! Dovedește că ești Rio Jim!

— Dovedește tu că nu aș fi!

Gigantul înaintă. Nimeni nu și-a dat seama ce și când s-a întâmplat. Au văzut pălăria lui Dug O'Flaky, poreclit Micuțul, rostogolindu-se, alături de o șuviță însângerată a părului său sârmos. *Yes*, glontele trasase o cărare perfectă pe mijlocul capului său, luându-i și un neînsemnat scalp, restul urmând a fi jupuit peste vreo doi ani de o căpetenie *barbareno-chumash.* Dar de unde pornise glontele? „Micuțul" deveni curios:

— Tu ai tras? Pe unde?

— Pe aici, explică Rio Jim, și degetul său arătător ieși prin gaura lăsată în dreptul inimii de pistoletul „Parfum și sidef", marcă franțuzească.

În timp ce cârciuma „Un colțișor liniștit" se golea, cârciumarul zise:

— Mă cheamă Bony T. Dooley. Nu-ți port pică, șerifule. Și eu aș prefera ordinea. Află că n-o să-ți vină ușor, în comparație cu celelalte, spelunca mea e o casă de rugăciune. Și m-ai afla că în oraș mai există un *marshal*, dacă nu chiar doi.

— Pe mine m-a chemat judele Badman, zise Rio Jim.

— Badman e mort. Înjunghiat.

— Cu atât mai mult prezența mea e necesară, Badman mi-a fost amic. Hai, Dooley! Pune-ți insigna, te numesc *deputy marshal*.

Cârciumarul dădu cu nostalgie din cap.

— Fie. O singură moarte trebuie murită. Am să profit de ocazia ce mi-o oferi!

Următoarele localuri ce și-au închis porțile au fost „Poarta Odiliei", „Trei păduchi", „Vadul cowboy-ului", „Transatlantic and mexican universal saloon". Vestea se împrăștiase. Chipuri mohorâte spionau. Rio Jim și locțiitorul său se pregăteau să închidă „Colorado-Express-saloon, girls and whisky-geyser", când pe Mainstreet apăru un călăreț scund, solid, crăcănat, cu fața ca o opincă. Purta și el stea de argint.

— Aud că cineva umblă prin oraș și închide cârciumioarele mele!

— Kraker! Aduc orchestra și o pun să cânte până ce te transformi și tu în vioară. Scoate-ți imediat insigna de șerif! Dispari din oraș! Altfel nu te mai iert!

— Mor de râs! Îl vezi pe băiatul de sub streașină băncii „Clemence jr. and Mora"? E Tonny Marocco în persoană, cel care l-a rănit pe Bill Hicock și l-a dezarmat pe Garrett, la Blannca. Are arma îndreptată

către inima ta! Ai să pleci la Colina Cizmelor!

— Dooley, cât e ora? întrebă Klinkenhagen care nu avusese în viața lui un ceas.

— Abia unsprezece și un sfert, Sir, răspunse acela, căscând. Avem timp din belșug…

— Nu avem. La și jumătate să nu te mai găsești în oraș, Kraker!

Crăcănatul își privi jigodiile, plasate în puncte strategice.

— Auziți, frumoșilor? Vă dau voie să râdeți.

Jigodiile se porniră pe behăit. Crăcănatul le-o reteză scurt:

— Destul! Altfel deveniți prea buni! Hei, Klinkenhagen, treci la fapte, silește-mă să părăsesc orașul!

Se priveau ochi în ochi, în vreme ce Rio Jim gândea: „de-ar fi aici Doc! Pe unde o fi Doc? Mai trăiește? Dar Dyane?…"

22. Canyonul Lupului, sub Piscul Lupului. Un lup singuratec traversează valea, dispare. Până la baraca lui James Gibson mai e o milă ce nu se mai termină. Doc Holliday vine de departe. Însă care dintre noi, mă întreb, nu vine de departe? Iată că totul se repetă. Se repetă chiar și atunci când e altfel. Cine a zis-o? Dar cine n-a zis-o? Între două lămpi de petrol, figura dezlegătorului de enigme. Pentru a se autoconvinge că e un intelectual, că a isprăvit pentru totdeauna cu pocnitoarele, Ben și-a pus pe nas o pereche de ochelari, de care nu are nevoie, știut fiind că, după Frederick William Cody, alias Buffalo Bill, Rio Jim, alias Ben Klinkenhagen, are ochii cei mai pătrunzători din lume. Soarbe din cafea, studiază hârțoage vechi, alea ce-l înfurie pe Doc…

Doc Holliday! Ben nu-și reține un suspin. Îi lipsește marele său inamic, de care sunt legate cele mai teribile isprăvi și chiar… amintirea Dyanei… Umblă vorba că Doc și-a lăsat ciolanele undeva pe Brazos-river, nimeni nu știe nimic exact, cât despre Dyane, nu se știe chiar nimic!

Mda, Klinkenhagen ar trebui să fie mulțumit, dar nu e. Omul e un amalgam de contradicții… Rio Jim ciulește urechea. Trapul îndepărtat și foarte obosit al unui cal… Cine? Mii de mistere anglo-saxone! Rio Jim sare dintre hârțoage, deschide ușa grea și Doc Holliday, mai ușor ca oricând, se prăbușește în brațele sale.

— Ceva de băut! Și cafea.

Ben Klinkenhagen începe să se înfurie. De unde înainte îi era dor de Holliday, acum parcă presimte ceva.

— Doc! Iarăși aduci sub acest acoperiș pașnic duhul blestemat al aventurii?

— Cred că da. Ceva de mâncare!… Am descoperit o comoară, Ben!

— Iarăși?! Nici nu vreau să aud. Mă bucur că ești viu. Bea,

odihnește-te, du-te!

— Ocupă-te te rog de calul meu, merită, mi-a salvat viața!

— Ghinion! mormăi Rio Jim și iese trântind ușa. Are prilejul să se indispună și mai rău. Ca și altădată, iresponsabilul Holliday și-a ostenit peste măsură fugarul. Bronco Nevada tremură, spuma i se prelinge pe bot, e gata să cadă, un *bronco!* Un ceas Rio Jim se ocupă de nobilul animal. Intra în casă. Răsturnat în fotoliu, cu cizmoacele rezemate de colțul mesei, Doc sforăie. Se trezește.

— 'Neața, Ben! A, încă n-a venit dimineața! Cum ai reușit să pui cu botul pe labe noua bandă a lui Kraker, la Bykitta? Povestește! Dar mai întâi dă jos bicicleta de pe nas, îți stă rău, NU ÎNȚELEGI?

— Tu nu vrei sa înțelegi că am îngropat definitiv trecutul. Împreună cu pistoalele.

— Nu zău? Înseamnă că ceea ce văd eu acolo sunt două garoafe, nu două Colturi!

— E pentru decor. Am pus armele în cui. Acum arma mea e asta.

— E bine ascuțit creionul. Poți străpunge inima unul bandit. Comoara lui Quantrill…

— Nu mă interesează! Sunt obosit!

— Și eu. Să dormim. Mâine dimineață, la drum! Caută niște saci pentru aur!

— Din bârlogul ăsta nu mă mai scoți, *gringo!* repetă Ben cu înverșunare, dar ochii lui deja caută… Fiindcă știe că mâine în…

În zori, Rio Jim îl scutură pe Doc.

— Cum e cu aurul lui Quantrill?

Klinkenhagen e în vechiul lui costum de călărie, cu centură, cu tot ce trebuie…

23. La un popas, Doc povesti cum, din prostie, căzuse în laba lui Chief Hallef care ținea să aibă diamantele aduse din Europa de tânărul Wilmore.

— Ești nebun! Și tu începi să crezi în existența diamantelor?!

— Prea mult mi s-a vorbit de ele, de-aia încep să cred că există, cu toate că știu că nu există… Am dormit în peșteră cu capul pe comoară. Din banda aia făcea parte un anume Farow…

— Stai puțin! Unde e Dyane?

— Nu știu! Oriunde sau… nicăieri.

— Vrei să spui că suntem… văduvi?

— Cum văduvi? A fost numai o vorbă.

— Doc! Tu știi ceva și nu-mi spui!

— Încalci tradiția, Ben Klinkenhagen. De obicei, eu sunt cel care provoacă scandal, mi-am câștigat acest drept, nu renunț la el! Vrei scandal? Vrei *tir?* Sunt gata. Dar e păcat de aurul din peșteră. Am începe o altă viață.

— Bine. Cine te-a salvat din ghearele lui Chief Hallef?

— Bronco Nevada.

— Unde l-ai întâlnit?

— Dobitocule! De când porți ochelari, te-ai senilizat. Bronco Nevada e calul meu.

— Tu ești dobitoc! Cum să te salveze un amărât de cal?

— Dacă mă mai faci dobitoc, dacă-l jignești pe Nevada, scot pistolul. Scot două pistoale.

— Noi nu putem discuta ca doi oameni?

— Nu cred. Cu tine este imposibil… Despre ce vorbeam? Eh, da, după o noapte petrecută în peșteră, nu mă simțeam în formă, când, ce să vezi, dimineața bandiții ăia mă scot la aer curat, dar nu ca să-mi facă plăcere, ci numai ca să-i admir cum înfulecă și beau. Bănuiau că nu am poftă de mâncare, căci nu m-au invitat. Chief Hallef m-a întrebat dacă din întâmplare îmi amintisem unde sunt diamantele. Era ideea sa fixă. Nu-mi amintisem. M-au lăsat acolo legat în vreme ce ei înghițeau acolo un *bighorn,* vânat chiar atunci… Mutrele lor…

— Mai lasă studiul fizionomiilor, știu eu ce mutre puteau fi, treci la obiect.

— Acesta-i obiectul, Ben! în vreme ce banda-și umplea burțile și gâlgâia dintr-o damigeana, l-am rugat pe Farow, tipul ce mă capturase și care mă păzea, să mă dezlege o clipă, că nu-mi mai simt mâinile. Chief Hallef nici n-a vrut să audă de așa ceva, în schimb, brusc, i-a venit pofta de călărie. Proastă idee, fiindcă acest bandit nici nu știe cum se încalecă un *bronco* și nici nu știe care e deosebirea dintre frâu și pinten. Nevada l-a azvârlit imediat din șa, de era să zboare în prăpastie. S-a ridicat mânios, plin de noroi, a scos pistolul… Intenționa să împuște calul, fiindcă-l jignise… Ce greșeală! Dacă sub ochii unui bandit crapă un regiment de oameni, banditul nici nu clipește, dacă e împușcat un cal bun drept pedeapsă pentru neîndemânarea călărețului, banditul nu mai e de acord, banditul – ca și omul cinstit de altfel – știe că soarta lui e legată de cal. Farow, paznicul meu, cu o armă în mână s-a mulțumit să zică: „Chief! Lasă calul în pace! Dacă trebuie împușcat cineva, dumneata ești acela!” „Ce naiba vrei să spui, Farow?” „Nimic. Numai să lași în pace acest bronco superb!” „Aici eu comand, Farow!” „De acord! Dă-mi ordin să-l împușc pe Doc, și te ascult. De el nu-mi pasă. Însă calul n-are nicio vină!” „Am să-l împușc, totuși!” se încăpățână Chief Hallef.

Începură să mârâie și ceilalți. Felul în care căpetenia zburase din șa zdruncinase autoritatea șefului! Nevada a scăpat, iar autoritatea lui Chief Hallef nu mai era decât un sac peticit.

În timpul nopții i-am propus lui Farow să împărțim pe din două diamantele… inexistente, a fost de acord, am șters-o împreună, la Santa Barbara am ajuns pe dimineață. Eram frânt, totuși, din câteva

tururi, am câștigat niște bani și un ac de cravată din aur. Ne-am dus să mâncăm, l-am îmbătat pe Farow și l-am părăsit în odaia unei mulatre din El Paso care nu știu ce căuta la cârciuma lui Dan Cleptomanul, și nici nu-mi pasă. Asta e totul. Și acum să pornim la drum.

24. La un alt popas, Ben Klinkenhagen relată:

— Am intrat în Bykitta ca-n brânză. I-am trimis la culcare pe toți, când cine-mi iese în cale? Kraker Jake!

— E peste tot, observă Doc.

— Așa e! Făcea pe șeriful. I-am dat termen un sfert de ceas. Cu mine era unul Dooley, și un găligan poreclit „Micuțul" pe care l-am scărpinat c-un glonț și apoi s-a pocăit. Kraker avea cu el o hoardă, iar printre aceștia bătrânul Tonny Marocco, cel căruia i-am salvat viața, acum cinci ani, în nord…

— Știu, știu…

— Ciudat este că acești *desperados* nu uită nici răul, nici binele pe care li-l faci. Când a început danțul, Kraker se mira și se tot mira cum de pică oamenii săi, împușcați de undeva de sus – Marocco se urcase pe acoperișul unei bănci – în timp ce eu scăpam de sub tirul său. Pe Kraker l-au cules de jos supraviețuitorii și cred că va șchiopăta și-n iad.

— Vai! A murit? Nu? Păcat… Dar tu?

— Nici eu n-am murit. Câteva zdrelituri și un glonte care e și acum înăuntru, aici…

— Când o să am vreme, ți-l scot, făgădui Doc.

— Nu e nicio grabă… și n-am niciun chef să uiți în mine foarfeca, așa cum ai făcut cu Old Soffelad, la Dodge…

— E o bârfă! Nu foarfeca am uitat-o, ci un piron atât de mare! Ce să fac dacă nu am instrumente!

— Asta mă consolează, și cred că l-a consolat mult și pe Old Soffelad… însă eu zic că un glonte drăguț e preferabil unui piron micuț…

La alt popas Holliday întrebă:

— Mă Gibson, dacă scoatem aurul din Quantrili, îi facem parte și Dyanei?

— Am vrut să-ți propun, dar mi-era groază de nervii tăi blestemați. Mai rămâne o singură întrebare…

— Unde e comoara?

— Ba nu. Unde e Dyane?

— Dar eu ce vorbesc? Dyane nu e o comoara?

Acum încerc să reînnod povestea pe altă lungime de undă, pe lungimea de undă a Myei Castellany, pe lungimea

25… sau mai exact calibrul simpaticului revolver *Daniel palavragiul*,

nelipsit în poșetele frumoaselor doamne din acea epocă.

Având proptită în piept țeava unui *Broskoe,* Dyane Clintwood, travestită în Danny Clintwood, fusese somată – somat – să părăsească Wild-City. Kitt Sondero nu era un glumeț de duzină.

În *salon* domnea o liniște funebră. Și-n această liniște nefirească izbucni glasul nu suficent de matur al unui tânăr gentleman în haine englezești, desuete acolo, și cu accent străin, de asemenea desuet.

— Protestez, mister! Nu ai dreptul să izgonești de nicăieri un cetățean doar pentru motivul că „ronțăia găini".

Ucigașul Sondero se miră și el.

— Ploșniță londoneză! mârâi. Imediat mă ocup și de tine!

Mare greșeală pentru un profesionist. Minusculul interval de timp cât atenția îi fusese distrasă, a fost prea suficient. Pistolarul *Broskoe* se înclină spre podea. E adevărat că neiertătorul Kitt apăsă pe trăgaci, însă prea tirziu. Proiectilul străbătu podeaua, pătrunse în pivniță, sfărâmă o ladă cu șampanie distilată la Tampico și făcu ravagii printre șobolani.

A doua oară Kitt nu mai avu prilejul să apese pe trăgaci.

Kitt Sondero din Trinidad și Salt Lake City nu era un bărbat solid, forța lui era în *Broskoe,* iar Danny Clintwood era un ins – o insă – voinic (voinică). Pumnul ce turtise pentru vecie nasul nefericitului mercenar de la „Apache" se abătu peste bărbia de porțelan a lui Kitt. Incasă și alte câteva lovituri. Stomacul i se transformă într-o zonă dureroasă, și nu numai stomacul…

Danny Clintwood culese armele și se simți mult mai bine. Culese și obuzierul *Broskoe*, răspândi bombele, încărcătoarele și obuzierul în toate direcțiile și se simți și mai bine.

Dyane porunci cu glas de bărbat:

— Ridicați cadavrul acela, îmi face silă! Să vină altă porție de găină cu ciuperci, paguba o plătește… cadavrul.. după ce învie…

Danny se pregătea să atace altă porție de mâncare când tânărul englez se apropie.

— Permiteți să mă prezint, baronet Wilmore.

Danny îl examină curios (curioasă). Evident, îl recunoscuse pe junele *greenhom* care adusese din Europa cadouri pentru… soții ei.

— Ia loc, ce înseamnă baronet, un fel de conte?

— Conții trăiesc în Franța, mister, o țară, hm, de care cine ține cont, în orice caz nu noi, englezii. Dar, în principiu, aveți dreptate, baronet înseamnă ceva mai mic decât un conte, baroneți întâlnești peste tot în Europa și nu e mare scofală să ai acest titlu. Nu ne-am mai întâlnit, domnule? Nu ați făcut parte din convoiul lui Papa Drăgan din Tymichora?

— Mă confundați! Să vă comand ceva?

— Poate un strop de gin… eh, oh, aici nu au gin de calitate.

Dumneavoastră ce aveți în pahar?

— Toffada. Te amețești încet, dar sigur. Vrei să guști?

— Nu… Ba da! Azi am avut prilejul să vă admir în două ocazii.

— Fleacuri! Ce cauți la noi în West? Moartea?

— O, nu! Dacă cineva mi-ar face vreun rău, guvernul britanic ar fi nevoit să invadeze Statele Unite, asta se știe. Bunicul meu m-a trimis aici să fac „practica vieții". După ce revin acasă, îl moștenesc.

— Dacă ai noroc, mister baronet. Pe aici mișună mulți băieți răi și destule fete deochiate, care sunt chiar mai periculoase decât băieții răi. Cât privește insulița aia… cum îi zice? Anglia? Hm, hm, ar trebui să se dilate mult ca să ne poată invada. Cum, nu mai știi că noi v-am trimis acasă? Du-te și tu acasă, piciule!

— Nu-mi place cum vorbești. Te provoc la duel. Alege arma!

— Nu cred că mă provoci, râse Dyane. Forțe inegale. Și apoi, un nobil englez nu provoacă la duel o femeie!

— Ceea ce nu e cazul!

— E cazul, nătărăule! Sunt femeie!

— Exagerezi! Cum poți s-o dovedești?

— Cum poate dovedi o femeie că e femeie?

— Să mă ia drakku dacă știu!

Patronul „Viscolului Negru" își croia drum către masa lor.

— Scuze, *Sir!* Kitt Sondero dorește să vă spună ceva.

— Vrea să-mi ceară scuze?

— E grav rănit în odăile de la etaj. Să vă conduc?

— Desigur. *Good bye,* englezule! Când Anglia va binevoi să ne invadeze, dă-mi de știre. Tot așa, dacă nu știi deosebi o femeie de un bărbat, – desigur nu se învață la Cambridge – apelează la mine! *Good bye!*

26. Doc Holliday și Ben Klinkenhagen intrară în localitatea Makary-Fals. Oboseala le încovoia umerii. Ben zise:

— Uite colea o cârciumioară ce pare liniștită, „Cowboy-ul surâzător". Să tragem aici.

— E o mizerie! protestă Doc. Suntem virtuali milionari. Să tragem la un hotel de lux!

— Fie, Doc. Dar nu uita că majoritatea necazurilor ni s-au tras de la țâfnoșenia ta aristocratică.

— Bravo! Parcă eu aș scormoni în istoria cea plină de păcate a nobilimii europene!

Pe scurt, ajunseră la *Central Golden Saloon,* un servitor în livrea le luă caii, altul îi perie, la propriu, cu peria de praf, altul le deschise ușile, și cu atâtea complicații nu apucară să arunce o privire pe grandiosul afiș de la intrare unde se anunța că reconfortantul program artistic este asigurat prin participarea unui cortegiu de vedete și

„vedeți”. Un șef de sală elegant ca un neamț – era neamț! – se interesă dacă „tomnii” doresc o masă mai aproape de scenă pentru a urmări „procramul te sile mari”, iar Doc i-o tăie, zise că nu-i pasă, vrea urgent cafea și mâncare, și la sfârșit, lapte, și că drakku să-l pieptene de „procram”!

— Aici ne vom lăsa toate paralele, constată Ben examinând localul plin de oglinzi și chiar de candelabre.

— Cauți ceartă? O vei avea?

Obăr-ul veni. „Ce doresc tomnii aceștia?”

— O *comida corrido,* băiete, dacă aveți așa ceva.

— And whisky, adăugă Rio Jim.

— *Ja wohl*, tomnilor mei, fierăstrui obărul ce abia picase de undeva din fundul Renaniei. Și merse țeapăn să le aducă o cină solidă cum doresc „tomnii” și cât mai pipărată la plată, cum dorește patronul Herr Hertzog. Numai că acesta din urmă avea să înghită un hap amar.

Ceva mai târziu începu și marele program deschis de un danț interpretat de șase „franțuzoaice” din localitate. Un scamator le scotea din corsaj porumbei albi – ce altceva? Dar cei doi călători erau prea obosiți și înfometați pentru a urmări ce se petrecea pe scenă.

…Pe scenă se îți un arlequin de nație incertă, de sex incert. Doc și Ben nu-l luară în seamă. Acela începu:

Sunt un arlequin,
Fără nume, fără destin…

— Ai spus ceva? Doc Holliday?

— Eu? Credeam că tu ai spus ceva!

— Nu ți se pare cunoscută vocea asta?

— Care voce, Doc?

— Vocea care… cântă…

…Arlequinul își scoase masca, dezvăluind fermecătorul chip al Myei Castellanny. Dyane veni în întâmpinarea soților ei…

Imediat se înființă *Herr* Hertzog în persoană, urmat de obăr, ambii nemți.

— Ce poruncește prifighetorea Westului? întrebă patronul, libidinos.

— Herizog, ți-i prezint pe acești domni, ei sunt (era să zică „soții mei”) – ei sunt cei mai apropiați prieteni, tot ce comandă e în contul casei.

Zâmbetul lui Hertzog ar fi înăcrit toate ciorbele din lume! Totuși se înclină:

— Tar ze înțelege, *Fraulein!* Ia notă, Hansi!

După ce făcu o comandă suculentă „în contul casei”, Rio Jim se destinse.

— E prima dată când Doc a avut dreptate alegând localul!

— Ia seama, Ben! Îmi cauți ceartă!

Dyane povesti „episodul Wild-City”.

— L-am găsit pe ucigașul Kitt Sondero, în odaia sa, într-o stare satisfăcătoare. Mi-a propus pace. Mi-a propus să intru în banda lui. Am aflat că urma să fie dată o mare lovitură la *hacienda* „Popasul santinelei”, a lui Joe Farr… ce vă zgâiți la mine, mâncați, beți, Hertzog plătește! Am manevrat în așa fel ca să fac parte din „avantgarda” ce urma să intre în casa colonelului, drept reprezentanți comerciali… Eram trei. Pe doi i-am imobilizat, l-am prevenit pe colonel, din prietenie, Joe Farr și-a înarmat oamenii, către dimineață banditii au șters-o, lăsând câțiva răniți. Kitt Sondero era pe moarte. A avut o ultimă tresărire de orgoliu: „Apleacă-te, mi-a zis. Când te-am căutat de arme la *Black Blizzard,* mi-am dat seama că ești femeie… O femeie pe cinste! Dacă ne-ar fi reușit lovitura, te-aș fi luat de nevastă. Ce păcat…”

— Bravo, Dyane, încă un soț, se strâmbă Doc.

— Și nu ultimul, zâmbi dulce Mya Castellanny. Pe la cinci dimineața l-am pansat pe Joe Farr, el a băut o ceașcă cu ceai de mușețel, apoi a îngenuncheat în fața mea și m-a cerut oficial de soție. Am acceptat. El m-a condus în camera mea și s-a retras, politicos.

Peste un ceas am șters-o, lăsând bunului colonel un bilețel:

„Joe! Ai comis trei erori capitale: ai cântat prea mult la pian, ai băut prea mult ceai de mușețel și ai îngenunchiat. Să nu îngenunchezi niciodată, nici chiar în fața unei femei. Încolo ești un băiat de aur, îți doresc fericire, Dyane.”

— Cum, draga mea?! zâmbi sobru Ben Klinkenhagen. Să ratezi tu o căsătorie?! Dar ce se întâmplă cu tine?

— Nu-mi dau seama! Și sunt pe cale de a rata încă un mariaj. Iată, vine noul pretendent.

Prea osteniți, Doc și Ben abia-l recunoscură pe junele Wilmore, cu plastronul ca neaua. Înfloritor, supraviețuitor în ciuda tuturor prezicerilor. El se înclină în fața celor doi bărbați ce manifestară tot atâta entuziasm cât în fața unei supe reci.

— Gentlemani, tot ce comandați, e în contul meu, vă rog!

— Prea mult belșug, gemu Holliday. De mâncare, băutură… de pretendenți. Cred că am’ să mă împușc.

— Prieteni, reluă baronetul, sunt fericit că vă întâlnesc. Ne întâlnim doar în ocazii fericite: data trecută ați scos din impas chervanul lui Papa Dragan, iar acum… acum sunt fericit… Isaia dănțuiește!

— Ce face? tresări Ben. La vârsta lui?

— Da. Prieteni, sper să aud un „da” pronunțat de cea mai fermecătoare femeie din America…

— Și din Anglia, nu? se simți jignită Dyane.

— Și din Anglia, bineînțeles. Am cerut-o de soție pe *lady*

Castellanny. Sper să fiți martorii noștri.

— Baronet Wilmore, vorbi grav Doc Holliday, oare în cadrul „practicii" ce o faci în West, bunicul dumitale, lordul, a cerut să te și însori?

— Va fi cea mai frumoasă surpriză ce am să i-o fac.

— Mă îndoiesc, interveni Klinkenhagen-Gibson. Cunosc bine interesele casei Wilmore. Nu va fi acceptat un mariaj întâmplător și făcut în grabă!

— Dar, domnii mei!… încercă baronetul.

— Inutil să mai discutați, îl opri Dyane. Dragă John, îmi pare rău dar nu pot fi soția ta.

— De ce, *darling?*

— Simplu. Iubesc pe unul dintre acești doi domni, dacă nu chiar pe amândoi.

Se așteptau ca Wilmore să facă o scenă. Când colo el surâse englezește, adică glacial.

— E formidabil, *darling!* Nimeni pe lumea asta nu e mai potrivit să vegheze asupra liniștei tale, lady Castellanny…

Cu aceste cuvinte baronetul se ridică, se înclină și se duse la bar unde comandă un coktail-dinamită…

— Dyane, rosti Doc posomorât, cred că se împlinesc doi ani de la căsătoria noastră, cum sărbătorim evenimentul?

— De unde știi că sunt doi ani, *hoodlum?* Și *cum* vrei să sărbătorești „evenimentul"?

Trăgătorii săriră în picioare. Interveni, nu fără curaj, *Herr* Hertzog:

— Tomnii se ceartă? În acest cazul ar fi mai bine să se certe afară, la aerul curatul. Schimbul de focuri e strict oprit. Abia acum două zile am montat aceste lustrele de Castilia și aceste oglinzile de la Venezia.

— Așezați-vă, băieți, ceru Dyane. Dacă nu sunteți buni, divorțez iar!

Dyane îi conduse pe cei doi turbulenți la culcare, în camere separate, să nu se încaiere iar peste noapte. Precauțiune zadarnică, ambii se puseră la pândă, ca nu cumva Dyane să petreacă noaptea cu celălalt. În vreme ce pistolarii pândeau, în vreme ce baronetul se îmbăta tot mai rău, Mya Castellanny coborî și interpretă pentru ultima dată celebra arie „Sunt un arlequin…" Apoi se duse imediat în odaia ei și, puțin mai târziu mustang-ul Danny purta către alte zări pe Danny Clintwood.

27. Călăreau mahmuri, nedormiți.

— Ce zici, unde a putut să dispară Dyane?

— Mai închide-ți pliscul, domnule Holliday!

— Când te gândești că voiam să-i dăm o treime din aurul nostru!

— Dacă află că avem aur, se ivește ea, fii pe pace!

Mai tăcură, se învoiră gustând din ploscă și discutară despre utilitatea de a-l vizita pe Old Fille, proprietarul acelui miraculos „telescop cu oscilator de mercur."

Mai merseră puțin până ce le ieși în cale un catâr, alături de un *corral* părăsit. Nicio ființă. Vreau să zic, nicio ființă omenească. Însă catârul, scoțând un muget festiv, se luă după ei.

— Hei! *El burro!* întinde-o, n-avem cu ce te hrăni.

Însă animalul, cu încăpățânarea tipică rasei sale, tropăia în urma lor. Pesemne-i fusese dor de frații săi, oamenii…

Trecură de un *ranch,* cândva prosper, acum părăsit. Li se alătură încă un catâr și un taur bătrân.

— Drace! Ne-am transformat în caravană! Uite acolo un *pueblo!*

— Ba e un orășel în toată regula. Numai că are o culoare bizară…

— Da… e acoperit cu nisip roșu…

Trecură pe lângă o cârciumă pustie. Descoperiră acolo câteva sticle goale și o cizmă ce aparținuse pesemne unui olog. Pe un perete se putea descifra:

Whisky and soda and blonda Katrin
Mă-ndeamnă să plec, mă-ndeamnă să vin
Colt-ul domnului Melhisedek
Mă-ndeamnă să vin, mă-ndeamnă să plec

Următoarea clădire mai purta și firmă: „*Helldorado Saloon, Casa de Huespedes, girls"*. Și aici poetul anonim zgâriase pe perete:

Acum sunt trist ca o vacă indiană
Nici tequila nu m-a încălzit
Unde este Lola diafana,
Unde-i durdulia Marguerit?

— Parcă ar fi Villon, tradus de marele nostru Buntline, comentă Ben.

— Prostii. Față de Dyane *a noastră,* Katrin, Lola și Marguerit sunt niște biete țărăncuțe.

Merseră mai departe. Biroul șerifului. Un oblon scârțâia, fără vânt. Praf și vraiște, un pat de armă ciuruit de carii, iar la „arest", același scris, același stil încântător, plin de melancolie:

Ici fost-am zăvorât de marshal Fock
Departe de Dyane și de Mya
După un chef nebun cu Ben și Doc
Când mi-am văzut într-adevăr stafia…

— Mare poet! se minună Holliday. Vezi cum a știut să ne îndese pe

toți trei într-un singur catren?! Oare de unde ne cunoaște?

— Nu ne cunoaște! Eu unul n-am trecut niciodată prin acest loc.

— Cred că e altă Dyane, opină Doc. Și alți „noi”.

Merseră mai departe, urmați de taur și de catâri; li se alătură și-un câine mare, roșcat, jigărit, dar pașnic. Nu lătra, învârtea din coadă. Depășiră judecătoria, banca, banca rivală, banca de lemn din fața unui *drug-store,* două frizerii, toate pe cale de a se dărâma…

Într-o pivniță cu beuturi avură un fior. Un negru dormea pe-o rogojină, de nu cumva era mort, înconjurat de sticle goale. Însă altele erau pline.

— Ce negru e!

— Poate că e chiar negru, făcu Ben.

— Oricum, este exagerat de negru!

— Poate că negrii când dorm se fac și mai negri...

— Pe drakku. E uns cu smoală!

Într-acestea, individul se ridică în coate și-i privi aiurit.

— Cine ești? întrebă Rio Jim. De ce te-ai mânjit pe față?

— Eu? Sunt… coliba unchiului Tom.

— Poate ești unchiul Tom?

— Ba nu… coliba!

Îl lăsară, ieșiră, făcură un foc pentru cafea, când apăru și „coliba”, fluturând o sticlă plină.

— Ați venit! zbieră cu glas sălbatic. Știam că o să veniți.

Pupă în bot caii, taurul, dar câinele și oamenii refuzară să se lase sărutați, prea era murdar. Din curiozitate, Doc și Rio Jim cercetară locuința singurului locuitor al orașului-fantomă, pivnița. Pe ușă se puteau distinge literele:

…UȘ… C… IE

Nu trebuia să fii dezlegător de enigme ca să-ți dai seama că odinioară acolo fusese PUȘCĂRIA; de-aia rămăsese depozitul neatins, nimeni nu se înghesuise să intre! Nici măcar hoții…

— Fiți ca la voi acasă! tună nebunul. Ei zic că s-a terminat aurul!

— Care ei?

— Cei care au fugit! Cei care n-au încredere în cuvântul POETULUI! POETUL sunt eu. Noua mină e virgină, acum că ați adus catâri, ne punem pe treabă, însă deocamdată bem! Prin cotloane mai există 3000 de sticle, asta înseamnă câte o sută de delirium tremens de căciulă…

Cel mai greu a fost să scape nu de bietul maniac, nici de catâri, nici de taur, ci de oropsitul, singuratecul câine…

26. — Tu observi, Doc, că aurul mai mult aduce necazuri…

— Depinde cum îl folosești…

— Tu nu-ți mai redeschizi cabinetul de „măselar”?

— Nu prea-mi dă ghes, Ben. Orașele mari sunt înghesuite, în orașele din West dentistul trebuie să țină într-o mână cleștele, în altul pistolul. De la o vreme te plictisești de toate! Dacă pun mâna pe bani, voi face o călătorie, în Grecia, cred.

— Dar ce știi tu despre țara aia?

— Nimic. De-aia am ales-o.

— Atunci du-te acolo!

— Ba nu! Aș muri de plictiseală. Sigur! Vrei să rămâi singur cu Dyane!

Pe înserate se apropiau de *ranch-ul* lui Old Fille, comentând viața încâlcită a acestuia; se pare că apucase marele *gold ruch* din 48, de la Sonora, și goana după aur din Nevada, în 59, din Virginia, în 63, a fost și la Coeur d’Alene, și-n Alaska, și-n Siera Madre…

— Atunci de ce a rămas lipit pământului, Ben?

— Se zice că are un milion depus la Frisco.

— *Palabras!* N-ar sta aici, să aibe un milion, ce să facă aici? Ce e cu găina aia din livada lui Old Fille? Pare speriată.

— Eu, răspunse Klinkenhagen, nu știu deosebi o găină speriată de una calmă…

— Totuși e chiar speriată!

Doc și Ben intrară zgomotoși în șandramaua lui Old Fille. Dintr-un ungher, din umbră, două pistoale mari se ridicară în direcția lor. O voce cavernoasă și binecunoscută rosti:

— Bine ați venit! Vă așteptam!

— De-aia era speriată găina, observă Doc. Și apoi: Kraker! Pe cinstea mea, începuse să-mi fie dor de tine!

— Gura! Diamantele!

29. Kandy-bar e un orășel încântător, iar Colina Cizmelor primitoare, cea mai de soi Colină a Cizmelor, frază pentru care Old Buntline, cunoscutul stilist, m-ar lichida, sau l-ar pune pe amicul său Buffalo Bill s-o facă. Mulți pistolari iluștri, sau mai modești, manifestă drept ultimă dorință de a fi aduși la Kandy-bar. Când există bunăvoință, rugămintea le este îndeplinită. Pe una din tăblițe o mână veselă a scris:

Aici zace KRAKER JAKE
muzicant de frontieră
a concertat prin mai toate orașele
din viorile Samuel Colt și Broskoe
n-a disprețuit nici ghitarele Sharps
Henry sau Whinchester
dar ultima melodie i-a fost cântată de
către bunul Doc Holliday

dintr-o balalaică Smith and Wesson

30. Proprietarul *saloon*-ului „World Ștars”, japonezul John Fu, o invită pe vedeta Mya Castellanny, care trebuia să debuteze în seara aceea, să coboare pentru o gustare, și mai ales s-o vadă publicul.

Mya-Dyane-Danny, coborî și fu servită, singură, la o măsuță. Alături, doi gentlemani sporovăiau. Despre ce? Dyane ciuli urechea. Nume cunoscute!

Primul individ susținea că în spelunca lui Billy-chiorul, la Kandy-bar, Doc Holliday provocase un mare scandal, în stilul său. Celălalt adeveri: Doc se certase cu prietenul său Rio Jim, din cauza unei femei, din cauza unui pumnal cu diamante, sau a unei lăzi cu aur – motivele nu erau clare, cei ce veniseră acum un ceas cu diligența din Kandy-bar confirmaseră totul, precizând că a doua zi, în zori, Doc și cu Ben vor avea o *întâlnire*. Toate demersurile lui Pat S. Garrett, marshal-ul, eșuaseră, ăia nu vor să se împace, așa că a doua zi unul din ei va ajunge la Colină, dacă nu ambii…

Ușoară ca fulgul, deși nu era câtuși de puțin un fulg, Dyane se prelinse către odaia ei. Ceva mai târziu, patronul John Fu urca s-o anunțe pe vedetă că trebuia să apară pe scenă când din odaia privighetorii ieși grăbit un tânăr pistolar fercheș, în negru. Japonezul se zăpăci.

— Dom… domnișoara Castellanny e acasă? bâlbâi patronul.

— Eu nu știu… încercați! răspunse ochitorul și dispăru val-vârtej.

Găsind camera goală, John Fu rămase uluit și căzu pe gânduri…

Danny Clintwood goni toată noaptea istovindu-l peste măsură pe mustang-ui Danny. Gândea: *«E* momentul să pun capăt acestei comedii. Nu sunt nici soția lui Doc, nici a lui Ben. Liberă! Când m-am „căsătorit” cu cel dintâi, popa Haris din Abilene era atât le mahmur că în loc de Biblie, ne-a citit dintr-o carte de aventuri… Căsătoria nu e valabilă! Când m-am „căsătorit” în Ogalala, ultimul pastor de acolo fusese alungat pentru vrăjitorie, așa că l-am rugat pe cârciumarul Sid – pe care Ben nu-l cunoștea – să însceneze gluma asta. Sunt vinovată? Nu știu… Sunt poate prea glumeață, trebuie să mă cuminț esc! Dar acum trebuie să-i salvez pe cei doi „soți”. De nu mi-ar tremura mâna!»

…Dyane descălecă la marginea pieții din Kandy-bar. Își roti brațele. Își potrivi centura. Suspină. Înaintă cu precauțiune. Răsărea soarele, ca o floare neagră… Tot ca o floare neagră, mai curând ca un spin negru, Doc Holliday țâșni din „Majestic-saloon”; în aceeași clipă ieși din *saloon*-ul fraților Earp Rio Jim. Sute de ochi urmăreau de la distanță „întâlnirea secolului”. Cei doi înaintau unul către celălalt, Doc cu fața albă, Klinkenhagen cu chip de piatră.

— Lăudat fie Manitu, am ajuns tocmai la timp! oftă Dyane Clintwood și trase cu hotărâre armele din toc.

31. Cititorule, concentrează-te! Observi? De dincolo de această pagină, de aceste litere, două mâini albe ridică două Colturi negre. Însă, de data aceasta, salvatoare…

Închide cartea, cititorule. Închide repede! Până nu pornesc gloanțele!

„Avant de mourir”

1. În arestul „de rezervă” al Regimentului 2 din Divizia Ed*elweiss,* atmosfera era relativ blândă. *Feldwebelul to*cmai se spăla pe față, când evenimentele au început să se precipite. *Feldwebelul s*e șterse alene, fredonând tot alene și mai ales fals; greu să recunoști celebra melodie „Avant de mourir”!

De dincolo de gratii, un bărbat de vreo patruzeci de ani, neras, posomorât, îl privește pe plutonier, dar de fapt nici nu-l vede. E scufundat în amărăciunea sa. Plutonierul se întoarce către el, îi zâmbește.

— Omule, nu fi supărat! Ești primul arestat pe ziua de azi, e o cinste! Aici nu e rău, se dă rația patru, cu variante. Variantă e unul dintre cuvintele preferate ale *Sturmbann-führerului* Krieger – îl cunoști? E un om blând, are o Fraulein preferată… cine nu are? Poate doar eu… și o melodie preferată, asta – și iarăși fredonează „Avant de mourir”… Dacă n-ai făcut nimic, o să-ți dea drumul, toată încrederea în justiția noastră, nu uita ce-ți spune bătrânul Schwalbe. Ăsta-s eu. Cum te cheamă?

— Vasile Vișovan.

— Așa? Voi aveți nume ciudate…

— Pentru atâta lucru nu te arestează. Mergeam liniștit pe strada Elisabeta.

— Așa de dimineață? Liniștit? Și chiar pe Elisabeta? E totuși suspect, dar nu-ți face griji… Hei, ce se întâmplă acolo?

Câțiva soldați îi îmbrâncesc pe doi inși, unul foarte tânăr, altul aproape moșneag. „Sunt arestați!” declară ritos comandantul escortei, și iese abia după ce Schwalbe îi bagă după gratii și pe noii aduși.

— *Donerwetter!* Bogată zi! Tinere, nu te mai da cu capul de pereți, s-a tencuit abia săptămâna trecută. Ia exemplu camaradului mai bătrân!

— Camarad ți-e dracul!

— Vorbiți frumos, domnilor, altfel vă confisc totul, chiar și țigările! Vi le las, până la noi ordine, fiindcă sunt bun din fire.

— Pe mine mă cheamă Grad, Grad Ioan…

— Și nici tu n-ai făcut nimic? se interesează *Feldwebelul.*

— Apăi, nu! Eu am făcut! Am dus lapte proaspăt de biboliță la domnul colonel, comandantul care locuiește pe strada Elisaheta. Pe tine cum te cheamă, mă, acela care te strofoci atâta?

— Gheorghe Zolovăstru, și eu chiar n-am făcut nimic. Să-mi dea drumul!

— Dacă sunteți inocenți ca îngerașii, vă dă drumul min-te-haș, cum

ziceți voi, îi asigură Schwalbe și se repede la ușă. Cine vine? Cineva! Că doar n-o să cheltuiască de pomană rațiile de categoria patru. *Heil Hitler!* îi salută *Feldwebelul* pe cei doi ofițeri superiori ce-și fac apariția *Sturmbannführer!* În arestul de rezervă al Re…!!!

— Nu-mi răcni în timpan! se răstește Krieger către Schwalbe, și se întoarce către colonelul Freiherr von Lutzlow. Ce zici de mutrele astea?

— Ei sunt?

— În mod sigur unul din ei, sau și mai grav, toți trei, complot în grup! Voi, inculpații, ascultați! Nu vă batem. Nu vă chinuim. Vă împușcăm! Limpede? Să ieșim de aici, Freiherr, ăștia put.

Ofițerii ies, tânărul Zolovăstru răcnește:

— Să mă împușt? Pentru ce, mama și Dum…!

— Nu striga! Se aude, îl avertizează Schwalbe. Dacă te împușcă, înseamnă că o meriți! Iar dacă o meriți, de ce mai faci gălăgie?

— Eu mi-s liniștit, mormăie bătrânul Grad. Eu mi-am dus laptele de biboliță ca-n fiecare dimineață și…

— Eu nu-s liniștit! Cum să mă îm…?

— Fleanca! intervine Vișovan. Vrei să-ți șterg una peste bot? Nu mai bâțâi! Unde și când te-au arestat?

— Acum. Pe strada asta. Da' de ce?

— Se pare că ne aflam cu toții pe strada Elisabeta, în preajma vilei „Albina", când ne-au înhățat. Acolo locuiește colonelul Kirschoff, comandantul. Acolo s-a întâmplat ceva…

— Pe mine m-au luat tocmai când ieșeam, zise bătrânul Grad. Nu chiar din vilă, ci din ograda servitorilor, v-am spus că tot la două zile îi duc lapte de biboliță, să se mai întremeze, sărăcuțul… Grijania lor, să mă împuște pe mine, înțeleg, dar dacă-mi împușcă și bibolița?

— Mai lasă dracului bibolița! se enervează Vișovan. Nu ai observat nimic deosebit la vilă?

— Eu *nu observ,* eu văz… Nimic. Am așteptat oleacă în fața bucătăriei, slujnica era acolo cu o cătană, nu știu ce făceau… Când am trecut prin fața casei se auzea gramofonul, fix muzica aia de-o fluiera plotonierul…

— Da' pe tine, băiete – ziceai că te cheamă Zolovăstru, nu? — unde te-au înhățat?

— De ce mă descoși? Ești în slujba lor?

— Prostule! Ne aflăm toți trei în aceeași oală cu apă clocotită. De unde veneai?

— De la o fată, na!

— Nu te lauzi? No, șezi blând, te cred. Cu toții am fost arestați în preajma casei comandantului. Ce s-a întâmplat acolo și în ce măsură ne privește?

Feldwebelul Schwalbe tocmai intră pe replică.

— S-ar părea că vă privește! Colonelul Helmuth Kirschoff a fost găsit mort. Nu era un om rău…

2. În biroul *Sturmbannführerului* Krieger.

— Este ora șapte și douăzeci și două, constată colonelul Freiherr von Lutzlow. *Fraulein* Inge l-a descoperit pe Helmuth mort la ora șase și paisprezece… Ne trebuie un anchetator, un specialist…

— Dar eu ce sunt? surâde Krieger. Și nu e limpede? Helmuth, bietul, a fost lichidat de cei trei pe care-i avem în arest. *Mensch!* Pe strada asta împuțită nu se mai afla nimeni în afară de ei!

— Detest improvizația, Rudolf. Sunt militar de carieră! S-a tras un singur glonte. Vreau să știu cine l-a tras!

— Să nu fim chițibușari, dragă Freiherr. Ce importanță are dacă e un vinovat sau trei? Eu zic chiar că e mai bine să fie trei! E vorba de un colonel al armatei noastre!

— Nu, Krieger, trebuie să aflăm adevărul!

— Prietene, în război adevărul e de partea celor puternici și are felurite înfățișări!

— Crima rămâne crimă. Vreau să știu exact ce s-a petrecut.

— *Herr* colonel! se asprește glasul *Sturmbannführerului* SS. Istoria ne învață să fim eficienți. Am găsit vinovații. Nu avem timp să scormonim diferitele înfățișări și variante ale adevărului, ele, oricum, ne scapă de cele mai multe ori.

— Eu, hm! Apreciez elanul tău filosofic, însă cine l-a ucis pe Helmuth? Fă-mi o favoare personală, să chemăm un polițist de profesie.

În birou, pătrunde secretara Helga, drăguță, parfumată. Îl ignoră pe colonelul Lutzlow.

— *Sturmbannführer!* Vă caută o oarecare… Patricia Bora. Vă așteaptă de douăzeci și două de minute?

— *Mein Goth!* însă ce se întâmplă, ești geloasă? Ce e cu tine, pisicuțo?

— Nu sunt geloasă, dar fata asta are picioarele prea lungi! Am analizat-o. Toate atu-urile sunt de partea mea… însă are picioarele prea lungi!

— S-o lăsăm baltă. Poftește-o, Helga. Să vedem ce vrea.

— Ești o dulce canalie, Rudolf. Poate că mă voi răzbuna.

— Te rog să faci cum am zis!

Patricia este introdusă în biroul lui Krieger. Este înaltă, prezentabilă, voinică, autoritară.

— Sunt anchetator principal al Agenției Lăzău, Patricia Bora.

— Încântat! Și cu ce vă pot fi de folos?

— E vorba de o crimă.

— S-a și aflat?

— Nu s-a și aflat. Eu am aflat, fiindcă sunt detectiv, cu toate că în vacanță. Timpul pierdut în anticameră intră de asemenea în cheltuieli. Tariful meu este de…

— O femeie frumoasă, replică *Sturmbannführerul,* nu se preocupă de bani. Ei vin, oricum. Pot să vă ofer un Martell adus de mine din pivnițele contelui de Polignove?

— Mulțumesc, nu. Nu beau în timpul serviciului.

— Nu sunteți în timpul serviciului. Nu pot să vă angajez, din păcate.

— E vorba totuși de trei concetățeni de-ai mei!

— Cu țara dumneavoastră ne aflăm în război… de câte zile?

— Nu știu. Poate dintotdeauna.

— Sunteți pe cât de frumoasă, pe atât de impertinentă. Sper să ne revedem. Deplasarea și deranjul vă vor fi achitate din casieria Regimentului.

— Este echitabil. În hotelul *Donau*, unde am tras, se află *Herr* Alfons Grimmellhausen, fost detectiv particular. E german. Poate că el vă va fi de folos! La revedere!

— La revedere, frumoasă doamnă!

— De ce nu ai angajat-o? întrebă colonelul von Lutzlow, de lângă fereastră.

— E prea frumoasă.

— De când te deranjează femeile prea frumoase?

— Are și picioare prea lungi… Și pare prea deșteaptă.

— Agenția Lăzău se bucură de un renume european.

— Tocmai asta e. Helga!

— *Sturmbannführer?*

— Trimite imediat șoferul la hotelul *Donau.* Să fie adus urgent *Herr* Alfons Grimmellhausen. Stai, Helga! Să nu fie bruscat. Nu-l arestăm… încă… Îl invităm. Însă repede, scumpo!

— De ce nu apelezi la serviciile juristului Ziegller? E angajatul minei „Solange”. Un om capabil. Îl cunosc.

— Și eu îl cunosc, surâde Krieger. Nu garantez pentru el. E de prea mulți ani în țara asta, a mâncat prea multă mămăligă…

Reapare secretara Helga, și mai parfumată…

— Divizia se interesează despre condițiile morții colonelului Kirschoff.

— Ei bine… mama dracului! Cum de au și aflat? Dacă insistă, spune-le că a fost victima partizanilor. Am și prins criminalii. Altceva?

— *Herr* Alfons Grimmellhausen e aici! Ce fac cu el?

— Înghite-l scumpo! Ba nu-l înghiți! Cum arată?

— Un bătrânel caraghios… îmbrăcat ca o maimuță dresată. Vorbește mereu, a și apucat să-mi spună ceva despre o spălătoreasă, nu știu ce… Un tâmpit.

— Omul de care avem nevoie. Ne va confirma că cei trei sunt vinovații!

— Te grăbești. Rudolf, zice colonelul von Lutzlow. Nu avem niciun asasin cert!

— Ei, nu! Suntem în război. Munții mișună de bande înarmate. Ce să mai vorbim despre Moisei, unde a trebuit să fim necruțători! Severitatea nu e niciodată de prisos.

— Da, însă asociată spiritului de justiție!

— Voința Führerului este spiritul nostru de justiție! Ia să bem ceva! Să intre *Herr* Gri… cum, Helga?

— Grimmellhausen, *Sturmbannführer!* Helga deschide ușa: Poftiți, vă rog!

— Bună ziua, domnii mei!

— Heil Hitler!

— Poftim? Am onoarea să mă prezint: detectiv *en retraite* Alfons Grimmellhausen. La dispoziția dumneavoastră, domnilor ofițeri! Am studii la Tubingen și Sorbona, dacă asta vă spune ceva, iar la Viena, când anchetam celebrul caz al spălătoresei, despre care ați auzit, Agenția Heller mă onora cu 330 schillingi pe zi. La hotelul *Donau* am întâlnit o colegă, detectiva Patricia Bora, e o femeie foar…

— S-o lăsăm în pace pe cucoana aia. Are picioarele prea lungi. Să trecem la acțiune, *Herr* Gri…

— …mmellhausen. Alfons Grimmellhausen.

— Să trecem direct la interogatoriul acuzaților, *Herr* Alfons!

— În cazul spălătoresei, ancheta a început în aceleași condiții: pe neașteptate.

— Bine, bine, *Herr* Alfons! Un păhărel, puțină muzică… e „Avant de mourir”, discul meu preferat, iar apoi la treabă…

— Și cum spuneam, nu spălătoreasa a fost ucisă, ci cățelul, mai exact a fost opărit… bietul cățel, rasa *Copertine two*… Era o zi sumbră, iar cățelul…

— E senil, îi șoptește Lutzlow lui Krieger.

— Exact omul de care avem nevoie! Să mergem!

3. Din nou în arestul „de rezervă”. *Herr* Alfons își pune ochelarii, privind absent împrejur. Schwalbe, burtos, stă în poziție de drepți. Lutzlow e plictisit.

— Voi trei, zice Krieger, l-ați asasinat pe colonelul Helmuth Kirschoff! Aici, în România, dragostea ce ne-o arătați începe să ne agaseze. Recunoașteți! Ca să terminăm mai iute.

— Uite ce este, Rudolf, intervine Lutzlow. Era vorba de o anchetă dreaptă!

— Nu e timp de formalități inutile! Aplicăm justiția Reichului!

— Dacă e vorba de justiție, înaintează bătrânește *Herr* Alfons, eu

sunt cel mai autorizat s-o slujesc. 300 de schillingi pe zi. Dumneavoastră cât mă plătiți? De pildă, în cazul spălătoresei am încasat…

— Nicio grijă! Noi nu rămânem datori! Treci la acțiune *Herr* Gri…

— …mmellhausen. Dumneata, acela. Numele, vârsta, ocupația!

— Grad Ioan. Șașpatru de ani. Țăran, da' acum aduc lapte de biboliță pentru domnul colonel despre care aud că l-aș fi omorât…

— Gura! urlă Krieger. Să nu ne irosim timpul!

— Să-i luăm cu duhul blândeții, domnule ofițer. Dar dumneata?

— Zolovăstru Gheorghe, lucrez la Fabrica de cărămizi, am împlinit optsprezece; veneam de la o cunoștință…

— La ora aceea, cam șase „a me", nu?, nu se vine de la o cunoștință, cel mult te duci la o cunoștință.

— Da, era cam șase, însă nu „a me"! Ce importanță are dacă veneam sau mergeam?

— Totul este important, îi răspunde *Herr* Alfons… Da, *boy!* De pildă în cazul spălătoresei a contat enorm rasa javrei, iar acum e în joc viața voastră…

— *Herr* Gri… intervine Krieger, tot mai nervos. Să n-o lungim! Ei sunt condamnați dinainte, iar viața lor…

— Pardon, domnule ofițer. O anchetă serioasă se face pe îndelete. Bun! Și dumneata? Ba nu, tu, tinere! De unde veneai?

— Bine! Poftim! Veneam de la Iulia Goeiman, strada Elisabeta numărul 24. Este… logodnica mea.

— *Feldwebel,* verifică! poruncește colonelul von Lutzlow.

Krieger mârâie. *Herr* Alfons își continuă, metodic, ancheta.

— Dumneata? Acela care taci mereu.

— Vasile Vișovan, artificier la mina „Solange", patruzeci și cinci.

— Ce înseamnă „artificier"?

— Mă ocup cu explozibil. La mină se lucrează cu dinamită.

— Clar! se bucură Krieger. Dinamită! Să reținem!

— Dar colonelul Kirschoff n-a fost dinamitat, zise *Herr* Alfons. Dumneata, *Fichowan,* să răspunzi numai la întrebări. Spălătoreasa vorbea cam mult, de acolo i s-a tras…

— Adineaori spuneați că tac prea mult.

— Și taci prea mult, și vorbești prea mult. Între dumneata și spălătoreasă, există o coinci…

— *Herr* Alfons, vă rog, să nu le amestecăm! cere von Lutzlow.

— Hei, tu, cel care te joci cu dinamita, răspunde! răcnește Krieger. Cum l-ai ucis pe camaradul nostru?

— Dar eu conduc ancheta, protestează fostul detectiv particular. La nevoie, voi cere ajutorul lui *Fraulein* Pa*trisia,* o fată foarte deșteaptă, o colegă…

— Ba pe aia să n-o mai văd pe aici. Continuă *Herr* Gri…

— …mmellhausen. Sunt pedant, îmi place să procedez metodic și să fiu corect. Și, vă reamintesc, eu conduc ancheta.

— Ești angajatul nostru, o conduci cum vrem noi!

— Prietenul meu, *Sturmbannführerul* Krieger, vrea să vă reamintească faptul că sunteți acum angajat de către armata germană, pentru a elucida o problemă a armatei germane, ca un bun german ce sunteți, încearcă Lutzlow să îndulcească atmosfera.

— Pardon! Sunt un detectiv ce elucidează un caz! Faptul s-a consumat în jurul orei șase a.m. Ciudat! E chiar ora când se trezea spălătoreasa și cățelul. Dumneata… Grad… Ioan… unde te găseai la această oră?

— Nu la spălătoreasă, domnule… N-am ceas. Am dus laptele de biboliță, iar când am ieșit…

— Ai fost arestat, știu. Când ai dus laptele, era viu sau mort colonelul.

— Nu pot a ști, nu l-am văzut în viața mea. Am așteptat vreo zece perțuri în fața bucătăriei, că bucătăreasa era ocupată cu o cătană…

— Altceva?

— Nemic… Aăăă… (îl aude pe Schwalbe care intră fluerând „Avant de mourirct) No! Asta! Muzica! Exact muzica ce o fluieră domnul unterofițer se auzea din odăile domnului colonel, numai că la hramofon suna mai hiriș!

— De ce ești descheiat, *Feldwebel?* Cum îți permiți să fluieri?

— Iertați-mă, *Sturmbannführer!* Raportez! Pe strada Elisabeta, la 24, locuiește fata Iulia Gociman. Zolovăstru a plecat de la ea pe la 6.

Krieger îl privește de sus pe colonel.

— Te-ai convins, Freiherr? E clar. Sunt vinovați. Toți trei.

— Ciudată situație, mârâie *Herr* Alfons. Îmi amintește de… Dacă știți totul, de ce ați mai apelat la mine? Și în cazul spătătoresei, sergentul Safranek credea că, invitându-mă, îndeplinește o simplă formalitate, dar cazul s-a dovedit mult mai complicat, nu spălătoreasa, ci cățelul…

— Bine, bine! Faceți-vă datoria! Cât mai operativ!

— *Fichowan!* La ora șase – *unde* – și *de ce?*

— Veneam de la mină, mergeam acasă.

Detectivul își schimbă surprinzător tonul:

— Fals! Lucrezi la „Solange”. Locuiești în cartierul Plopi. Strada Elisabeta nu ți-e în drum.

— Așa e! Ce căutai aici?

— Vă rog, eu anchetez, *Herr Sturmbannführer!*

— Mergeam la un prieten, Țimpău Petre, care locuiește pe strada asta, la 105. N-a venit la lucru mă gândeam să văd ce e cu el, explică Vișovan.

Krieger îi poruncește lui Schwalbe să verifice. Între timp, felină,

Helga s-a trecurat și ea în arestul „de rezervă”. Constată, cu un carnețel în mână:

— Dacă am înțeles bine, la ora șase, Grad se afla în vilă, iar ceilalți doi în imediata apropiere. Este un complot!

— Dar, la urma urmelor, cine ești dumneata, duduie?

— *Fraulein* Helga este secretara mea personală, îl pune la punct pe *Herr* Alfons *Sturmbannführerul* Krieger. În cazul de față… să zicem că îndeplinește rolul de grefier.

— Grefierii nu trag concluzii, obiectează detectivul. În vestitul caz al spălătoresei și-a băgat nasul și camerista…

Revine Schwalbe, nădușit:

— Raportez! Numitul *Tzimpau* locuiește la adresa indicată. Am vorbit cu nevastă-sa. El e la mină. N-a primit nicio vizită.

— Domnilor, totul e clar, ce s-o mai lungim? întreabă Krieger. *Fichowan* ăsta, care se joacă cu dinamita, e principalul vinovat.

— Ai fost sau n-ai fost la *Tzimpau?* Ai mințit? Îți dai seama ce urmează?

— Domnule detectiv! N-am mințit! Am fost arestat înainte de a ajunge la prietenul meu. Nu știam că Țimpău intrase în schimbul de dimineață!

— Nu știai? De ce nu știai? răcnește Krieger.

— Fii calm, Rudolf!

— De ce să fiu calm, Freiherr? Am în față trei asasini! Toți trei sunt vinovați, și mai ales ăsta cu dinamita!

— Pot să închei procesul-verbal?

— Desigur, scumpo! Scrie cam așa: toți trei acuzații se aflau fie în vila lui Helmuth, fie prin apropiere. Niciunul n-are un alibi valabil. Acesta *Grat lohan*, țăran lăptar – de ce țăran și, mai ales, de ce lăptar? – a mărturisit, ceilalți doi de asemenea au mărturisit, trebuiau să asigure retragerea, eventual să detoneze o bombă. Schwalbe, ai găsit dinamită asupra indivizilor? Nu? Clar, s-au debarasat de ea. Pedeapsa cu moartea. Aceasta e varianta mea, singura valabilă. Gata!

— Te pripești, Krieger, zice rece colonelul von Lutzlow.

— Eu o las baltă, zice *Herr* Alfons. Mi se cuvine suma de…

— Helga! Condu-l pe *Herr* Gri… în fine, cum îl cheamă, și plătește-l din casa Regimentului.

— Un moment! Nu consider ancheta încheiată, și nu văd pe ce bază tu, Rudolf, poți dispune de finanțele Regimentului al cărui comandant, prin moartea lui Helmuth, am devenit eu. *Herr* Alfons! Te rog continuă!

— Întrucât sunt detectiv de profesie 1— deși pensionar – și nu unul improvizat, vreau să văd locul crimei și, de ce nu, chiar și cadavrul. La fel am procedat și în cazul spălătoresei de pe strada Witting 25.

Krieger gândește: „Drace! Ăsta sau e prost, sau ne crede pe noi

foarte proști!”

4. — Eu unul n-am chef să mor pentru că unul din voi l-a ucis pe colonelul Câjof ăsta… Am numai optsprezece ani, mă așteptă Iulia! Moșule! Recunoaște că tu ești de vină!

— Mă băiete, ce vrei de la mine? Vezi că m-oi *rânzî!*

— Să recunoști! Te aflai în vilă. Ești bătrân. L-ai omorât în vreme ce turnai laptele! Și tu, minerule! Umbli cu dinamita în buzunar! Și tu ești vinovat! Recunoaște! Eu vreau să ies de aici!

— Nu ți-ar fi rușine! îl pironește Vișovan. Nu vezi că ăștia vor să le facem jocul, abia așteaptă să ne vindem între noi. Gura, că te pocnesc!

Schwalbe se ridică de la masa lui.

— Ce se petrece aici? Ăsta-i arest german, nu bordel! *Ruhe!* Gura! Stați liniștiți, și vă aduc haleală…

Stă o clipă în ușă. Se aude un crâmpei din „Avant de mourir”. Iese.

— La noapte or să iasă iar stelele. Acum e tocmai perioada ploilor de stele căzătoare. Nu știu dacă le mai vedem, zice Vișovan.

— Nu vreau să mor! Domnul cu spălătoreasă e cumsecade…

— Sigur, e de acord Vișovan. Dar nu poate face mare lucru. Dar un dram de nădejde rămâne totdeauna. Pe noi nu ne poate salva decât armata română, sau…

— Sau?

— Ne putem salva noi înșine.

— Ce putem să facem noi?

— Să nu ne vindem, băiete!

— Asta era?! Numai atât? Dar eu vreau să ies de-aici! Mă așteaptă Iulia! Părinții mei nu știu unde sunt, nimeni nu știe!

— Te înșeli. Cu siguranță există oameni care se gândesc la soarta noastră. Destui bărbați au înfruntat moartea, luptând pentru adevăr. Tu acum ești unul dintre ei. Să mori e al dracului de simplu, mai greu e să știi pentru ce ai trăit, iar dacă mori, să mori în picioare!

— Toate acestea nu mă liniștesc, zice tânărul.

— De va fi să ne treacă prin gloanțe, aș vrea să le fie lor frică, nu nouă, zice bătrânul.

— Eu am un gând ciudat, spune, ca pentru sine Vișovan. Poate că pe colonelul Kirschoff *nu l-a omorât nimeni…* Ei au pierdut războiul, se retrag, mulți dintre ei își dau seama, nu toți sunt niște ticăloși. Vedeți, colonelul Lutzlow cere să se respecte legea…

— Nu-mi pasă! Nu vreau să mor, și atât!

— Da mai potolește-te, cățălandrule! Cine vrea să moară, așa, de plăcere? Eu sunt om bătrân, am pătimit (destule, dar nu pot spune că mi s-a acrit de viață.

— Nimeni nu se bucură de moarte, zice Vișovan. Tu băiete, imediat, dacă nu ești aici, ajungi pe front. Închipuiește-ți că ai intrat în

război, alături de ai noștri, împotriva lor, chiar de azi. *Chiar din acest moment!*

5. — Am onoarea, *Sturmbannführer!*

— Heil Hitler! Un păhărel?

— Mulțumesc nu, ultima dată când am băut a fost când cu…

— Când cu spălătoreasa și cățelul, știu! Păcat, e un Martell autentic. Eu am să beau. Să trimit după colonelul Lutzlow.

— Mai bine nu. Dar vă rog invitați persoana din antecameră.

— Ce persoană? Cine este?

— *Fraulein* Patricia Bora, colega mea.

— Ce caută aici? De ce ai adus-o?

— M-a ajutat. Sunt bătrân. Aveam nevoie de o minte ageră.

— Ce prostie! Fie! Helga! Să vină aia… cu picioare lungi.

— Bună ziua, domnule ofițer.

— Domnișoară…

— Vă rog să închideți interfonul. E în interesul dumneavoastră ca tot ce vorbim să rămână între noi.

— Mă amenințI?

— Ne grăbim, *Herr Sturmbannführer!* îl întrerupse bătrânul detectiv. Închideți interfonul. Perfect. Profesorul meu de criminalistică, onorabilul Karl-Maria Heinze, ne repeta că, pornind o anchetă, nu trebuie să ne lăsăm influențați de nicio sugestie exterioară, ci să ascultăm glasul propriei intuiții…

— Ce tot spui?! Karl Maria Heinze! Unde se află acum?

— Probabil într-un lagăr, dacă n-a avut inspirația să moară la timp.

— Să nu ne jucăm cu vorbele. La ce concluzie ați ajuns? Care din cei trei e vinovatul, sau toți trei? Aș prefera a doua variantă!

— Adevărul nu ține cont de preferințele unuia sau altuia! Iată o concluzie, spuse Patricia Bora. Colonelul Kirschoff *s-a sinucis*.

— Ce caută femeia asta aici, *Herr* Gri…? Adevărat că are picioare lungi, dar…

— Mai avem o variantă. Îl întrerupe bătrânul detectiv. Comandantul Kirschoff *a fost împușcat de către dumneavoastră!*

Krieger, țeapăn, își toarnă o băutură.

— Ascultă domnule anchetator de căței și spălătorese, și, domnișoară… nu știu cum te cheamă… să punem capăt bâlciului!

— Vă agitați de pomană. Iată. Dosarul întocmit de amândoi.

— Prefer să vă ascult. Sunt curios să văd unde vă duce imaginația.

— Iată esențialul, zice *Herr* Gri… Cei trei sunt nevinovați. Zolovăstru Gheorghe, tânărul, a fost arestat în fața vilei „Albina” la ora 6:22. O certifică depoziția *Gefrei*ter-ului Knoeke. Sau puneți la îndoială raportul unui militar german? Aveți un zâmbet crud, *Sturmbannführer!* Te rog să continui, *Fraulein* Patricia. Eu am obosit…

— Bine, acceptă chipeșa femeie. Zolovăstru, ca și Vișovan, veneau *spre* vilă, din direcții opuse. Veneau *spre!* Dacă s-ar fi amestecat în așazisul complot, era firesc să fie prinși îndepărtându-se în goana mare de „Albina”. Or ei, subliniez, se îndreptau liniștiți pe direcția casei comandantului. E un argument de logică simplu, convingător, dar nu e singurul. În ce-l privește pe tânărul Zolovăstru, Iulia Gociman declară că el a sărit din pat fix la ora șase, când s-a auzit sirena fabricii. Un reflex de lucrător. Ora șase, domnule ofițer!

— Ei și?

— Domnule ofițer, intervine bătrânul detectiv, moartea lui Kirschoff a survenit înainte de ora șase! Zolovăstru s-a îmbrăcat timp de câteva minute, alte câteva minute i-au trebuit până să ajungă în vecinătatea vilei „Albina”, și alarma fiind dată, *Gefreiter-ul* Knoeke l-a înșfăcat la ora 6:22.

— Depoziția acestei țiitoare… Iulia, nu face două parale.

— Numai a rudelor de gradul unu, zice Patricia. Iar acum să trecem la Vișovan, cel de la „Solange”. Minerii de acolo susțin că a ieșit din schimb la 5,30 și a mers pe jos, însoțit – avem martori – până la colțul pe care-l face strada Elisabeta cu Amos Frâncu. Drumul de la „Solange” până aici durează cel puțin un ceas. Am verificat personal.

— Vișovan e bărbat în putere. Poate merge mai iute.

— Iar eu am picioare lungi. Remarca vă aparține.

— În acest caz vinovat e cutra aia bătrână de lăptar! E căpetenia unei bande de partizani!

Alfons Grimmellhausen râde încetișor.

— Nici dumneavoastră nu ați fi în stare să luați în serios această variantă! Omul e bătrân, e lăptarul obișnuit, care în niciun caz nu are acces în vilă. Aducea laptele la pavilionul servitorilor unde, din motive de precauțiune, laptele era mai întâi gustat de o pisică și un cățel… Iată că și aici există un cățel! În dimineața omorului, Grad a fost văzut acolo. Avem mărturia bucătăresei Rozalia și a soldatului Ioakim Pferde…

— Ce căuta acolo soldatul?

— Întrebați-l! Erau, ca din întâmplare, împreună, și de-aia n-au deschis de îndată. Depozițiile altor servitori, și chiar a ordonanței, care l-au văzut pe Grad așteptând în fața bucătăriei, se află la dosar.

Krieger, tot mai nervos își umple paharul.

— Cățel… lapte… dosar… e ridicol. Mai lipsește spălătoreasa!

— Vă înșelați, îl contrazice Patricia. Am obținut și declarația spălătoresei Martha. Da! Lăptarul Grad a declarat la interogatoriu – nu e așa, *Herr* Alfons? – că ferestrele de la salonul lui Kirschoff erau luminate, la ora aceea foarte matinală! Și că, din ferestrele întredeschise, răzbătea o melodie. Știți care melodie?

— Aiurezi, *Fraulein! Herr* Gri… Mă uit la dumneata ca la un

păianjen strivit. Ancheta voastră seamănă cu o…

— Știți sau nu știți ce melodie se auzea din salonul colonelului Kirschoff?

— Nu! De o mie de ori, nu!

— Mă uimiți, spune Patricia. Era melodia dumneavoastră preferată, „Avant de mourir”, care, de altfel, vă delecta și-n clipa când am fost prima dată aici. Bună placă, marcă renumită. „Columbia”.

— Ce legătură are?

— Una secundară, reintră în *joc Herr* Alfons. Secundară, dar… importantă! Între discurile colonelului Kirschoff nu am găsit această înregistrare, cu toate că era și el, oarecum, un meloman. Și în tot orașul nu există alt disc cu „Avant de mourir”.

— Iarăși ați luat-o razna, bate Krieger cu pumnul în masă. Ce vreți să demonstrați cu asta?

— Un fleac! Și anume că, în momentul morții comandantului Kirschoff, vă aflați, împreună cu discul casei „Columbia”, la vila „Albina” și chiar în salonul comandantului.

— Logică primitivă! La ce bun ați mai pierdut timpul pe la Tubingen? A, da, ați fost și la Sorbona, la Oxford… de acolo vi se trage! Nu vă trece prin minte că i-am împrumutat lui Helmuth discul?

— Nu! i-o retează Patricia. Ne-am interesat. Dumneavoastră nu împrumutați niciodată discurile preferate, cel mult *mergeți împreună cu ele,* nu le lăsați nicăieri. Avem mărturia, să vă mai spun a cui?

— Chiar a lui Kirschoff, decedatul, precizează Alfons. Avea un carnețel cu însemnări de tot felul. Nu știați? Dumneavoastră nu lăsați discul acesta nicăieri, prea vă place și vă trezește niște amintiri, cam macabre… care vă chinuie… știm și asta! De fapt, știm totul. Din întâmplare, eu și cu *Fraulein* am alcătuit o *echipă* perfectă.

— Mă plictisiți.

— Poate chiar asta urmărim, reia Patricia. Deci, dimineața asasinatului. Discul se afla în salonul lui Kirschoff, acum se găsește aici. De ce și când l-ați recuperat?

— *Herr* Gri…! Te-am angajat numai pe dumneata. Nu pe isterica asta!

— Sunteți nepoliticos. Fără *Fraulein* nu duceam la capăt ancheta.

— Și ai dus-o la capăt?

— Da. E perfectă ca o sferă. Înainte de ora șase, mult înainte de ora șase, vă aflați în salonul comandantului. Ferestrele erau întredeschise, ba nu, una dintre ferestre era întredeschisă, cea din stânga, altfel lăptarul n-ar fi auzit melodia.

— Ce urmărești cu fereastra aia?

— Nu mă mai tutuiți, sunt un om în vârstă. Am zis, întredeschisă.

— Normal. Vremea e caldă.

— Nu e normal. Kirschoff suferea de… asta, cum îi zice?

— Parcă astmă, îi suflă Patricia. Și nu-i plăcea curentul.

— Așa e, revine *Herr* Alfons. Fereastra salonului a fost deschisă *după* moartea comandantului, pentru ca asasinul să poată arunca în tufișurile de salvie de sub geam pistoletul *Beretta* din care lipsește un cartuș. Acest *Beretta* făcea parte din arsenalul particular al răposatului.

— Prostii! De ce să păstreze un ofițer german un nenorocit *Beretta?*

— Poate din motive sentimentale, zise Patricia. Am aflat că dumnealui avea un Mauser, un Colt 44 și un delicat *Beretta.*

— Așa e, aprobă bătrânul detectiv. Din sertarul bibliotecii, după cum am constatat, lipsește această „bijuterie" italiană. Iată pistoletul, l-am găsit în tufișuri... din el a pornit glontele ce se află și acum în craniul comandantului, nu prea adânc, italienii sunt oameni fini, fabrică arme fine, doar corsicanii au junghere ce pătrund adânc. Orice specialist în balistică poate confirma spusele mele.

Krieger ia pistoletul *Beretta* și-l examinează.

— Ai găsit, copoiule bătrân și ramolit, amprentele mele pe această armă?

Îl aruncă pe birou, cu dispreț. *Herr* Alfons ia cu grijă „jucăria" și o învelește în batistă.

— Acum, jubilează bătrânul copoi, am și amprentele.

— Ce mizerabilă manevră a fost și aceasta?

— O mică speculație, zise Patricia. Cum se poate transforma o sinucidere, în crimă. Clar? De altfel, nici nu suntem siguri că n-a fost crimă, dar nu are importanță! Suntem siguri că în dimineața morții lui Kirschoff vă aflați în salonul său. Pe pistolet nu se află decât amprentele dumneavoastră, *cele de acum*. Fiindcă *atunci,* cu tot Martell-ul băut, ați fost suficient de lucid ca să ștergeți bine arma, înainte de a o arunca pe fereastră. Sau vă supraapreciez?

— Mă acuzi de crimă, târfă ce ești?

— Măsoară-ți cuvintele, dovedește că ești ofițer german! se răstește Grimmellhausen. Un ofițer german e politicos cu femeile!

— De unde știu că nu este evreică?

— Nu te acuzăm de asasinat, zâmbește palid Patricia. Nu cu tot dinadinsul.

— Eu accept varianta sinuciderii, zise sobru *Herr* Alfons. Cu o condiție, să se facă dreptate. Fiindcă eu sunt un demodat tipicar. Să-i eliberați pe cei trei oameni care sunt mai mult decât nevinovați.

— Nevinovați?! Dar pe Kirschoff cine l-a împușcat?

— Tu! îi aruncă în față Patricia. Dar acceptăm varianta sinuciderii. Îți facem această favoare. Dacă îi eliberezi pe cei trei.

— Sunteți în situația de a-mi dicta condiții? Mie?

— Fără vorbe mari! Deși pensionar, sunt un profesionist. Am aflat totul. Am stabilit, împreună cu *Fraulein,* nevinovăția celor trei. Ne-am convins că l-ai ucis pe „Helmuth cel drag". Eu sunt satisfăcut.

Pedanteria mea înnăscută și cultivată cu grijă e satisfăcută. Sunt – suntem – de acord cu varianta sinuciderii, dar vreau-vrem – să-i vedem pe cei trei pușI în libertate.

— Chiar așa?!

— Chiar! Dacă accepți, nu mai scormonim. Morții cu morții, viii cu viii!

— Opinia ta este o rămășiță a prejudecăților despre umanism! Iată ce înseamnă Sorbona și Oxford!

— Și Tubingen!

— Cu Karl-Maria Heinze? Cărțile lui au fost interzise și arse. Ce? Cum? Nu mai aveți replică... voi doi… faimoasa *echipă! Gut!* Suntem în război! Chiar tu ai spus, amărâtule! Și tu, cucoană! Viii cu viii, morții cu morții. Dar nu ați precizat de care parte vă aflați! Vă spun eu, acum. De partea celor morți. Helga! Să vină o escortă!

Apar soldații. Krieger urlă:

— *Heraus!* Celula zero! Tratament zero! *Heraus*

— E o variantă pe care nu am prevăzut-o, abia apucă să spună *Herr* Alfons, în vreme ce el și Patricia sunt târâți afară.

— *Herraus!* Helga!

— Rudolf… dragule! Ai fost magnific vulturul meu! Am ascultat…

— Să nu mai asculți, *mein liebhen,* să nu mai-asculți, e nesănătos. Ți-a trimis SD-ul ultimele știri? Neputincioșii de la Abwehr nu mai sunt în stare de nimic. Eu aș înmulți numărul plutoanelor de execuție.

— Uite-l pe Lutzlow! zice Helga.

— Bine, du-te… Helga se estompează discret, nu fără a-și legăna farmecele. Ce bei, Freiherr? Am lucrat toată noaptea și mă simt ca după un K.O.

— Preocupările noastre, multe și brutale, abia mormăie colonelul, ne smulg de la ce este mai frumos în viață! Iar viața e numai una, și trece. Să stai cu undița în apă, cu un ochi la bătaia peștelui, cu altul la cer. La nori… Mi-a spus bătrânul Schwalbe că la Podul Slătioarei mișună clenii. Mi-a adus acum câteva zile o coșarcă plină.

— Al dracului! Mie nu mi-a adus, măcar o coadă! Pesemne nu mă are la inimă. Ce-mi pasă?! Sunt destui care nu mă au la inimă, dar n-am nevoie de iubirea nimănui. Cer respect, supunere, iar din partea inamicului mutenie.

— Să te temi de oamenii care tac, Rudolf.

— Nu mă tem de nimic, Freiherr. Eu trebuie să inspir frică. Da! Când o să înțelegeți voi, militarii de carieră, că frica înseamnă mai mult decât blindatele?

— Fiecare cu armele sale. Eu sunt pentru blindate. Frica este incontrolabilă, și mă feresc de ceea ce este incontrolabil.

— Fiica trebuie și poate fi manevrată științific. N-ai observat cum tremurau cei trei?

— Tremurau? Da?… O, soartă! Și-n zilele trecute făceam filosofie pe marginea fricii, dar eram trei… Iar Helmuth era de partea mea.

— Crezi că e obligatoriu ca majoritatea să aibă și dreptate?

— Îmi lipsește Helmuth. Ce moarte stupidă, ce destin absurd!

— Destin, surâde Krieger. Destinul se poate modifica.

— Serios? Cum?

— Simplu. Dându-i un bobârnac.

— Cred că exagerezi… Nu trebuia să ne întâlnim la ora asta cu nostimul nostru detectiv? Sunt curios ce mai zice. E ca un roman al bătrânului Wallace…

— Un englez. Un împuțit de englez. Îi prefer pe autorii noștri.

— Iarăși exagerezi. De altfel Wallace a murit la Hollywood.

— La împuțiții de americani. Și mai rău!

— Dar de ce întârzie *Herr* Grimmellhausen?

— N-are rost să-l mai aștepți Rudolf. Caraghiosul acela a ieșit din scenă definitiv… împreună cu femeia cu picioarele lungi! Destinul, dragul meu… înțelegi? Un bobârnac… Ce este, Helga?

— A venit Schwalbe. Să-l trimit la…?

— Nu-l trimite la dracu, lasă-l să intre, scumpo!

Feldwebelul intră și raportează urlând, Krieger îi astupă gura.

— Nu atenta la timpanele mele. Știu cine ești. Ești omul care *nu* mi-a adus pește!

— Totu-i în ordine, însă *Herr* Alfons a refuzat mâncarea, a spus că e o porcărie, de acord că e o porcărie, dar tot trebuia să mănânce!

— Eu vorbesc despre ceilalți trei, de la „rezervă", în fața căreia îți petreci viața dormind…

— Lăptarul, minerul și tânărul? Ei au mâncat cu poftă.

— Numai la mâncare ți-e gândul! Ce fac *în general?*

— În general, fac bine! raportează energic Schwalbe.

— Mă mir cum de nu te-a recrutat oștirea hotentotă! Nu cumva s-au încăierat?

— De unde știți?

— Da sau nu?

— Cât pe ce… dar nu din cauza mea. Am intervenit la timp.

— Ești prost! Nu trebuia să intervii. Poți pleca! Stai. Din momentul acesta îi scoți din rație.

— Pe care din ei?

— Nătărăule! Pe toți, și pe *Herr* Gri… și pe Fraulein cu picioarele lungi, și pe cei trei. Ieși. Helga! Să se prezinte la mine *Untersturmführerul* Haase!

— Ia ascultă, Krieger, ce tot pui la cale peste capul meu? Haase e comandantul plutonului de execuție. Pe cine mai vrei să împuști? De care…?

— Dragul meu Freiherr, nu-ți face complexe! N-ai înțeles? E vorba

de *Herr* Alfons, scumpul tău „om de meserie”, de *Fraulein Patrisia și* de asasini.

— Ia explică-mi exact ce se petrece aici!

— Mai întâi un *Martell*, nimic nu e mai bun pentru nervi. Și puțină muzică… „Avant de mourir”… Instalează-te comod. Îmi închipuiam că-ești mai perspicace, dar fiindcă nu ești, îți voi explica școlărește..

— Lasă considerațiile deplasate. Sunt mai mare în grad.

— Nu pe linie de SS! Nu uita! Fii prudent. Scumpul nostru Helmuth nu a fost asasinat. *S-a sinucis*.

— Și atunci, la ce bun plutonul de execuție?

— Fiindcă un înalt ofițer german nu se sinucide!

— Ești în toate mințile, Krieger?

— Dumnezeule, parcă ai fi Schwalbe! Nimeni nu trebuie să cunoască adevărul, aceasta e rațiunea. Colonelul Kirschoff s-a sinucis pentru a evita plutonul de execuție, și ca buni camarazi, trebuie să-l ocrotim, deși… Nu știi nimic? E bine că nu știi, mai precis *sper* că nu știi că fostul comandant al Regimentului 2 a fost implicat în complotul lui Staffenberg împotriva *Führer-ului* nostru!

— *Mein Goth!* Helmuth?

— Trebuie să recunoști că i-am fost prieten, mai mult decât atâta nu puteam să fac pentru el. Rommel s-a sinucis, Von Runge a fost strangulat, Hemmel, Binge, Stresser și ceilalți – împușcați de un pluton penitenciar. Ce poate fi mai dezonorant? Pe când amicul nostru Helmuth *a fost asasinat* de către niște teroriști, pe teritoriu inamic. Moarte nobilă! Îți spun un mare secret. Încă n-am desfăcut plicul ce mi-a venit de la Berlin, direct de la *Reichssicherheitshauptamt,* prin care, cu certitudine de 99% se cere trimiterea lui Helmuth. Sub escortă, la închisoarea Spandau.

— Dar mai rămânea o șansă de 1%!

— Minimă. În Regimentul 2 din Divizia *Edelweiss* nu pot să existe trădători, iar dacă au existat, lumea nu trebuie să afle. Gândește-te la familia lui Kirschoff!

— Am dreptul să știu totul, în amănunt.

— Nu-s convins că ai dreptul, dragă Lutzlow, dar îți voi face și această favoare în virtutea vechii noastre camaraderii. Ți-am mai făcut una când am chemat un „specialist”, ba chiar doi „specialiști”, ceea ce era perfect inutil, iar până la urmă s-a dovedit primejdios pentru prestigiul nostru. Blestemații de specialiști, el și ea, au colaborat și au aflat adevărul, și de aceea trebuie să dispară!

— Ești neomenos!

— Sunt prea blând. Mă urmărești? Am primit plicul la ora cinci după masă. Când am văzut antetul R.S.H.A. și ștampila Biroului 4 mi-am dat seama că Helmuth, despre care știam câte ceva, nu mai are scăpare. Ce am făcut? Dar, mai întâi, ce n-am făcut? N-am deschis

plicul. Nici acum nu e deschis, dar nu mai are nicio importanță.

— Cum nu are nicio importanță, Krieger?

— Nu mă întrerupe. Te rog, nu mă întrerupe. Am să-ți spun ce am făcut. Am luat o duș bună ca să-mi recâștig siguranța. Mi-am pus uniforma de gală. Oricum, merita. Helmuth, până să comită *acea greșeală*, a fost un camarad bun, o dată, în Franța, pot zice că m-a salvat… Am luat o sticlă, precum și placa mea preferată, uite asta de aici, și m-am dus la Helmuth acasă, la „Albina", ca să mai meditez… Cine e acolo? Da! Intră.

Sublocotenentul Haase, tinerel fercheș, salută ridicând mâna.

— Peste două ore avem execuție, Haase. Băieții să arate frumușel, e vorba de un *Herr*… și de o *Fraulein*… cu picioare lungi. Mâine dimineața la șase, aceeași operațiune?

— Plutonul obișnuit?

— De unde altul? Rație dublă de șnaps. Mâine, învoire generală. (Haase salută și iese.) Ei, unde rămăsesem?

Colonelul Lutzlow, năucit, neputincios, bea pahar după pahar.

— Ei, da! Venise un amurg plin de farmec, ca la noi, pe Mosela… Helmuth nu bănuia nimic. A fost încântat de vizită și de băutură. Mă obseda țeasta lui rasă de veritabil ofițer prusac. Și mi-am dat seama cât de perfidă și schimbătoare e soarta! Dar, ca să fiu sincer, eram extrem de mulțumit că nu mă aflu în pielea lui.

— Te cred…

— Seara a fost agreabilă… Discuții… Despre pictură, muzică, chiar și despre femei… îmi era greu să atac subiectul, știi tu care, plicul și… Pe la 11 ale nopții am trimis acasă încă după două sticle. La ora trei am avut curajul să-i dezvălui lui Helmuth adevăratul scop al vizitei mele… N-o să crezi, Freiherr, dar Helmuth își merita soarta, închipuiește-ți. A plâns!

— A plâns?

— Ai cuvântul meu de ofițer! A plâns. A invocat pretexte jalnice, melodramatice. Cum să nu-și mai vadă orășelul natal, Glahmensdorf, pe Oder, un târgușor penibil, că nu-și va mai revedea fetițele, amândouă niște urâțenii… desăvârșite, eh, tot tacâmul, exact ce nu trebuie să spună un om de caracter într-un moment crucial. A trebuit să-i explic foarte exact ce-l așteaptă. Doar imaginea lagărului unde urma să fie trimisă familia lui l-a determinat să devină relativ lucid. A trebuit să fiu psiholog, chirurg și…

— Și călău!

— Colonel Freiherr von Lutzlow! Eu sunt sincer cu tine, cu toate că nimic nu mă obligă. Dar pot să întorc foaia.

— Nu-mi pasă! Dacă vrei, povestește, dacă nu, mă ridic și plec.

— Am să-ți povestesc, iar după aceea vom mai vedea! Helmuth a fost propriul său călău! Trec peste alte amănunte. La ora șase fără un

sfert, am tras unul din sertarele bibliotecii. M-am decis pentru *Beretta*, e o armă discretă. I-am instalat-o în mână. Comandantul nostru avea palma umedă, degetele reci…

— Nu cumva tot tu ai apăsat pe trăgaci?

— Deplasată întrebarea. Helmuth a murit la șase fără șapte minute. Evident, aveam ideea că înscenez un atentat pus la cale de inamicii noștri, ca să salvez onoarea lui Helmuth. Am luat revolverul și l-am aruncat pe fereastră, așa ca să poată fi găsit. Helmuth, mort, n-ar fi fost în stare, evident să arunce revolverul pe fereastră, așa că ștergeam dintr-un condei ideea sinuciderii. Restul îl știi.

— E oribil… Dar de ce trebuie să moară *Herr* Alfons și *Fraulein?*

— Ți-am explicat. Au descoperit adevărul. Îl vor trâmbița dacă nu vor dispare. E în joc onoarea armatei *Führer*-ului! De fapt, tu ești de vină, tu ai avut nevoie de „specialiști”! Tu!

— Voi raporta eșalonului superior!

— Ușurel, colonele! Nu sunt chiar convins de inocența ta! Cum poți dovedi că nu erai la curent cu amestecul lui Helmuth în complot? Aveați prea multe preferințe comune… chiar și pasiunea pentru pescuit! Să fii recunoscător dacă mă opresc aici! Ce este, Helga?

— Hotelul „Donau” întreabă dacă *Herr* Alfons și *Fraulein Patrisia* mai țin camerele, dar dacă nu, ce se întâmplă cu bagajele. La telefon e directorul, să vă dau legătura?

— Pe dracu. Transmite-i dobitocului că peste un ceas și ceva clientul său și clienta își vor încredința bagajele și cheile de la odăi unui pluton de execuție.

— Voi transmite întocmai.

— Dar nu te grăbi, am glumit. Nu mă lua totdeauna în serios! Transmite că ăia doi rămân clienți definitivi ai hotelului.

— Acum chiar că nu mai știu ce variantă s-o transmit!

— Scumpo! Parcă n-am lucra împreună de un an, trei luni și o zi! Desigur, ceva nebulos, ca norii de pe cer, varianta a treia…

— Voi spune că cei doi au plecat în direcția norilor și a cerului.

— În niciun caz. Prea ar semăna cu adevărul – să ne ferim de adevăr! Inventează și tu, ceva, orice. Și acum, lasă-ne! Te descurci tu. Helga iese, cam nervoasă, Krieger îl privește pe Lutzlow: Noi oamenii războiului trebuie să facem și pe diplomații, fiindcă acei neputincioși își pierd timpul la Oslo, la Paris, dacă nu cumva la Madrid, și dau sfaturi de la distanță.

— Și de fapt ce ai de gând, Krieger?

— Nici acum n-ai priceput?! Asta e culmea! Ești chiar Schwalbe!

6. Ne aflăm iar în arestul „de rezervă”.

— Bun ar fi un balmoș, zice bătrânul Grad. Eu tot din două-n două seri îmi fac câte un balmoș gras.

— Și tot din două-n două seri îi duceai colonelului laptele bine smântânit? râde Vișovan.

— Ce se pricepe un colonel la laptele de biboliță?! Iar bibolițele mele…

Tânărul Zolovăstru nu mai suportă:

— Iarăși începi cu bibolițele alea, baciule?! Îți promit că dacă scap de-aici, vin și ți le mulg cu mâna mea, ba le și țeasăl!

— Da' te pricepi la țesălat bibolițe?

— E prea multă liniște, observă Vișovan. Nici melodia aia nu se mai aude măcar. Oare de ce întârzie plutonierul cu mâncarea?

Se aud pași.

— No, uite-l că vine! se bucură Grad. Da' tu nu te repezi primul, băiete, să te *bârnești,* că sunt și oameni bătrâni pe-aici!

— Nu-i paznicul nostru, zice Vișovan. Îs alții doi, mult mai țepeni. Ia uite-i!

Krieger deschide ușa, zbiară:

— Iarăși lipsește Schwalbe! Schwalbe!

Feldwebel-ul apare mestecând, descheiat:

— La ordin!

— De unde vii? Mănânci?!

— Păi nu mi-ați ordonat să nu le mai aduc rațiile varianta 4? Ce era să fac cu mâncarea? S-o arunc?

— Cu stomacul gol raționezi mai subțire, zice filosoful, iar eu sunt de partea lui, când nu sunt împotrivă. Un pic de front ți-ar mai ciopli talia… Hei, ăștia trei, complotiștii… asasinii! Aveți ceva de spus? Am auzit că v-ați încăierat. Nu e bine. Dacă vi se întâmplă ceva, o să spuneți că noi v-am bătut, iar noi ținem la reputația noastră. Schwalbe, ai tu vreo plângere?

— Eu, *Sturmbannführer,* raportez că...

— Stop. Mai domol. Urechea mea e obișnuită cu sonatina, cu lied-ul, nu cu zbierăte de măgar! Deci?

— Dacă se poate, câteva zile de permisiune, pentru că…

— Destul. Ce zici, Lutzlow, îi dăm liber mâine bătrânului Schwalbe? Poate ne aduce niște cleni buni. Ai auzit, *Feldwebel?* Ți se dă voie… dar să fie proaspeți! Cu voi ce mai e?

— Domnule ofițer, se apropie Vișovan de gratii. Socot că avem dreptul să cunoaștem rezultatul anchetei și să știm când vom fi eliberați!

— Ha, ha! *Herr* Alfons, unul din cei mai mari copoi ai Vienei, precum și compatrioata voastră, *Fraulein Patrisia,* altă mare specialistă, ambii au confirmat primele noastre concluzii. Ne vedem mâine la șase.

— De ce la șase?

— E ora voastră preferată? Nu la șase l-ați ucis pe comandant?

Zolovăstru zgâlțâie gratiile.

— Dar de ce trebuie *să ne vedem* mâine, la șase?

Vișovan îl trage înapoi.

— Stai în loc băiete! Mâine la șase totul se sfârșește. Atât.

— Ei vezi, Schwalbe, râde Krieger, ce înseamnă un om inteligent?!

Plutonierul răspunse spontan:

— Și la ce-i folosește? Dă onorul celor doi ofițeri care ies, și se întoarce spre arestați. — Ce vă spuneam, trebuie să aveți încredere! Dacă sunteți vinovați, e normal să vă împuște. Aveți altă părere? Nu vreți să vorbiți cu mine? Dar eu ce v-am făcut? Păreați niște oameni la locul lor! Nu-i răspundeți? *Gu-uuut!*

Jignit se așază la locul lui, fluierând, firește, „Avant de mourir”.

Zolovăstru, disperat, geme.

— Ne-am pus degeaba nădejdea-n boșorogul acela vorbăreț! Și-a bătut joc de noi, ne-a vândut!

— Nu cred, își întoarce capul Schwalbe. De altfel, compatrioata voastră, *Fraulein Patrisia,* a fost de aceeași părere cu *Herr* Alfons. E și ea un fel de polițistă. N-aveți *ce* face, s-a făcut dreptate, eu nu sunt vinovat.

— Și austriacul, și muierea îs oameni de-ai lor, constată Grad, calm. Nu le pasă de niște oameni ca noi care trudim cu mânurile… ei îmblă din hotel în hotel… nește mișălnici!

Se aud pași cadențați, apropiindu-se. Zolovăstru se agită.

— Ce se aude? *Vin?* Deja *vin?*

— Cred că e plutonul de execuție… pentru noi, se ridică Vișovan. Să-i întâmpinăm în picioare.

— Nu se poate! Ne-au promis… abia mâine… la șase!

— Acum, sau mâine, tot aia-i, îl sprijină Grad. Haide, băiete!

— Până mâine… Avem dreptul! Ni s-a promis!

Schwalbe devine concesiv.

— Da. Vi s-a promis. Dacă vi s-a promis, se respectă. Ce auziți e într-adevăr plutonul de execuție, sub comanda sublocotenentului Haase. Noi îi numim „băieții veseli”, au mereu băutură, înțelegeți de ce… Însă acum… acum… n-am voie să vă spun, dar vă spun… *nu e pentru voi.* Privește în jur – nu cumva e spionat? – continuă: – Este pentru *Herr* Grimmellhausen din Viena, și pentru… pentru *Fraulein Patrisia…* romînca voastră. Se spune că ei doi… n-am voie să vă spun, v-au găsit nevinovați…

Rap, rap, rap, rap! Plutonul…

7. Se luminează de zi…

— Voi dormiți! Cum puteți dormi? Cât e ceasul?

— Nu știu, răspunse Visovan.

— Am să-l întreb pe plutonier…

— Pace dă-i. Nu vezi cât de bine doarme?

— Să nu doarmă! Domnule plutonier! Schwalbe continuă să sforăie. Zolovăstru urlă, încercând să imite vocea lui Krieger:

— *Feldwebel!*

Schwalbe sare în picioare, răcnind:

— *Sturmbannführer!* raportez că peștii… (își dă seama de situație, e indispus, se uită la ceas.) Mai poți dormi liniștit trei sferturi de oră, obraznicule! Nu ai respect față de somnul unui soldat bătrân?

— Mai avem trei sferturi de oră… nici atâta, au și trecut două minute…

— Iar începi? Iar te scapi în nădragi?

— Mi-e friiiiiiică!

— Și mie, zice Vișovan. Dar n-am să le-o arăt, de-al dracului! Mai bine te-ai gândi la…

— Nu pot să mă gândesc la nimic. Mi-e frică!

— Suntem împreună, încearcă să-l potolească lăptarul Grad. Împărțim greul în trei. Austriacul acela… Și fata aia, cei care ne-au apărat, au murit *singuri*. E mult mai greu. Iar noi i-am și hulit!

— Astea-s numai vorbe…

— Nu ne-au mai rămas decât vorbele, de aceea să le iubim, să avem încredere-n ele, că-s de-ale noastre…

— Mi-ați stricat somnul. Nu mai pălăvrăgiți, nu vă mai faceți sânge rău de pomană… Mai bine spuneți-mi, unde pot pescui niște cleni frumoși?

Zolovăstru se însuflețește ca prin miracol.

— Cleni? Păi de ce nu vorbești, dacă e vorba de așa ceva eu sunt cel mai autorizat… Uite ce faci. Întâi prinzi vreo douăzeci și cinci de broscuțe, dar să nu fie mai mari decât unghia degetului mijlociu. Sau iei boabe de cucuruz în lapte, depinde de la zi la zi, dar aproape în orice zi merge la muscă, știi să prinzi muște? E simplu… Muscă de casă dar mai bine muscă verde… Nu lua cârlig prea mare, că peștele e bănuitor… Treci podul, o iei printre răchiți, până ajungi la un cot. Și acolo sunt pești, dar nu mulți. Intri în pădure, o tai direct, repede dai de apă, e brațul al doilea, ai să vezi o stâncă albă, dar…

8. Locul execuției. Von Lutzlow e palid, scofâlcit.

— Nu te-ai răzgândit, Krieger? Nu există o altă soluție?

— Nu mai suntem stăpânii acestui mic eveniment. Ne obligă legea războiului. Ne împinge istoria.

— Războiul! Istoria. De ce pui alături aceste două cuvinte?

— Războaiele fac istoria!

— Nu oamenii?

— Oamenii? Oamenii valorează zero. Să te uiți la ăștia trei, să vezi cât de mult țin la mizerabila lor viață, cât de jalnici vor fi! O să fac o experiență.

— Sunt sătul de experiențe!

— Demonstrația mea îți va fi de folos. Vreau să-ți arăt că cei jalnici mor jalnic! Mai avem șapte minute. Acestea vor fi minutele adevărului. Minutele adevărului meu! Ai să vezi de ce vor fi în stare când țeava armelor îi va privi drept în față!

— Tu ce ai face în situația lor, Rudolf?

— Pui problema fals. Eu voi fi totdeauna de partea cealaltă a armei.

— Da, sigur. Acolo unde se apasă pe trăgaci!

— Te-a cam părăsit humorul, Freiherr! Nici Helmuth nu prea avea humor ultima vreme. Haase! Ești pregătit?

— *In ordnung, Sturmbannführer!*

Krieger înaintează, sigur de sine.

— Voi, cei trei, mai aveți puține clipe. Ultimele! Sunteți toți trei mai mult sau mai puțin vinovați de moartea colonelului Kirschoff. Trebuie să vă execut pe toți trei, dar vreau să fiu uman, cum ne cere *Führer*-ul. Ofer unuia dintre voi șanse de a scăpa. Concluziile anchetei au confirmat că doar unul dintre voi a apăsat pe trăgaci. Care? Acela dintre voi ce ni-l indică, scapă! Unul din voi va trăi… Cum? Am oferit prea puțin? Am încă o variantă, ultima, cea mai generoasă. Doi scapă, dacă aflăm cine a apăsat pe trăgaci. Doi! Vorbiți! Pârâți-vă între voi… asta urmăresc… pârâți-vă! Tăceți? Bine. Ucigașul să mărturisească singur! Ceilalți doi vor fi grațiați. Cuvântul meu de ofițer.

— Măcar nu-ți da cuvântul, ticălosule, mormăie Lutzlow, palid.

— Aștept! strigă Krieger. Nu mă deranja Freiherr. Aștept! Mai sunt treizeci de secunde! Asasinul să iasă în față sau *să fie împins*! Ceilalți doi vor trăi. VOR TRĂI! Nu acceptați tocmeala? Bine! Haase!

Vișovan face un pas înainte:

— Eu l-am împușcat pe colonelul Kirschoff!

— Ce vorbești?! Im-be-ci-lu-le! îmi strici spectacolul! se supără Krieger.

— Da, eu. Eliberați-i pe ceilalți. V-ați dat cuvântul!

Face un pas înainte țăranul Grad.

— Domnule ofițer! Vișovan minte. Eu l-am împușcat pe comandant… că doar eu duceam laptele acolo!

Krieger urlă:

— Am nevoie numai de unul! Care?

Tânărul, înfricoșatul, îndrăgostitul Zolovăstru, face un pas înainte, plângând.

— Aveți dreptate. Numai unul. Eu l-am împușcat!

Lutzlow îl privește palid, ironic pe Krieger.

— Minutele adevărului, Rudolf! Însă e adevărul *lor!*

— Tu să taci! își iese din fire Krieger. Toți sunteți nebuni! Haase! ce mai aștepți?

Haase salută și ia comanda plutonului de execuție.

— Drepți! La stân…!

O motocicletă cu ataș frânează brusc. Lutzlow ridică mâna.

— Oprește execuția, Haase. Îți ordon! Un curier!

Din ataș sare un curier:

— *Herr!* (E nedumerit: cui să i se adreseze, colonelului sau maiorului SS.) Două coloane pătrund din direcția Prislop.

— Perfect, zice Krieger. Sunt ai noștri.

— Cred că sunt armatele române, răspunde agentul.

— *Sturmbannführerr!* răcnește Haase. Ce facem? *Herr* colonel! Ce facem?

Apare ca din neant și Schwalbe.

— Ce facem? Domnule locotenent Haase? Ce facem? Unde sunteți? Plutoooooon! Plutooon! Unde-i plutonul de execuție? Dar eu, *unde sunt eu?*

Balada căpitanului Haag

„The Silver Bird” ar fi fost probabil un nume potrivit pentru o aeronavă sau pentru o pasăre… însă armatorii *Companiei Falstaff* din Amsterdam aveau suficiente idei trăsnite. E adevărat că aproape toate ideile lor trăsnite aduceau parale.

Cert este că „The Silver Bird” se apropia de port, când secundul Hobson observă:

— Parcă se trage de pe țărm, domnule căpitan!

Căpitanul Haag luă binoclu, scrută orizontul preț de o clipă, ridică din umeri.

— Simple exerciții. Condu nava în port, domnule Hobson!

— *Yes, Sir!*

Căpitanul Haag părăsi postul de comandă și se retrase în cabina sa unde-l aștepta… *portretul*.

Secundul Hobson transmise calm și mohorât câteva comenzi, trecu la babord unde dădu alte comenzi, tot calm și mohorât, apoi, ceva mai puțin mohorât se apropie de o pereche încântătoare (sau cel puțin în aparență încântătoare, și zise:

— Doamnă marchiză de Brinvilliers! Domnule conte de Yholdy! Vom intra în portul Constanța unde rămânem până seara. Orașul e renumit prin pitorescul său, tavernele sale sunt mai interesante decât cele din Marseille. Vă recomand din toată inima să-l vizitați!

Rareori se întâmpla ca Hobson să recomande ceva „din toată inima”.

Iată că am cunoscut, prea sumar, două dintre personajele acestei narațiuni. Alte două personaje urcară pe punte pe înserate.

Primul lucru ce-l observară Maximilian Cornea și Adrian Mocanu care plecau în croazieră, într-un meritat concediu, fu o stranie floare carnivoră ce se ridică înaltă, amenințătoare, alături de „The Silver Bird”.

Cei doi polițiști se opriră.

— Ai văzut și tu, puștiule? întrebă cel mai vârstnic, Maximilian Cornea.

— Bineînțeles, domnule comisar… nu-mi vine să cred… răspunse tânărul inspector Ad. Mocanu.

— Și care ce a fost?

— De unde să știu, domnule-comisar?! Văd marea prima dată în viață.

— Drace, nici eu nu știu, făcu încrezutul Maximilian Cornea, șeful Brigăzii a 3-a Criminale din București. Cred că e singurul lucru pe care nu-l știu pe lumea asta.

— Să nu fie o prevestire…

Al doilea lucru ce i-a mirat a fost că, după ce au trecut schela urcând la bord, nu le-a ieșit nimeni în cale.

— Dar ce, ne aflăm pe un vas-fantomă? Ce obiceiuri au ăștia aici? Nimeni nu ne urează bun venit?

— Lasă, puștiule, nu face criză de personalitate, îl potoli comisarul, tocmai în clipa în care se ivise o namilă arătoasă în uniformă impecabilă. Numai că cei doi polițiști nu se pricepeau la uniformele marinărești. Era singurul lor cusur. Nu chiar singurul…

— *Are you skipper?* întrebă arțăgos Ad. Mocanu. Sunteți comandantul?

— *No, Sir I'm fireman,* răspunse fochistul și coborî pe schelă.

— Bănuiesc că ne vom plictisi, căscă, puțin obosit, Maximilian Cornea. Doar dacă nu ne scoate norocul în cale un „caz"…

— Numai să nu fie un caz asemănător cu cel al „doamnei cu pelerină neagră" din Cluj…

— Un caz ca ăsta nu mai doresc, mormăi sumbru comisarul.

Dar destinul joacă farse, așa îi place lui. Aveau să se împiedice de un „caz", nu ca și cel de la Cluj, dar oarecum asemănător…

Un steward îi conduse la cabinele „de lux" 12 și 13. „The Silver Bird" părea un vapor de lux și era ceea ce și părea, un paquebot pentru croaziere pentru cei ce-și pot permite croaziere. Nu un vas-fantomă… deocamdată.

Detectivii se debarasară de bagaje și ieșiră pe punte, cu intenția de a cunoaște nava. Eminent criminalist – cu toate eșecurile sale – Maximilian Cornea era un ignorant aproape desăvârșit în ceea ce privește navele, călătoriile pe mări și oceane, aceasta fiind cea dintâi ieșire a sa pe *marile ape;* ajutorul său, tânărul Ad. Mocanu, cunoștea și mai puțin, dacă ne putem exprima astfel.

Fiindcă vorbeam despre eșecuri, să reamintim că, recent, comisarul Maximilian Cornea participase cu mai mult sau mai puțin succes la o acțiune din provincie, enigma „doamnei cu pelerină neagră", din Cluj… și fiindcă succesul fusese „mai puțin" decât „mai mult", comisarul revenise în Capitală, mai furios decât zece draci foarte furioși, mai trist decât zece latino-americani foarte triști. Tristețea izbutea s-o ascundă, furia, nu. Își revărsase furia deci asupra „clienților" săi mai vechi și în scurt timp un număr impresionant de ași ai „gurii de lup", ai cuțitului și chiar ai pistoletului cunoscuseră ce efecte are un rateu asupra unui mare detectiv. Celebra Brigadă a 3-a Criminală operase o serie de arestări spectaculoase, iar acum șeful și colaboratorul său preferat se afla în concediu. Cei doi polițiști rătăciră pe ici-colo, suind și coborând scări, trecând punți de pisică, înfundându-se prin culoare din care abia mai știau cum să iasă, studiind barurile precum și siluetele bronzate de pe puntea soarelui,

unde, în ultima văpaie a amurgului, câteva vampe își etalau grațiile, instalate în comode șezlonguri.

La un moment dat, cei doi auziră un zvon de vioară, irumpând de undeva. Suna neobișnuit de trist. Acesta a fost al treilea amănunt ce i-a mirat pe detectivi. Atât de mult, încât comisarul i se adresă unuia ce se afla în preajmă: „Hei, mister! Cine are o vioară *atât de tristă,* pe acest paquebot atât de vesel?"

Insul se întoarse către ei. Avea o față palidă-gălbuie, o nuanță deosebită… Acesta a fost al patrulea amănunt ce i-a surprins pe șeful și pe adjunctul Brigăzii a 3-a Criminale.

— Este vioara căpitanului Haag, domnule. El cântă. Bărbatul palid, în uniformă impecabilă, îi examină dintr-o privire pe călători. Întrebă: V-ați îmbarcat la Constanța? Sunteți cei doi polițiști români?

— Exact, domnule, răspunse sec comisarul. Cum de ați ghicit?

Celălalt făcu o grimasă.

— Cândva am lucrat și eu în poliție. M-am plictisit. E mai bine să fii marinar. În orice caz, dacă doriți să vizitați nava în amănunt, de la santină până la crucetă, vă pot pune la dispoziție un ghid.

Comisarul mulțumi, dar spuse că nu e nevoie. Se vor descurca singuri. Ofițerul se înclină.

— Cum vă place, domnilor. Oricum, vă stau la dispoziție. Numele meu e Lino Martin. Ofițer trei.

Salută și-și văzu de drum.

— Ce o fi cu ăsta? întrebă Ad. Mocanu. E bolnav de ficat? Are icter?

— Poate că e filipinez, opina comisarul, fără să fie sigur că filipinezii au tenul galben.

La căderea nopții, „The Silver Bird" părăsi portul. Marea Neagră se arăta prietenoasă ca o pisică pe care o scarpini pe gât. De ce o fi descris-o în culori atât de întunecate marele Ovidiu? Farurile dinspre Constanța și Mangalia clipeau către nemurire. Maximilian Cornea și Adrian Mocanu, totuși, nu se simțeau la largul lor. Observară marea, iar din mare răsăreau tot felul de ființe necunoscute… delfini ce nu erau delfini, și așa mai departe. Inspectorul și comisarul, ușor complexați, dar fără să se dezvăluie, se refugiară pe niște taburete scunde și moi, în fața barului de pe puntea A. Din paharele înalte cuburile de gheață reflectau străluciri inexistente, sau observabile doar gheții. La o altă măsuță, un bărbat vânjos, în reverendă neagră, cu guleraș alb, rotunjit, ataca energic o doză strașnică de rom.

— Ce le trage la măsea, domnul A*!* comentă comisarul.

— A, de la abate?

— Bravo, Adrian! Va trebui să mă feresc de tine! Îmi ghicești gândurile.

— Ca să facă pe grozavul, încercă un zâmbet inspectorul, am să

revin la ceea ce am mai discutat: va fi o călătorie plăcută, frumoasă, dar... plictisitoare. Cam așa gândeați. Pun pariu că vă și este dor de ceilalți băieți din Brigadă și de un caz enigmatic pe care să-l rezolvați în treacăt…

— Acestea sunt propriile tale gânduri, ripostă comisarul.

— Așa e. Mă tem că ne vom plictisi.

— Dacă nu cumva, mă înțelegi, întâmplarea ne va scoate în cale două frumoase femei care și ele se tem de plictiseală.

— Doamna despre care se șoptește că ar fi marchiză e frumoasă… arde puntea sub picioarele ei!

— Dar e însoțită de conte, suspină comisarul. Nu cred că pot concura un conte, fir-ar să fie!

Cel de la masa vecină, domnul A, abatele, isprăvi dintr-o sorbire romul și se îndepărtă mergând cracoș. Nu avea mers de cucernic părinte. Și în plus, hm!, majoritatea oamenilor n-ar fi observat, însă doi polițiști… o adiere de vânt lipi reverenda de trupul masiv al popii și ceva, ceva se profilă sub haina sa popească.

— Ia te uită! se miră comisarul. Un abate care bea rom de parcă ar fi apă sfințită, are mers furișat de asasin și… și, zi-i, Adrian!

— Și poartă asupra sa un pistolet de mare calibru!

Un ins ras pe cap, cu mers țeapăn, merse la tejghea, nu spuse nimic, dar fu servit pe loc, goli paharul și părăsi imediat micul salon. Comisarul pocni din degete, barmanul se înclină către ei.

— Încă un rând, domnilor?

— Spune-mi, băiete, cine-i sugativa asta?

— Sugativa, domnule?

— Zi-i bețivan. Parcă l-am mai văzut undeva.

— Nu mă mir că l-ați mai văzut, domnule. (Comisarul simți o schimbare în intonația vocii.) E căpitanul navei. Căpitanul nostru. Căpitanul Haag.

— Și e întotdeauna… *as drunk as a lord?*

Maximilian Cornea ridică privirea. Întâlni doi ochi cenușii, nordici, în care descifră ușor o policioasă ostilitate.

— Nu am intenția să-l bârfesc pe căpitanul Haag, *mister*.

Un minut mai târziu, la masa lor se opri un ins într-o fistichie uniformă, nici de marinar, nici de chelnăr. Purta cizme înalte, albe. Culese de pe masă diferite lucruri inutile, o scrumieră în plus, un pachet de țigări golit, dopuri.

— Dar dumneata, ce rol ai aici, bade? întrebă Ad. Mocanu.

— Piu sunt numărător de dopuri, *Siv!*

— Vrei să zici, ajutor de steward?

— Nicidecum, *Sir!* Numărător de dopuri – *e* o funcție onorifică ce se moștenește din tată-n fiu pe toate navele *Companiei Falstaff* din Amsterdam.

— Hotărât lucru, zise comisarul, călătoria se anunță, totuși, interesantă. Un popă înarmat, un numărător de dopuri, un căpitan pe care barmanii nu vor să-l bârfească. Oare ce urmează?

— Încă un whisky, spuse Ad. Mocanu, nebăutor de felul său. Iar apoi, apariția în scenă a femeii fatale. Și, cuprins de o inexplicabilă inspirație, tânărul polițist scandă:

Căpitanul Ha-aaqg
Plutea prin arhipela-aaag…

— Ce te-a apucat puștiule? Ce e asta?

— Orice, domnule comisar, replică, nesigur, inspectorul. Poate că sunt primele stihuri pentru „Balada căpitanului Haag".

— Ești nebun? Ești poet? Nu am nevoie de poeți în Brigadă.

— Nu sunt poet… Doamne ferește! Nici nebun, cred. Dar ne aflăm în croazieră pe *marile ape*. Și… suntem încă tineri.

Un tânăr în uniformă – uniformă de nebun poate – se opri la masa lor. Întrebă.

— Domnul Maximilian Cornea?

— Eu sunt!

— Marchiza Josephine de Brinvilliers vă oferă această ceașcă de cafea! Ceașca – porțelan din timpul dinastiei Ming, de grosimea unei coji de ou – conține cafea cultivată la *The Blue Château*, pe domeniile marchizei. Vă doresc noapte bună, domnilor!

— Amice! zise Maximilian Cornea. Transmite-i marchizei „mersî". Iar în ce te privește, află că știu cât sunt de groase cești fabricate în timpul dinastiei Ming. Adio!

— De ce ați fost atât de aspru cu el? întrebă Ad. Mocanu.

— Fiindcă, puștiule, nu sunt convins că pe timpul dinastiei Ming printre obiectele de ceramică figurau și cești de cafea, căci nu sunt convins că se bea cafea – am lacune în cultură! Dar – sunt convins, puștiule – că aici se prepară ceva…

— Exagerați! O cunoașteți pe marchiză?

— Eu pe ea – nu – ea – pe mine – da! De unde?

Maximilian Cornea luă ceașcuța fragilă ca un pui de vrabie abia ieșit din găoace și vărsă peste umăr conținutul – cafeaua.

— Știi cine a fost marchiza de Brinvilliers, puștiule?

— Nu, domnule comisar!

— O ilustră otrăvitoare! Prin secolul șaptesprezece, mi se pare.

— Deformație profesională, domnule comisar!

— Cu alte cuvinte, vrei să spui că sunt un lup polițist bătrân și cenușiu?

— Cum mi-aș permite?

— Ia ascultă puștiule! Ai de gând să compui *singur* „Balada

căpitanului Haag”? întrebă gelos comisarul.

— Nu mă ține cureaua, răspunse tactic inspectorul. Contez pe colaborarea dumneavoastră!

Maximilian Cornea îl scrută. Oare încerca să fie ironic „pușțiul”? Căzu pe gânduri. Cu toate că românul e născut poet, abia după minute de efort reuși cât de cât un fel de continuare:

Și na-a-a-aaava lui
Era nava coșmmaa-aaaa-rului!

— Dar am și o variantă: „Și nava lui – era nava destinului…” Pentru care ai opta?

După o pașnică, dar aprinsă discuție, rămaseră la prima variantă: „nava coșmarului”. Și cât de mult greșeau.

După care, se duseră la culcare. Cred că „nava destinului”, ar fi fost mai potrivit, medita încăpățânat Adrian Mocanu, înainte de a adormi.

Căpitanul Haag se trezea mahmur, cu limba încleiată și gânduri de sinucidere. Făcea un efort de voință și nu se sinucidea. Și nu se repezea din prima clipă la pahar. Ce făcea prin urmare în prima clipă? Scotea din cui un *portret* cam de douăzeci pe cinșpe și-l punea înapoi în cui, dar cu fața la perete. Nimeni n-ar fi fost dispus să jure că a văzut *portretul*, dar toată lumea ar fi fost gata să jure că e fotografia unei femei. Lucru de altfel firesc. De ce ar fi făcut căpitanul Haag atâta secret din fotografia străbunicului?

Apoi, dumnealui căpitanul se așeza în fața oglinzii și se rădea meticulos pe cap. Nimic nu-l deranja. Nici sifleia șefului de echipaj, nici registrul de cart *pe* care ar fi trebuit să-l verifice, nici măcar poziția navei, punctul sub constelații unde se afla în acel moment „The Silver Bird”. Se rădea pe cap cu briciul. Se dezinfecta cu apă de colonie. Poate fiindcă era ras pe cap, poate din alte motive, erau greu să-i deslușești vârsta. Tot timpul un zâmbet îi lumina, dar îi și întuneca figura.

Fiindcă era un zâmbet trist.

Pe la ora opt, apăru stewardul cu micul dejun și gheața pentru whisky. Invariabil, toți cei care intrau în cabina căpitanului Haag priveau mai întâi către misteriosul *portret* întors cu fața la perete. Stewardul nu făcu excepție. Apoi intră ofițerul secund Hobson, mulatrul acela cu mutră de pirat.

— Totul decurge normal, *Sir*. Aseară unul din echipa de la parâme a fost neglijent. L-am pedepsit.

— Să nu fii prea aspru cu echipajul, Hobson. S-a îmbătat cineva aseară?

— Nimeni, în afară de dumneavoastră, *Sir,* spuse politicos secundul. Și, oarecum, contele.

— Iei un păhărel, Hobson?

— Mulțumesc. Trebuie totuși să conducă cineva această navă. Bate un puternic vânt de bulină. Vreți să vedeți jurnalul de bord?

— Dă-l naibii!

— Îmi permit să vă reamintesc că la amiază are loc ceremonia căsătoriei domnului Paul, conte de Yholdy cu domnișoara Josephine, marchiză de Brinvilliers. Îmi permit să vă reamintesc, domnule căpitan, că trebuie să veniți cu Biblia pentru a oficia căsătoria. Și… secundul renunță și părăsi cabina comandantului. Haag lăsă ușurel să lunece un cub de gheață în pahar. Și se apucă să caute Cartea Sfântă în cabină sa unde nu făcea ordine nimeni, în afară de el, iar el nu făcea ordine niciodată. Găsi un tom voluminos, în copertă neagră, fără titlu, presupuse că era ceea ce căuta, turnă o nouă doză peste cubul de gheață, zăvorî ușa, întoarse portretul și rămase în tovărășia paharului și a *portretului*…

Ce gândea? Gândea: „Pe puntea navei mele nunțile și înmormântările au loc totdeauna la amiază!”

Maximilian Cornea și Adrian Mocanu, după un somn temeinic, fiindcă nimic nu tulbura conștiințele lor, după o temeinică gustare de dimineață, efectuară o inspecție de rutină pe navă. Se ciocniră iarăși de „numărătorul de dopuri”, dar acesta nu-i mai interesa. Începeau iarăși să se plictisească… Marea Neagră nu era neagră și nimic nu se întâmpla, deocamdată, pe nava căpitanului Haag. Totuși ceva se întâmplă, dar nu pe navă. O limbă înaltă de foc dădu de două ori ocol navei. Părea să fie o rudă a florii carnivore, purpurii, ce o văzuseră încă de pe țărm. Nimeni nu-i acordă nicio atenție. Probabil că așa e pe mare, se întâmplă tot felul de chestii, iar adevărații călători nu le dau importanță. Polițiștii se deciseră să nu dea ei importanță fiecărui fleac și-și continuară plimbarea. Ambii polițiști, fiind polițiști, erau împotriva beției. Dar șeful nu avea nimic împotriva unui păhărel, pe puntea soarelui, pe puntea *A, B,* sau C. Nu aveau nimic de făcut, nimeni nu fusese asasinat. Se plictiseau, deci; pe puntea *A,* abatele sorbea iarăși rom.

Pe puntea *B,* – știți, pe punțile acestor cuirasate – eroare – nave de lux – e plin de porcăriile astea de baruri mici și intime – observară – în aceeași secundă – mutra unui tip suspect. Comisarul, fiind el superiorul, zise în treacăt:

— Drace! Iată-l și pe domnul B.!

— *B*, de la Banditul? Toți banditii seamănă între ei.

— E o prejudecată! îl tăie marele Maximilian Cornea. Câteodată, cel mai onest individ – ca să nu-i zic om – are mutră de criminal. Nu e în stare să strivească o furnică sub talpă, dar îți pune cuțitul între coaste cu sânge rece. Drace! M-am contrazis!…

— De fapt atâta știam și eu, remarcă modest inspectorul Adrian Mocanu.

Auziră o serie de comenzi care pentru ei nu aveau nicio noimă: „Pe drum!” – ca și cum „The Silver Bird” nu s-ar fi aflat pe drum, sau „Banda stânga!”, sau: „Marangozul doi, la ofițerul trei la spardek”, sau „Mecanicul șef să verifice servomotorul cârmei!”, apoi vântul își schimbă direcția, îi învălui o trombă de fum – dacă fum era! – în orice caz provenea de la coșul doi. Așa că se refugiară în sala de joc de la puntea C unde se juca biliard și chiar poker. Ce rușine! Sala de jocuri era cochetă și avea vedere către mare. Din adâncurile Mării Negre răsări un cap imens, sinistru, cu niște fălci verzui ce clămpăniră în gol, apoi monstrul se prăbuși în neantul din care venise. Cei doi polițiști hotărâseră să nu se mai mire de nimic, deci nu se mirară.

Urmăriră, de la oarecare distanță, masa la care se juca poker. Observară, cu discreție, cum un ins foarte elegant și jovial, scotea de sub guler, tot cu discreție, o carte de joc. Probabil un as. Îi crăpa măseaua după un care de ași.

— Domnul C. Cartoforul.

— Evident. Toată ziua de ieri a petrecut-o aici și a trișat tot timpul.

— Un triunghi aproape perfect: A (batele), B (anditul), C (artoforul).

— Fie și așa, dacă vrei tu, puștiule, acceptă cu blândețe marele detectiv Maximilian Cornea.

În apropierea orei douăsprezece, un ajutor de steward răsări în calea lor, foarte elegant și plin de morgă, dar cu toată eleganța și morga se înclină, nu umil, ci, irezistibil de politicos:

— Îmi permiteți să vă reamintesc, domnilor, că la orele 12 punct are loc cununia dintre domnul conte de Yholdy și marchiza de Brinvilliers. Conform, tradițiilor maritime, căsătoria va fi oficiată de către căpitanul Haag. Contele de Yholdy va oferi un coktail. Sunt invitați. Toți pasagerii cabinelor de lux. Vă rugăm să onorați cu prezența dumneavoastră acest eveniment!

— Ăsta și-a făcut studiile la Cambridge, comentă Ad. Mocanu.

— Ce facem? Mergem? De ce nu?!

Fix la miezul zilei se aflau la fața locului. Comisarul îl analiză cu gelozie pe mire. Bărbat tânăr, în smoking, înalt, zvelt, cu figura excelent creionată, arsă de soarele tuturor meridianelor, cu ochi albaștri, cam feminini, ce fulgerau însă amenințător, părea întruchiparea masculului irezistibil, a bărbatului „foarte bine”. Maximilian Cornea, care avea o înaltă părere asupra înfățișării sale, se simți pur și simplu jignit: cum, la bordul acestei nave să se afle un bărbat mai seducător decât el? Căută la repezeală câteva defecte ale contelui și, bineînțeles, le găsi. Mai întâi ochii. Amenințarea ce o ascundeau era, mai mult ca sigur, falsă, contrafăcută. Erau ochii unui fricos. Apoi corpul. Era înalt, însă mult prea slab. Lipseau umerii… Și mâinile! Degete prea lungi, prea subțiri, – și i se năzări că din degete

țâșnesc gheare – gâtul prea lung, pometul prea evident, iar mișcările contelui nearmonioase, repezite, pe scurt detectivul ajunse la concluzia fermă că bărbatul acesta e doar în aparentă frumos, iar în realitate *seamănă cu un vampir*… cu toate că Maximilian Comea nu știa exact cum arată un vampir. Dar parcă știe cineva?

Contradicția dintre primul defect, ochii languroși, feminini, și înfățișarea de ansamblu de vampir nu-l neliniștea pe comisar, contradicții găsești peste tot și la toate nivelurile.

Cât despre marchiză (comisarul nu uita că această femeie îi trimisese absolut fără nicio explicație o ceșcuță de cafea…), marchiza Josephine de Brinvilliers, Maximilian Cornea o găsi desăvârșită. Se putea altfel? Păr lung, întunecat, ochi verzui de o supremă inocență, talie ca un vis.

Pe punte păși căpitanul Haag. Mergea țeapăn. Purta uniforma de paradă. În mână ținea cu desăvârșită cucernicie Biblia. Ca să treacă mai ușor peste ceremonie – totdeauna nunțile la bord – mai ales nunțile – dar și botezurile și cazurile de deces îl scoteau din sărite, – la ieșirea din cabină, după ce întorsese *portretul* cu fața către perete, mai luase un întăritor ce ar fi trimis sub masă orice namilă. Pe căpitanul Haag, nu.

Se opri. Lângă el, o jumătate de pas în spate, înțepenise secundul Hobson, o adevărată matahală, deși în uniformă de gală. Ținea sub braț jurnalul de bord. În preajmă se aflau și alți ofițeri, printre care cel cu obraz galben, bolnav de icter sau de ficat, sau de ambele – dacă ne putem exprima așa.

Mirii se aflau, firește, de față, însă niciunul dintre ei nu părea foarte grăbit. Contele de Yholdy, cu toată eleganța și frumusețea sa, părea *supt* de un gând negru, vrem a zice că avea obrazul ușor scofâlcit, iar pe fața marchizei apăruse parcă un vag zâmbet amar. Dar acestea sunt simple impresii.

În spatele contelui vampir și al marchizei se grupaseră martori, prieteni și alți gură-cască. De cealaltă parte, tot printre gură-cască, se aflau polițiștii români. Dintr-o ochire, Maximilian Cornea constată că printre invitați se află domnii *A, B, și* C. Dar acest amănunt nu-i dădu niciun fel de durere de cap, cu toate că soarele bătea tare. Însă el și ajutorul său se aflau în concediu.

Căpitanul Haag își acordă glasul.

— Avem plăcerea de a participa la fericitul eveniment… (pronunțând aceste cuvinte insipide, „fericitul eveniment”, mutra lui Haag era mai scârbită, dar și mai nostalgică decât oricând, oricum fizionomia căpitanului Haag, pentru un ochi inexpert, părea mai oficială chiar decât în momentul când dirijase fantastica și nefericita acostare de la Frisco. Atunci când făcuse o gaură în doc prin care ar fi putut trece și un tanc.

Însă căpitanul Haag… dar să lăsăm!)

Haag îi aruncă o privire furioasă lui Hobson.

— Ce dracu urmează acum?

— Întrebați-i dacă sunt de acord, suflă secundul.

Haag păru să-și amintească, puse întrebările alea idioate, i se răspunse, ca întotdeauna, cu „da", ofițerul secund Hobson, cu mutra sa de pirat și cu marele jurnal de bord în care erau consemnate toate năzbâtiile, de la schimbarea direcției vântului până la naufragiu (Doamne ferește!), înaintă, rugându-i pe tinerii căsătoriți să iscălească.

Făcea – mama drakkului – parte, din protocol.

Hobson făcu doi pași suflându-i lui Haag: „Acum înmânați-le inelele!"

— Știu! zise Haag, deși habar nu avea. Unde sunt inelele?

— În buzunarul din dreapta al hainei.

Căpitanul Haag găsi într-adevăr inelele și le întinse pe amândouă în același timp, nu avea idee care e al ei și care al lui, n-au decât să aleagă!

— Acum ar fi potrivit să deschideți Biblia și să citiți ceva de acolo… orice… dar să nu fie lung… indică Hobson.

Haag deschise ca un automat cartea cea groasă, cartonată în negru, și citi… Oare ce citi? Iată ce: „Spuma de raci se prepară astfel: se amestecă gelatina topită cu gâturile de raci fierte și tăiate bucăți mici…" Căpitanul se întrerupse, vag nedumerit. Parcă nu suna a citat din Cartea Sfântă. Evident, confundase Biblia cu o veche carte de bucate…

Ofițerul secund Hobson, pregătit pentru orice surpriză, făcu semn către un grup de mateloți ce participase la ceremonie și aceștia intonară, cu deosebită voioșie, „Isaia dănțuiește". Căpitanul Kaag rămase abătut, dar nu din cauza gafei comise, și așa abătut se retrase în cabina sa unde-l aștepta… *portretul.*

Urmă cocktailul. Stewardese, frumoase ca niște… flori carnivore, mișunau printre invitați, cu tăvile. Maximilian Cornea îl târî pe Ad. Mocanu până la o mică distanță de tinerii căsătoriți și n-o slăbea din ochi pe marchiză – iar la un moment dat frumoasa femeie îi chiar întoarse privirea. Purta rochie albă, iar în picioare – ciudat – sandale romane. Nu avea unghiile lăcuite. Purta cercei de coral alb, la gât un lănțișor de platină străveziu, atât de subțire că abia-l vedeai. De lănțișor atârna un zar aranjat în așa fel ca „șasele" să fie mereu în față. Sau te pomenești că toate suprafețele indicau „șase"? Ochii ei, de un verde intens, emiteau raze. Cât despre conte, el avu o purtare neobișnuită. I se servi o băutură, el clătină un pic paharul, examinându-l, parcă ar fi căutat în șampanie vreo muscă sau un păianjen, apoi râse lung și înfricoșător, ceva între un nechezat și un râs de vampir, vărsă peste umăr șampania și trânti de podea paharul

de cristal. Firește, pocalul nu rezistă impactului, se făcu țăndări, câțiva servitori se repeziră să înlăture cioburile, o stewardesă, aproape la fel de frumoasă ca și marchiza, aduse o sticlă pecetluită, contele verifică sigiliul și puse să fie deschisă sticla acoperită de un strat subțire de praf – amănunt important! – dovadă a vechimii. Tot timpul cocktailului contele nu bău decât din această sticlă.

Comisarul Maximilian Cornea observă:

— Să fiu al dracului! Omul acesta se teme!

— Cred că exagerați. Aseară mi-ați spus că marchiza e urmașa nu știu cărei otrăvitoare din nu știu care secol…

— O știu din Alexandre Dumas, puștiule. E cert că a existat o marchiză de Brinvilliers ce otrăvea oamenii din proprie plăcere. Nu știu dacă marchiza de față e o descendentă, dar…

— Alexandre Dumas a inventat atâtea, că…

— Dar există o veche schemă, care mie nu-mi place deloc, fiindcă e prea simplă: soția care vrea să scape de soț ca să-l moștenească. Schema e pe cât de simplă, pe atât de stupidă și pe atât de reală. Totuși, dacă e să-l luăm în serios pe Dumas, marchiza *aceea* a fost decapitată și arsă pe rug…

— Și decapitată, și arsă pe rug?! Nu e prea mult pentru o biată femeie? Și apoi, domnule comisar, dacă acest conte se teme să nu fie otrăvit de nevastă-sa, de ce s-a mai căsătorit cu marchiza?

— Totul e prea complicat, iar noi suntem în concediu, mârâi comisarul.

*

În noaptea următoare, oamenii de cart auziră două focuri de revolver, venind de undeva din interiorul navei. Secundul Hobson îl zări pe căpitanul Haag care, înainte de a deschide, întoarse *portretul*. Haag dădu un ordin firesc: să fie găsit și identificat cadavrul.

A doua zi, pe la unsprezece, după ce trecuseră Bosforul, lăsând Istambulul pe dreapta, traversaseră Marmara, se strecuraseră prin Dardanele și intraseră în încâlcita Egee, comisarul și inspectorul stăteau rezemați de parapet urmărind curioși nălucirile orizontului, când secundul Hobson se apropie de ei și îi invită cu o sobră politețe în careul ofițerilor. Aici aștepta căpitanul Haag și ofițerul cel cu față gălbuie, fie bolnav de icter, fie… filipinez.

Stewardul umplu paharele, puse la îndemână sifoanele și dispăru neauzit ca o pisică.

— Nu înțeleg, spuse comisarul. De ce nu ați oprit la Istambul și nu ați raportat cazul acolo?

— Ce să raportăm? Nu există nicio victimă. Și nici nu-mi place ca poliția turcă să tropăie pe punțile mele.

— Prin urmare preferați poliția română? întrebă vanitos Maximilian Cornea.

— În momentul acesta sunteți pasagerii mei! Tonul aspru al căpitanului Haag era net contrazis de zâmbetul său trist și blând. Întâmplarea face ca să fiți polițiști de profesie. Vă solicităm concursul. Pe domnul Hobson, secundul meu, îl cunoașteți. Dumnealui este Lino Martin. Cândva a lucrat… și în poliție.

Ofițerul bolnav de icter aprobă ușor din cap.

— Nu înțeleg ce vă neliniștește, domnule căpitan! zise comisarul. Nu există un cadavru, ați verificat bineînțeles, dacă nu lipsește vreun pasager…

— Vă doresc succes în viață… și în dragoste, *chiar,* ridică Haag paharul. Vă pun o întrebare: nu găsiți că e normală dorința noastră de a afla cine a tras și eventual în cine s-a tras?

— Să zicem că da, aprobă Maximilian Cornea, ridicând și el paharul. Vă dau un sfat: începeți prin a verifica îmbrăcămintea Abatelui de Ferarra!

Ofițerul filipinez (sau bolnav de icter) luă cuvântul. Torcea delicat ca un pui de mâță, dar ceea ce spunea nu era delicat: „Nu este frumos să faceți asemenea glume, domnule!” Comisarul îl privi plictisit, apoi se întoarse către ajutorul său: „Explică-le tu, Adrian!”

— Domnul comisar Cornea are unele motive să vă dea acest sfat. Azi dimineață Abatele de Ferarra a venit la bar ca să-și ia romul matinal purtând o *altă reverendă*.

— Toate reverendele acestor cucernici seamănă între ele, zise Hobson. Cum ați reușit să constatați că…?

— Pentru asta ne sunt dați ochii, îl întrerupse inspectorul cel tânăr, cu o anumită impertinență. Reverenda, sau sutana, sau cum drakku i-o fi zicând, purtată azi dimineață este mai lungă cu doi centimetri, are altă croială, neînsemnată, dar vizibilă, e confecționată din alt material și… e nouă.

— Și, ridică fruntea și paharul căpitanul Haag, unde ajungem? Probabil cealaltă reverendă se murdărise.

— Sau e ciuruită de gloanțe, aruncă în treacăt Maximilian Cornea.

— În acest caz, și Abatele ar trebui să fie ciuruit de gloanțe, mieună fiiipinezul.

— Nu e obligatoriu, ripostă Ad. Mocanu. Aceste haine preoțești sunt largi. Gloanțele pot trece prin poale, fără a atinge corpul. De altfel, avem vreo dovadă că Abatele nu e rănit… că unul, sau chiar ambele gloanțe nu s-au oprit în corpul său, iar el suferă ca un martir? E un bărbat vânjos, și ce sunt de fapt două gloanțe? Un fleac…

— Stimați domni! se exprimă cu voce de sidef comisarul Maximilian Cornea, celebrul șef al Brigăzii a 3-a Criminale din București, dacă doriți să cooperăm, trebuie să puneți toate cărțile pe

masă. În ceea ce ne privește, nu ținem morțiș să colaborăm. Suntem în concediu!

Lino Martin îl privi pe Hobson. Hobson îl privi pe căpitanul Haag, Căpitanul Haag își privi paharul.

— Aș *prefera* să colaborăm, spuse el cu glas serafic.

— Aș adăuga, vorbi ofițerul Lino Martin, că sunteți obligați la o cooperare cu noi! Mai întâi, din punct de vedere umanist. În al doilea rând, având în vedere *presupusa* dumneavoastră calificare. Și apoi – glasul insului bolnav de icter deveni parcă amenințător – să nu uităm că orice om de pe această navă este un virtual suspect!

Maximilian Cornea râse:

— Ad., tu ce părere ai?

Adrian Mocanu, tânărul inspector, răspunse prompt:

— Domnia sa este un impostor. Și nu are habar să deosebească o amprentă digitală de una dorsală.

— Protestez! Amprente dorsale nu există!

— Protestează cât vrei! zise comisarul Maximilian Cernea, în ochii mei nu ești decât un caraghios! Domnule căpitan! Acest individ să lipsească!

— Nu am înțeles, domnule Cornea, zise, politicos căpitanul Haag.

— Să nu-l mai văd în apropierea mea! zise, total nepoliticos, comisarul. Să plece, altfel plecăm noi.

— Ieși, Lino Martin! porunci căpitanul Haag.

„Filipinezul" părăsi careul după ce aruncă o privire circulară ce ar fi răpus și un *maldăr* de vipere. Dar se pare că toți cei de față erau oameni căliți. Chiar și față de otrăvuri.

Maximilian Cornea zise:

— Fie! Vom încerca să colaborăm. Din simplul motiv că ne plictisim pe această minunată navă de lux. Să începem! Unu: unde presupuneți că s-a aflat omul cu pistoletul?

Ofițerul secund Hobson, pregătit pentru orice, chiar și pentru moarte, instală sub nasul comisarului Cornea un vraf de hârtii. Zise: „Sunt planurile navei, în secțiune orizontală, verticală, iar aici, în diagonală, chiar. Fiecare nivel". Maximilian Cornea privi hârtiile cu o expresie de dezgust – parcă ar fi avut în față un șobolan mort (și încă de multe zile). Zise:

— Dacă mi-ai arătat planul unui hotel sau al unei case de to… de exemplu, m-aș descurca. Dar aici… ce înseamnă „pupa"? Ce înseamnă „rodanță"? Ce înseamnă „puntea centru"? Ce înseamnă „registru de scară"?

— Vă cer scuze, domnule! spuse Hobson cu toată politețea de care era în stare. Și, cu toate aparențele, era în stare să fie al dracului de politicos. Atentatorul, spuse ofițerul secund, măturând dintr-un gest vraful de hârtii inutile, se afla pe „Calea Faraonilor".

— „Calea Faraonilor”?

— E doar una dintre micile fantezii ale directorilor Companiei, explică Hobson. „Numărătorul de dopuri”, „Calea Faraonilor”, și altele. Face parte din reclamă. Cu o mișcare scurtă căpitanul Haag încuviință. «„Calea Faraonilor” explică Hobson, este culoarul dintre sala de dans și bazinul de înot…»

— Nu cumva ne aflăm pe „Titanic”? întrebă Ad. Mocanu.

— Nu domnule! Dar „The Silver Bird” nu e departe de „Titanic”, doar că „Titanicul” s-a scufundat cu mulți ani în urmă.

— No, și? Presupun că „The Silver Bird” o să-i urmeze curând exemplul! replică Ad. Mocanu. E prost construită nava asta! Are ruliul prea mare!

— Vă permiteți prea mult, mister, zise Hobson.

— Ajutorul meu – interveni Maximilian Comea – are dreptate. „The Silver Bird” are un ruliu exagerat.

Comisarul nu avea habar ce înseamnă „ruliu”.

— Sunteți liberi să coborâți în primul port! spuse căpitanul Haag.

— Vom coborî, domnule căpitan. La Colombo. Suntem în concediu. Unde dracu – și comisarul își compuse una din figurile sale dure în fața căreia abia dacă rezista vreunul, – unde dracu se află „Calea Faraonilor”?

— Am spus, e culoarul dintre sala de dans și bazinul de înot. Aici sunt câteva dintre apartamentele noastre de mare lux. Se pare că împușcăturile au răsunat din dreptul unui oarecare William Honneger, un om foarte bogat și care suferă de insomnii…

— Probabil din grija milioanelor sale, vorbi căpitanul Haag. Toți cei care au milioane au griji. Și de ce nu ar avea?

Căpitanul Haag nu era numai ras pe can. Avea și humor, câteodată. Și nu numai câteodată. Și dumnealui, căpitanul Haag, urmă cu glasul său plăcut:

— Acest milionar, Honneger, afirmă că la ora zero și 14 minute, oră confirmată și de oamenii de cart, s-a tras chiar din dreptul apartamentului său.

Față de cât îngurgitase, căpitanul Haag se exprima destul de logic.

— Și cum a procedat acest Honneger – milionar? Și-a luat cele două pistolete cu plăsele de argint și s-a avântat pe culoar?

— Da’ de unde! E adevărat că a luat pistoletele, dar s-a baricadat. Iar lacheului i-a poruncit să vegheze. Abia azi dimineață ne-a adus faptul la cunoștință.

— Cele două proiectile au șuierat în lungul culoarului, explică Hobson, practic, au zgâriat marmora bazinului de înot, au ricoșat. Nu le-am găsit.

— Lipsește un cadavru, lipsesc gloanțele, lipsește atentatorul, constată Maximilian Cornea. Există, după umila mea părere

(comisarul nu avea câtuși de puțin aerul unui om umil!), există deci, spun, două posibilități: sau lăsăm totul baltă și mergem să admirăm fetițele ce joacă tenis, sau începem o cercetare sistematică. Eu aș opta pentru prima variantă, însă citesc pe fețele dumneavoastră că preferați „să se facă lumină”. Bun. Există o evidență a armelor de foc aflată la bordul lui „The Silver Bird”?

Trupul mlădios al secundului Hobson undui ca o coadă de șopârlă. El vorbi ca un școlar ce răspunde la o temă ce și-a însușit-o la perfecție. „În primul rând, posedă armă căpitanul Haag”.

— Dar nu m-am folosit și nici nu mă voi folosi vreodată de ea.

— Vom verifica, spuse comisarul. Mai departe, domnule Hobson?

— Am, bineînțeles și eu un revolver, și de asemenea toți ofițerii, șeful de echipaj și căpitanul de arme.

— Un început frumos! Un lung șir de suspecți!

— În afară de asta, urmă Hobson, iată cum stau lucrurile, noi nu percheziționăm bagajele, nu ne permite firma, iar vama ne lasă în pace. Se știe că suntem o navă pașnică. Totuși, efectuăm discrete investigații. Cu excepția acelor arme ce au fost atât de bine ascunse încât nu le-am *observat,* pe bord mai posedă arme cu țeava mijlocie și țeavă scurtă următoarele persoane: domnul Honneger, domnul Beau Barhlelemy („Banditul” – gândiră polițiștii), domnul Condrat Chenal („Cartoforul”…), Urban Galeen, domnișoara Ann Hayakawa, domnul John Plumpe și, în sfârșit, domnul Marcel Carbonnaux… Două arme cu țeavă lungă, carabine, se află înscrise pe numele lui Bill Chomette, vânător și călăuză de vânători. De altfel, a venit cu ele la umăr, nu le-a ascuns.

— Parcă am citit undeva că, la urcarea pe bord, călătorii trebuie să predea armele.

— Pe „The Silver Bird” nu. Avem de-a face cu oameni pașnici…

— Care se amuză trăgând focuri la miezul nopții pe „Calea Faraonilor”.

— Nimeni n-a fost ucis, domnule comisar!

— Atunci de ce ne mai răcim gura de pomană? A propos! De ce pe lista posesorilor de arme cu țeavă mijlocie nu figurează și numele Abatelui de Ferarra?

— E înarmat?

— Ca un corsican! Și, pe deasupra, bea tot timpul; Ce fel de față bisericească e acest om?

— Romul, interveni blând căpitanul Haag, e din prescripție medicală. E misionar… în Africa… a contactat o maladie.

— Nu știu mare lucru despre misionari, mărturisi comisarul. Sunt însă convins că nu au voie să-i creștineze pe necredincioși sub amenințarea armelor. E ciudat ca un abate să umble mereu cu un Colt la subsuoară!

— În junglă mișună fiare sălbatice.

— „The Silver Bird” e o junglă? Mulțumesc pentru informație.

Îl priviră fără simpatie. Chiar și căpitanul Haag avu un gest necontrolat, în sensul că-și mai turnă un pahar. Comisarul zâmbi. Zise:

— Să verificăm toate armele de pe bord, să constatăm din care s-a tras și să tragem concluziile necesare.

— Să începem cu armele dumneavoastră! zise Hobson, aspru.

— Sunteți convinși că avem arme?

— N-am putut stabili cu certitudine, dar, având în vedere că sunteți „de profesie”, ați scăpat investigațiilor noastre discrete. Știu că e jignitor, dar…

— Ca să fie jignirea mai mică, spuse comisarul, să începem cu armele ofițerilor de la bord.

— E același lucru, zise Haag. Eu sunt de acord.

— Eu nu, zise secundul. Nu accept să fiu suspectat.

— Eu dau ordine aici, zise Haag.

În careu intră, neanunțat și neinvitat, un ofițer tânăr, fercheș, flegmatic. Nu catadicsi să-și ceară scuze.

— *Sir!* i se adresă căpitanului Haag. Domnul Condrad Chenal insistă să vă vorbească neapărat și urgent. Să-l las să intre?

— De vreme ce te-ai lăsat dumneata să intri, conturbându-ne, de ce nu l-ai lăsa și pe el?

Ofițerul trecu peste mustrare. Zise:

— Domnul Chenal se află într-o stare de agitație. Mai curând l-aș duce la medic să-i dea un sedativ.

— Lasă sedativele, Cohl! Poftește-l!

— Domnule căpitan! E înarmat! Să-l dezarmez?

— Nu ești în stare. Să intre!

Apăra un bărbat rotofei, în costum alb, deși bine bronzat. Bărbatul, nu costumul. Maximilian Cornea și Ad. Mocanu priviră mai întâi revolverul din mâna insulei.

— Domnule căpitan…!

— Pune te rog arma pe masă, domnule Chenal.

„Cartoforul” se execută.

— Acum bea un pahar ca să-ți limpezești mintea.

„Cartoforul” se execută.

— Acum spune!

— În această noapte s-a tras din revolverul meu. Abia acum mi-am dat seama.

— De ce „abia acum”?

După mărturisirea făcută și poate după picătura de gin ce o înghițise, domnul Condrad Chenal, alias „Cartoforul”, parcă se mai calmase. De fapt, era un om foarte calm de felul său. Nu poți trișa fără a fi calm. Îl ochi rece pe comisar. „Eu doresc să stau de vorbă numai

cu căpitanul Haag. Cine ești dumneata?”

— Domnul comisar participă la cercetări, zise căpitanul. Vă rog să răspundeți întrebării sale.

— Acum câteva minute am constatat că valiza în care țin revolverul a fost răscolită.

— E un *Smith and Wesson,* 44, fără automat, constată comisarul mirosind țeava. S-a tras recent din el, da. Nu cumva dumneata ești omul care scoate așii din mâneci și din joben? Omul cu degete abile și iuți? Un profesionist?

— Fără jigniri, vă *cer,* domnilor! ceru căpitanul, și pe fața lui melancolia era atât de adâncă precum un puț fără fund… (Să ne fie iertată această comparație demodată.)

— Retrag întrebarea, retrag jignirea, spuse Maximilian Cornea, mințind de bună seamă, fiindcă în viața lui nu retrăsese nimic și nici nu se retrăsese, așa era el, stofă de fanfaron, dar stofă bună. Își mai turnă puțin, lăsă un cub de gheață să lunece în pahar, cu atâta precauțiune de parcă ar fi fost un iceberg, nu un minuscul cub de gheață, zâmbi, zâmbi fermecător, dar Ad. Mocanu știa că e un zâmbet periculos, și schimbă drumul navei, pardon, al discuției: în acest caz, pun o altă întrebare: în cine ai tras azi noapte, domnule Chenal? Cum? Nu înțelegi întrebarea? Împotriva cui ai îndreptat țeava pistoletului *Smith and Wesson,* azi-noapte la ora 24 și 14 minute!

— Domnule căpitan Haag, aceasta e o infamie! îl dau în judecată pe acest pretins polițist.

— Doar cu aprobarea mea, zise căpitanul Haag. Avea un zâmbet ca o miere. Și, tot cu un zâmbet ca o miere, preciză: Aici eu comand! În cine ați tras azi-noapte, domnule Chenal?

— Nu m-am mișcat de la masa de joc de la ora zece seara până la trei dimineața. Am trei martori, plus barmanul care e pasionat de poker și care ne-a alimentat cu răcoritoare.

— Ați băut zdravăn?

— Nu exagerat. Și, dacă doriți amănunte – Chenal îl privi chiorâș pe comisar – la ora două m-am dus la toaletă. În care se intră direct din sala de joc. Am lipsit doar cât să-mi leapăd udul, deci cam un minut. Poate că un minut și jumătate – nu mai mult.

— Alibi perfect! constată Maximilian Cornea.

— Ce facem cu acest revolver? întrebă Hobson. Vrei să-i iei amprentele?

— Fleacuri! ripostă polițistul de profesie. Vom găsi doar amprentele domnului Chenal. Celălalt, dacă există un celălalt, n-a lăsat amprente. Dar reține arma. Deocamdată. Ca să mă amuz. Sau, pur și simplu, ca să existe o armă mai puțin pe „The Silver Bird”. La ce-ți folosește să posezi un revolver, domnule Chenal?

— Din snobism, rânji „Cartoforul”. Și, de altfel, toți „profesioniștii”,

cum ați binevoit a vă exprima, joacă pe masă cu tabachera de aur, bricheta, tot de aur, teancul de drahme, și cu pistoletul.

— Pistoletul dumneavoastră nu se afla pe masa de joc.

— Pe masa de joc nu se afla niciun pistolet. Din stimă pentru căpitanul Haag. El admite jocurile, dar nu și împușcăturile.

Maximilian Cornea îl privi lung pe căpitan. Ad. Mocanu comentă:

— E minunat când pe o navă un comandant se bucură de atâta stimă!

— Aveți un alibi, zise Maximilian Cornea. Un alibi valabil – până ce-l voi *răsfoi* eu! Cunoașteți, domnule Chenal, un „prieten" care vă dorește binele, aruncându-vă în cârcă un mic asasinat?

— Nu, domnule copoi! Nu am niciun inamic la bord.

— Nici pe cei pe care i-ai scuturat la masa de joc?

— Eu joc cinstit! Ce vină am dacă joc bine și am intuiție?

— Să admitem! Continuă-mi gândul, Adrian!

— Să admitem că joci bine și ai intuiție, reluă din zbor tânărul polițist. Pe noi mai ales faptul că ai intuiție ne interesează. Faptul că ești jucător profesionist (îl tutuia cu premeditare), și că nu posezi un permis de port-armă – ne lasă rece. Să revenim la intuiție. Ce-ți spune intuiția?

— Să nu mă mai tutuiești!

— Răspunde-i la întrebare, interveni Haag. Dacă dorești, și-ți poate fi de vreun folos, ai dreptul să te mai servești cu un pahar!

— Ce îți spune intuiția? veni pe fir Maximilian Cornea. Cine știe că ai un revolver? Cine a vrut să te compromită, folosind arma dumitale? Cine avea de tranșat – pe această navă pașnică – o vendetă, și cu cine? Cum stăm cu intuiția?

— Eu am intuiție numai la masa de joc! ripostă foarte sigur de sine „Cartoforul", și se mai servi. Chestiunile polițienești nu mă privesc.

— De ce i-ai reținut arma? întrebă căpitanul Haag, după ce „Cartoforul" avu permisiunea să iasă. Comisarul se strâmbă. „Dintr-un capriciu, cred."

Ieșiră din careu, tocmai la timp pentru a se ciocni cu Lino Martin, care le zâmbi ligușitor, și tocmai la timp pentru a o întâlni pe marchiza de Brinvilliers care se plimba singură. Purta pantofi lucrați manual, nu de un cârpaci, deasupra pantofilor ciorapii fini abia dacă puteau fi ghiciți, fusta de tweed albăstriu îi venea de minune, iar deasupra fustei își pusese o cămașă bărbătească, cu epoleți. Deasupra cămășii era cravata, deasupra cravatei gâtul superb, ochii verzi erau, firește și mai sus, iar sus de tot, părul negru, strâns într-un coc savant.

O salutară cu admirație, însă o nuanță subtilă deosebea admirația căpitanului Haag de cea a lui Maximilian Cornea, de cea a lui Ad. Mocanu. Admirația secundului Hobson era formală. De fapt, era un amestec de respect și servilism.

Întocmiră un plan. Parcă se poate lucra fără un plan temeinic cizelat? Nenorocirea este că evenimentele nu țin de cele mai multe ori cont de plan. Pe seară, secundul Hobson se întreținea pe teme biblice, la o ceșcuță de rom, cu Abatele de Ferarra. Nu trebuia să fii un teolog ca să-ți dai seama că temele biblice le sunt la fel de străine atât unuia, cât și altuia. De la distanță îi supraveghea ofițerul cu mutră de fante, Cohl. Maximilian Cornea, Ad. Mocanu precum și Lino Martin, care fusese „iertat", percheziționară cabina „de sihastru" a Abatelui. De fapt, Lino Martin îl reprezenta pe căpitanul Haag care refuzase din principiu să participe la o astfel de acțiune, sub demnitatea sa.

Ce găsiră în cabina „sihastrului"? Câteva cutii conținând cartușe pentru Colt 38… Găsiră câteva reviste în care dame galeșe pozau fotografilor indiscreți – dar asta nu însemna mare lucru, o față bisericească trebuie să fie obișnuită cu toate cele lumești… Ce nu găsiră? Nu găsiră tomuri având caracter religios, dar nici asta nu însemna mare lucru, desigur. Abatele cunoștea totul pe de rost… Nu găsiră reverenda purtată în prima zi. Găsiră ce e drept, altele două. Noi noute, și de altă croială – greu sesizabilă pentru un ochi neformat.

Merseră să-i raporteze căpitanului Haag. Acesta lăsă vioara din mână, o ascunse undeva, apoi mai făcu ceva, și anume – toți știau – întoarse *portretul* cu fața la perete. Apoi deschise.

— Niciuna din reverendele Abatelui de Ferarra nu e ciuruită de gloanțe. Nu în el s-a tras. Ipoteza domnului comisar e falsă! declară Lino Martin care-și recâștigase siguranța și aroganța.

Căpitanul Haag îl privi melancolic. „Vrei să spui că s-a tras așa, în gol?" „N-aș merge chiar atât de departe, replică Lino Martin, mai galben ca oricând. Va trebui să schimbăm cursul cercetării."

— Reverenda pe care o purta Abatele când s-a urcat la bord nu se află în cabină, zise Ad. Mocanu.

— Cum poți face diferență între aceste odăjdii preoțești?

— Important este că pot. Abatele a aruncat reverenda ciruită în ocean.

— Poate că era doar uzată și…

— Nu era uzată, domnule căpitan. Era doar *purtată.*

— Ce părere ai, domnule comisar Cornea?

Comisarul ridică din umeri. Fuma o țigaretă și se părea că nu-i pasă de nimic de pe lume. „De vreme ce nu i se poate lua un mic interogatoriu unei fețe bisericești, și nici nu-l putem ruga pe medicul navei să-i facă un mic control *trupesc,* nu ne rămâne decât să așteptăm alte evenimente."

— Să sperăm că nu va mai avea loc niciunul.

— Doar dacă nu-l provoacă domnul comisar, zise ofițerul bolnav de icter. Maximilian Cornea nici nu-l auzi.

„The Silver Bird" intră în Mediterana, făcu o escală la Port Said

(„Mola parâma… Treci sub vânt!” înregistrară necunoscătorii niște comenzi misterioase), apoi nava căpitanului Haag străbătu Canalul Suez, intră în Marea Roșie.

Aici căpitanul Haag apăru pe punte, doar pentru o secundă, refuză un binoclu ce i se oferi și-i adresă ofițerului secund Hobson un ordin pe care puțini îl pricepură – poate nici chiar Hobson:

— Nu prevăd niciun taifun. Nu prevăd NIMIC. Hobson! Ia comanda și cazi cu trei mii de iarzi în spatele lui „Hector” – în linie de șir! Apoi Haag se făcu nevăzut. Ceva mai târziu, unii aflară că paquebotul „Hector” se afla chiar în fața lor, dar asta nu le folosi la nimic. NIMIC – ca să-l citățm pe căpitanul Haag.

Marea Roșie nu era roșie, așa cum Marea Neagră nu e neagră. Totuși merită să fie văzută.

Către seară Haag mai fu observat o dată pe puntea de comandă. Unii pretind că l-ar fi auzit: „Hobson! Dacă apar iar constelațiile rătăcitoare, nu le da importanță, și, mai ales, nu le urmări!”

Probabil – bârfe. A doua zi, unii au văzut, sau au crezut că văd, lucind pe orizont turnurile legendare ale Meccăi. Maximilian Cornea și ajutorul său se zgâiră cu toți ochii, însă n-ar fi fost dispuși să jure ce au văzut, sau ce nu au văzut. Nava „The Silver Bird”, comandată de căpitanul Haag, străbătu în vreo trei zile Marea Roșie, trecu prin strâmtoarea Bab el Mandeb – poarta Lacrimilor – făcu o escală scurtă la Aden, iar apoi se pomeni în Marea Arabiei, cu direcția Colombo.

Evenimentele nu lipsiră, deși Hobson sperase că vor lipsi. Vreo două delicate femeiuști avură rău de mare – fără motiv! – iar domnul conte de Yholdy oferi un senzațional recital de isterii. Mai întâi îl puse k.o. pe „numărătorul de dopuri”, pentru vina de a-i fi curățat masa. Îi spuse în față: „Ce?! Vrei să mă otrăvești?” „Numărătorul de dopuri” ar fi putut să riposteze, însă era prea stilat. Cum să dai în maxilarul unui conte? Veni un șef de sală. „S-a întâmplat ceva, domnilor?” Ștergându-se de sânge, „numărătorul de dopuri” se scuză, „nu, eu am fost de vină…” și așa mai departe.

Contele de Yholdy, suspectându-i pe toți, nu mânca mai nimic și din această pricină începu să semene într-adevăr cu un vampir. Observație răutăcioasă a comisarului… De obicei, contele arunca platourile în capul frumoaselor stewardese. Nu bea decât din sticlele ce se destupau în fața lui, din provizia sa personală. Avea toate drepturile, nu? Își închipuia că are un glas-bariton irezistibil; răcnea ca să se poată desfăta întreaga lume: „N-ai să mă poți otrăvi, Doamnă! Mi-am luat toate precauțiunile! M-am antrenat, de ani de zile, cu toate otrăvurile, de la arsenic până la *cyanurc de potassium*… Nimic nu mă poate răpune. Eu sunt Lancelot!” Sau: „Doamnă marchiză de Brinvilliers! Știu că te destrăbălezi bine noapte de noapte, și știu bine și cu cine…”

Maximilian Cornea avu o întrevedere cu medicul navei, un oarecare doctor Hopkins. Poate că nici nu era un oarecare.

— Dacă se teme de ea, să nu-l otrăvească, de ce a mai luat-o de nevastă?

Hopkins sorbi din cafea și nu se grăbi cu un răspuns. Totuși îl dădu.

— E un caz tipic de *raționament invers*. Își scoase pipa din gură și o examina, de parcă o vedea prima dată. Se întâmplă – continuă el – cu unii schizofrenici. Sau numește-i cum vrei. Psihiatria o cea mai indecisă dintre științele exacte. Nenorocitul de conte o iubește ca un nebun, și-n același timp se teme de ea ca de moarte. Poți înțelege așa ceva?

— Nu, recunoscu marele comisar Maximilian Cornea.

— De fapt, nici eu. Vrei puțin whisky?

— Nu, mulțumesc. Aș dori să vă continuați ideea.

— Nu știu dacă este o idee. De Yholdy a considerat că luând-o de soție, o va apropia de el. Și teama sa se va topi. Dar apoi a înțeles, sau cineva i-a sugerat, că abia acum marchiza are toate motivele să-l otrăvească. În treacăt fie spus, amândoi sunt nesăbuit de bogați.

— Considerați, domnule doctor, că doamna de Brinvilliers are motive… are intenția să-l otrăvească?

Ochii medicului erau înconjurați de o plasă fină de riduri, ale înțelepciunii… zice-se.

— Nu cred nimic. Te poți aștepeta la orice din partea femeilor… ca și din partea schizofrenicilor. Fie vorba între noi, există o diferență esențială? Nu vreau să fiu rău. Dar meseria mă obligă să fiu neutru și, cât de cât, lucid. Dar dumneata de ce naiba te amesteci în această chestiune, comisare? Știi că dumnealor, contele și marchiza, de când s-au căsătorit, locuiesc în apartamente separate?

— Am să profit de informație, zise Maximilian Cernea și-l părăsi pe drăguțul de Hopkins. Se abătu, în treacăt, pe la postul de comandă. Secundul Hobson trăgea cu o linie direcția către noua poziție.

— O cafea, domnule comisar?

— Nu! Voi, aici, beți în general prea multă cafea. O informație.

— Nicio informație, domnule comisar, spuse secundul. Acum mă aflu de cart

Din cabina căpitanului Haag se auzea plânsetul viorii. O vioară atât de tristă, își repetă comisarul, când pe neașteptate o apariție ireală, fermecătoare, îi ieși în cale. Nu mai purta cocul acela complicat, ci-și despletise lungile plete. Ochii verzi luminau intens.

— Vino te rog în apartamentul meu, domnule *Maximilien*…

Fascinat, comisarul o urmă. Ce scandal are să iasă, gândi, dar nici că-i păsa. Cel puțin o duzină de persoane îl văzură în tovărășia marchizei de Brinvilliers… Doamna apăsă pe butonul din mijlocul șirului de butoane, servitorul aduse gheață, mai aranjă câte ceva, apoi

fu concediat, scurt. „Alt martor!” „Pot să te tutuiesc? Ce preferi să bei, *Maximilien?”*

Comisarul ar fi vrut să afle ce semnificație a avut circul cu cafeaua, dar preferă ca marchiza să înceapă discuția. Însă doamna de Brinvilliers nu pomeni nici în treacăt despre acel incident.

— Beau orice, Domina. Dar nu risc să fiu otrăvit?

— Vedeam în tine un om curajos.

Comisarul aruncă în treacăt o privire asupra sticlei de șampanie apoi ciocni cu marchiza, chiar cu acest risc de a fi otrăvit.

— Vă doresc fericire, Domina! Dar e foarte greu să fii fericit. Dacă nu mă înșală memoria, purtați numele unei celebre otrăvitoare de prin secolele trecute, ce a fost decapitată și apoi arsă pe rug…

— Nu trebuie să iei în seamă toate palavrele! Și chiar dacă e adevărat, ce-ți pasă?

— Ce anume mi-a prilejuit onoarea de a fi oaspetele dumneavoastră?

— Primul motiv: încearcă să veghezi asupra soțului meu. Știu că e pe jumătate nebun… dar… nu știu dacă e o realitate sau o obsesie, câteodată și eu am impresia că cineva încearcă să-l otrăvească.

— Vegheați dumneavoastră, doamnă. Sunteți clipă de clipă unul alături de celălalt, insinuă răutăcios comisarul.

Și în ochii verzi trecu o flacără mică și rea.

— Știi bine că nu e așa. Contele mă evită pe cât îi stă cu putință. El crede că amenințarea vine din direcția mea.

— În acest caz va trebui să fiu cu ochii pe dumneavoastră! Sunteți singura ce aveți motive serioase pentru a-l anihila.

— Dacă te gândești la avere, te înșeli. Sunt foarte bogată și afurisit de independentă. Legătura mea cu Paul e veche, dacă doi ani și ceva înseamnă *vechime*. La început totul era frumos… el părea un om normal… apoi a venit, pe neașteptate, frica, suspiciunea, neliniștea. A angajat trei gorile care să-l păzească *(A, B* și C, gândi comisarul) dar, mai curând, aceștia îi vor frânge gâtul. Temerile sale au luat proporții înfricoșătoare, patologice… și am crezut că, acceptând să mă căsătoresc cu el, teama îi va trece.

„Alt raționament invers”, gândi Cornea amintindu-și cuvintele doctorului Hopkins.

— M-am căsătorit numai ca să pot divorța cu sufletul împăcat… nu știu dacă mă înțelegeți…

— Parcă ne tutuiam…

— Nu știu dacă mă înțelegi, *Maximilien*… Accepți să veghezi asupra acestui nefericit soț provizoriu al meu? Iar al doilea motiv… Marchiza înaintă către comisar. Câtă vreme vei fi în brațele mele, el va fi în siguranță… dacă amenințarea vine din partea mea. Știu că mă placi! Și nu merit, eu, o clipă de fericire?

Păcătosul de comisar… etc…

Păcătosul de comisar reveni în cabina sa noaptea târziu. Văzu mijind lumină și dădu ușii un picior, gata să se ia la bătaie în caz că… dar în cabină se afla Ad. Mocanu. Bea vin, iar sticla era aproape goală. Iar inspectorul nu avea obiceiul de a face orgii noaptea. Și nici ziua.

— Sunteți total imprudent, domnule comisar!

— Uneori merită să fii imprudent, puștiule.

— Toată lumea de pe navă știe… Chiar și contele.

— Contele avea ocazia să doarmă liniștit. Câtă vreme marchiza se afla sub… paza mea, nu risca nimic, – din partea ei cel puțin. Comisarul își turnă și-l fixă pe inspector cu ochii puțin tulburi. Mai este ceva, puștiule. Un adevărat detectiv trebuie să înceapă prin a învăța să cunoască femeia, atât cât se poate cunoaște, căci rămâne totdeauna un *X.* Maximilian Cornea se aplecă, scotoci în cufărul lui. Scoase un carnețel destul de jerpelit, căută, găsi ceea ce căuta și citi: «Se spune adesea: Femeile nu trebuie să arate prea mult din corpul lor, căci atunci dispare „misterul, atracția”… Ca și cum misterul unei femei ar sta în sexul ei, iar nu în sufletul ei…» Hm, da, și încă un citat: „Dar sunt femei goale ca un măr, care au mai mult mister decât zeci de femei îmbrăcate până sub bărbie…” Hm, da, și, ceva mai jos: „…sunt femei care fac după-amiază un colan în jurul bărbatului, iar seara sunt aceleași doamne cărora el le sărută mâna cu emoție”. Comisarul închise carnetul. Te-am convins, puștiule? Te-am complexat?

— M-ați convins și m-ați complexat. Dar ca să nu rămân cu totul complexat, am să vă dau un citat, din aceeași carte. E drept, pare să fie un citat – în citat, dar oricum, e aceeași carte. E adevărat că nu e vorba despre femei, ci despre Univers. Dar e aproape același lucru.

— Nu mai trăncăni! Vreau să aud citatul:

— „Universul ne înspăimântă prin imensitatea nesocotită a depărtărilor lui, prin lungimea de neconceput a perspectivelor de timp, care reduc toată istoria omenirii la durata unei clipiri din ochi, prin extrema noastră singurătate, prin neînsemnătatea materială a locuinței noastre în spațiu – a milioana părticică dintr-un bob de nisip, printre boabele de nisip ale tuturor țărmurilor din lume. Dar mai presus de toate ni se pare universul îngrozitor pentru că pare indiferent, de orice fel de viață, la fel cu a noastră. Emoție, ambiție și succes, artă și religie, toate par deopotrivă străine planului lui.

…Pentru aceste motive mi se pare imposibil ca universul să fi putut fi conceput la origină cu intenția de a produce viața…”

— Deci și tu l-ai citit pe Camil Petrescu, suspină comisarul.

— Da, *chiar și eu!*

— Și ești de acord cu el?

— În parte da, în parte nu. Mă deranjează mai ales ideea că aș fi un

bob de nisip. Nu mă consider un bob de nisip. Sunt un om!

— Dar partea a doua a aserțiunii?

— Mă voi mai gândi…

În după-amiaza următoare, pe la cinci și ceva, domnul Paul, conte de Yholdy, intră în restaurant singur. Singur. Părea mai speriat ca oricând. Zise, sau mai bine zis strigă, fără a se adresa cuiva în mod special:

— Nava lasă un *siaj* bizar… prea verde. Căpitanul știe?

— Drace! Oare ce o fi însemnând *siaj?* întrebă Maximilian Cornea.

— Pe câte am înțeles, e dâra lăsată la suprafața apei…

— Observi, Adrian că astăzi contele seamănă mai mult ca oricând cu un vampir?! Oare n-o fi supt sângele marchizei? Doar urme de sânge pe bot îi mai lipsesc!

Contele pocni din degete – degetele acelea lungi, subțiri, transpirate, de vampir… O stewardesă se înfățișă în fața lui. De la masa contelui, veni la cea a polițiștilor. I se adresă comisarului.

— Domnul conte de Yholdy vă invită la un pahar!

— Ce zici de asta, Adrian?

— Trebuie să mergeți. Probabil vă provoacă la duel. Și are tot dreptul…

— Să vă duc coktailul la masa domnului conte?

Comisarul porni în calea destinului, urmat de stewardesă.

— Ce poșircă bei acolo, domnule? Fetițo! Toarnă-i invitatului meu șampanie!

— Prefer să-mi beau coktailul. Șampania îmi creează aciditate.

— Nu te cred. Pur și simplu ți-e frică să nu fii otrăvit… dar când ai băut noaptea șampanie cu soția mea nu ți-a fost frică?

— Vorbiți cam prea tare. Și nu vă prinde. Nu pe oricine îl prinde să vorbească tare. Moderați-vă tonul, altfel mă ridic și plec… nu înainte de a vă azvârli băutura asta în obraz!

— E un paradox, domnule copoi. Doresc să te angajez! („Și el mă angajează! Și *ea!* Poftim de te mai descurcă!” gândi comisarul) Am o mulțime de servitori, doresc unul în plus. Pe dumneata, care ești amantul soției mele… Contele mai goli un pahar, începu să respire sacadat, ochii i se măriră…

— Mă plictisești, domnule conte!

— Te angajez, domnule *Corneya!* Am bani! Păzește-mă! Păzește-mă de soția mea. Câtă vreme te vei afla în patul ei, voi fi în siguranță. Plătesc. Ține-o mereu în pat.

— „Abatele”, „Cartoforul” și „Banditul”, adică gorilele, ce treabă au?

— Nu mai am încredere în ei. Contele se sufoca. Începu să tremure. Ochii îi ieșeau din orbite. Ceea ce nu-l împiedecă să-și mai toarne. Și să bea…

— Chemați medicul! strigă Maximilian Cornea. Chemați-o pe marchiză! Anunțați căpitanul!

— Ați reușit... bâigui contele. Nu înțelegeam de ce șampania mea e amară… Șampania mea…

Ochii contelui deveniră două găuri roșii. Maximilian Cernea îl prinse în timp ce se prăbușea.

Cum se întâmplă întotdeauna, cu toții veniră prea târziu. Prima – marchiza de Brinvilliers.

— Fii blestemată! hârâi cu ultimele puteri contele. Domnilor… această femeie, în colaborare cu amantul ei, copoiul… m-au otrăvit!…

Lino Martin vru să apuce sticla de șampanie.

— Nu pune mâna! urlă Ad. Mocanu.

Ofițerul bolnav de icter simți o apăsare în coaste. Probabil un revolver.

— Sunteți complici, îndrăzni să zică, mai galben ca oricând.

— O să verificăm, zise Ad. Mocanu, mai calm ca oricând.

Se ivi și medicul, și el un păcătos. Abia îl descoperiseră în cabina unei călătoare singuratice. Deși păcătos, era un bun medic. Fu auzit bombănind: „… convulsii tonicoclonice… trimus… exolftamie și midriază… dinamică respiratorie, kaput… rigiditate cadaverică… e limpede… *Strychnos Nux Vamica.* Condoleanțele mele, doamnă!”

— E mort?

— Cum nu se poate mai mort. Regret. Voi face analizele. A fost o doză mare. Iau sticla pentru analiză.

— Mai târziu, doctore. Deocamdată, eu am nevoie de sticlă. Am înțeles bine? Stricnină?

— Mai mult ca sigur. Dar cine dracu ești dumneata?

— Complicele, sugeră Lino Martin.

Ultimul veni căpitanul Haag. Figura lui, de obicei melancolică, acum era aspră ca un pergament. În contradicție cu figura era obiectul ce-l ținea sub braț. Vioara, învelită într-o eșarfă roșie. „Fă-mi loc, Martin! Spuse căpitanul Haag. Puți! Și nici măcar nu puți a alcool… ci a cosmeticale!”

Se aplecă asupra cadavrului. „Paul, conte de Yholdy… terorizat și urâțit din cauza spaimei... dar acum ești un mort frumos. Oare, ca să fii frumos, trebuie să mori?”

Maximilian Cornea reținu toate aceste observații. O examină pe marchiză. Era frumoasă și… absentă. Îl privi pe conte. Avea dreptate căpitanul. Trăsăturile „vampirice” se topiseră. Avea în el ceva serafic, de o seninnătate superbă. Era tânăr, nealterat și foarte, foarte absent. Căpitanul Haag… Căpitanul Haag puse vioara sub bărbie. Era un instrument vechi, cojit, ca scos dintr-un fund de mare. Nimeni n-ar fi îndrăznit să pronunțe că e un „Stradivarius” sau un „Amatti”. Era o vioară veche și urâtă ce ar fi trebuit aruncată la gunoi, dacă n-ar fi

știut să plângă cu atâta jale. Timp de câteva minute, căpitanul Haag cântă una din melodiile sale ciudate. Apoi înveli instrumentul în eșarfa de mătase roșie și zise: „Acesta a fost discursul meu funerar. Căutați asasinul… dacă există un asasin… dacă nu e o sinucidere. Mai departe, procedați conform tradiției. Aruncați-l în mare! Condoleanțe… o clipă ochii lui se opriră asupra marchizei, dar zise: Condoleanțe *tuturor!"*

Lino Martin se reculese. Știa că arma mică, dar eficientă a lui Ad. Mocanu îl vizează în mod special. Dar Lino Martin nu era un fricos. Chiar nu era. Se decise să reia timona.

— Domnule *Corneya!* Marchiză! Vă arestez. Veți rămâne în cabinele voastre pe tot timpul cercetărilor, la dispoziția mea. Ar trebui să te arestez și pe tine, inspectore, ca presupus complice!

— Nu suntem per *tu!* ripostă Ad. Mocanu. Ia încearcă să mă arestezi!

— Nu te arestez, încercă să fie demn Lino Martin, căci știa el, nici băiatul ăsta nu e un fricos. Îți solicit ajutorul.

— Eu îți voi solicita ajutorul, dacă voi binevoi. Fii atent! Eu sunt polițist de profesie, eu conduc dansul. Iar dacă nu accepți…

Marchiza de Brinvilliers, contesă de Yholdy, stătea în fața oglinzii și-și surâdea. Comisarul Maximilian Cornea, după ce sugerase, inutil, ca arestații provizorii să fie încarcerați împreună, pentru a nu se plictisi prea tare, calcula ce distanță parcurge lumina într-un miliard de ani. Doi mateloți tropăiau în fața ușii sale, trăncănind, firește, despre gagici.

Doctorul Hopkins, după ce luase o probă din șampania contelui, reveni plictisit și acru.

— Am încercat reacția Cutare, zise. E chiar cum am presupus, stricnina. Reacția lui March, dacă vă interesează. Cred că în sticlă a fost introdus aproape un gram de stricnină.

Adrian Mocanu îl examină și se convinse că medicul nu făcuse niciun fel de analize, se bazase pe flerul său, dar cum și tânărul inspector cunoștea simptomele intoxicației cu stricnina, nu avea niciun motiv să pună la îndoială afirmația lui Hopkins. De altfel, nu acesta era aspectul esențial.

Fură cercetate *rezervele personale* de băutură ale contelui de Yholdy, cantitate impresionantă, zăvorâte într-un dulap. Cheile se aflau la unul din servitorii contelui, „om absolut de încredere". Ciudat că pentru conte existau „oameni absolut de încredere!"

Ad. Mocanu observă că sticlele de șampanie, orânduite soldățește, erau acoperite cu un strat subțire de praf, iar pe unele din ele umblaseră și păianjenii… „Barman!" „Da, domnule?" „Ai șters dumneata sticla de șampanie ce i-a fost servită azi domnului conte?"

— Cum aș fi făcut-o, mister, întrebă acela, parcă mirat de o asemea

întrebare neghioabă. Nu se cuvine… Praful confirmă…

— Știu și eu ce confirmă, îl întrerupse Ad. Mocanu. Privește sticla în cauză. A curățat-o cineva?

— Exclus, *Sir!* Personalul nostru e stilat și cult. Iar în cambuză nu intră fitecine!

— Lasă cambuza! Ce drakku e aia cambuză? Cum îți explici că pe sticla de șampanie a contelui nu se afla măcar un fir de praf care să-i asigure autenticitatea?

— Nu-mi explic în niciun fel, *Sir!*

— Nu sunt lord, făcu vag plictisit Ad. Mocanu. (Se prefăcea!) Cum a ajuns sticla de șampanie, fără praf și pânze de păianjen, aici, în *rezervele speciale* ale lui Yholdy, iar apoi pe masa lui?

— Hei, tu! răcni Lino Martin către un tinerel ce se afla la o irespectuoasă distanță, tu ai destupat sticla? Erau intacte sigiliile?

— Eu, domnule…

— Nu mai trăncăni atât! Nu ți-a sărit în ochi că sticla e prea curată?

— Pe onoarea mea, nimic nu mi-a sărit în ochi, eu nu mă…

— Era intact sigiliul?

— Yes, *Sir*. Atât cât mă pricep eu.

— Și cum drakku te numești?

— Buster Meerson, domnule.

— Și cât de bine te pricepi, Buster… Keaton, sau cum drakku te-o fi chemând?

Barmanul, om în vârstă, luă apărarea copilului. „Se pricepe și el cât poate, mister. Și în orice caz, el n-are nicio vină!”

Adrian Mocanu reveni în oficiu. Căscară ochii la sticlă. Era pudrată ca o târfă. Tânărul inspector puse în lumină un șir de fotografii reprezentând nu chipuri de femei frumoase.

— Am identificat pe sticlă amprentele a patru persoane, vorbi sigur și foarte competent. Doar ochelarii îi lipseau, pe nas, ca să pară și mai competent. Aceste *monodeltice* îi aparțin contelui de Yholdy. A luat sticla în mână, a examinat-o, bănuitor cum era… Și acum… Ad. Mocanu apucă nonșalant mâna barmanului care, cât era el de namilă, se sperie, inspectorul o reținu, o răsuci cu palma în sus și scoase din buzunar revol… ba nu, nu revolverul, ci buna și bătrâna lupă. Cercetă, compară, pronunță: Da! O adeltică simplă. Iat-o și pe sticlă. Amprenta dumitale, domnule barman.

— Dar, domnule, eu… încercă să protesteze namila.

— Știu, știu! Dumneata ai scos sticla din ladă, prin urmare e normal. La timpul cuvenit, vom cerceta și conținutul celorlalte sticle, să vedem dacă nu sunt îmbâcsite cu stricnină, arsenic, acid oxalic sau mai știu eu ce drăcie… Acum, tu, băiete… cum spuneau că te cheamă? Buster Meerson? Frumos nume. Fii copil cuminte și întinde

lăbuțele aici pe masă.

Între altele fie spus, Ad. Mocanu era abia cu puțin mai vârstnic decât „copilul”.

— E limpede. Această *dextrodeltică* îți aparține. Normal, l-ai servit pe conte.

Băiatul respiră ușurat. Și-și retrase „lăbuțele”.

Ad. Mocanu își privi auditoriul uimit de atâta erudiție și conferenție cu și mai mare importanță.

— Am lăsat, nu întâmplător, la urmă aceste bideltice cu spirale. Priviți-le!

Se zgâiră la sticlă, dar nu distinseră cine știe ce. Trebuia să fii un specialist…

— Acum, făcu Adrian Mocanu, comparați această adeltică prin formă, cu *dactilograma* alăturată. Sunt identice.

Hobson se holbă, mormăi, se întoarse către ofițerul bolnav de icter. „Tu ce zici, Martin?”

— Da… par să fie identice. Ale cui sunt aceste amprente?

— Probabil ale otrăvitorului.

— Și cine e persoana?

— Fii amabil, domnule ofițer secund, și citește ce scrie pe verso!

Hobson întoarse fotografia și citi:

— Abatele de Ferarra.

Se lăsă o tăcere. Și după ce tăcerea se lăsă, se ridică.

— Nu-mi vine să cred, mârâi Hobson.

Lino Martin puse întrebarea pe care inspectorul Mocan o aștepta și pentru care își pregătise răspunsul.

— Cum se face, mister, că aveți amprentele Abatelui de Ferarra?

— Simplu! După ce s-a tras pe „Calea Faraonilor”, am recoltat, mai mult din curiozitate, urmele dactiloscopice ale mai multor persoane, și în primul rând ale Abatelui, după ce am constatat că una dintre reverende îi dispăruse. A fost simplu. Am luat de pe masă paharul din care Abatele își sorbise rația de rom.

— Dar e un non-sens. Doar nu vrei să spun că Abatele a tras asupra propriei sale persoane?!

— Nici vorbă de așa ceva. Altcineva a tras. Poate chiar contele. Vreau doar să arăt clar că Abatele e implicat în această afacere a otrăvirii. Amprentele sale nu aveau ce căuta pe sticlă.

— Și acum ce facem? întrebă Hobson. Era un marinar destoinic, dar afacerile criminale îl depășeau și-l plictiseau. Reinhard! Dă-mi un gin dublu. Servește-i și pe domnii, dacă doresc.

— Imediat, *Sir*, se execută barmanul, bucuros că intră iarăși în meserie. Și manevră sticlăria cu iscusința unui scamator.

— Iată ce facem, dacă vrem să efectuăm o anchetă serioasă, zise Ad. Mo-canu. Îl eliberăm pe comisarul Cornea. Fără marea lui

experiență, n-o scoatem la capăt. Arestarea lui a fost o neghiobie – Ad. Mocanu îl privi chiorâș pe Lino Martin. Faptul că se afla la masa contelui nu-l implică în niciun fel. Să nu uităm că însuși contele l-a invitat la masa lui.

— Era amantul marchizei, pară Lino Martin.

— Cu atât mai puțin l-ar fi otrăvit el pe conte. Logic ar fi fost ca domnul de Yholdy să-l otrăvească pe comisar!

— Dar marchiza? întrebă Hobson.

— Ridicați orice interdicție cu privire la persoana ei, dispuse Ad. Mocanu..

Un psiholog isteț ar fi remarcat o ușoară nesiguranță în glasul inspectorului, dar nu existau psihologi în preajmă, și cu atât mai puțin psihologi isteți…

Hobson se opri la ușa apartamentului ocupat de marchiză și-i spuse marinarului pus de gardă că doamna e liberă, dar să nu fie trezită, să i se comunice abia dimineața, când ușa se deschise și marchiza de Brinvilliers, frumoasă ca o lalea neagră, poate din cauză că purta o rochie de catifea neagră, ieși surâzătoare și ironică.

— Ați venit să mă duceți la eșafod? Sunt pregătită!

— O străbunică a dumneavoastră a fost dusă la eșafod în Place de Greve în 1676. Noi am venit să vă cerem scuze și să vă spunem că sunteți scoasă de sub bănuială, zise Ad. Mocanu politicos, dar foarte distant. În viața lui nu mai fusese atât de distant… Și de la distanța aia, ce părea incalculabilă, adăugă: Să fiți… *Domina*… cu ochii în patru. E posibil… o posibilitate doar teoretică… hm! ca și viața dumneavoastră să fie sub amenințare.

— Pe mine nu mă sperii cu fleacuri, domnule! răspunse, dulce, marchiza.

— Așa e! Pe doamnă nu o sperii ușor, răsună o voce.

Era vocea căpitanului Haag.

Care se și retrase.

— De ce, spuse Lino Martin, dacă îl bănuiești pe Abatele de Ferarra, socoți că viața marchizei e în primejdie?

— *Auri sacra James!* răspunse Ad. Mocanu. Dar nu e pentru tine, icterosule! Dacă vrei să înțelegi ceva, trebuie să înțelegi că pe nava această pașnică mai pot exista și alți maniaci ai otrăvurilor sau ai pistoletului.

— Pretinzi că aș fi un incompetent?

— *Ești* un incompetent!

Lino Martin își preschimbă strâmbătura în zâmbet. Și chiar zâmbi – oricât de forțat.

— Ești un om ciudat, domnule, inspector!

— Cu toții suntem niște oameni ciudați. Dar care dintre noi e cel mai…?

Avură imediat dovada că inspectorul nu exagera. În orice caz nu exagera întru exagerare… Maximilian Cornea se ridică din fața măsuței rotunde de sub hublou și citi de pe o foaie de hârtie: „9,4608, înmulțit cu 10 la puterea 21.”

— Ce se întâmplă, domnule comisar? întrebă mohorâtul Hobson.

— Sau, dacă preferați, 9.460.800.000.000.000.000. Atâția kilometri face lumina într-un miliard de ani. Nu vă dă de gândit?

— Să-l chem pe doctor? întrebă ofițerul secund.

— Nu pentru mine, spuse Maximilian Cornea.

— Mergem să-i facem o vizită de curtoazie Abatelui de Ferarra. Dracu știe ce ne așteaptă acolo, zise Ad. Mocanu. Hei, tu, acela!

Un matelot se apropie. Probabil un lup de mare ce avea insomnii…

— Îl găsești – zise secundul Hobson – pe doctorul Hopkins, în cabina doamnei Harpers… pe culoarul Hubert.

„Totul se leagă”, medită Ad. Mocanu în legătură cu această înlănțuire de „H”-uri. Peste două minute, medicul apăru, furios. Peste un alt minut, comisarul, inspectorul, secundul Hobson, doctorul Hopkins și „filipinezul” Lino Martin, își lipeau urechile de ușa Abatelui de Ferarra. În cabină, o voce grea, nu o voce de convertitor întru credință, rostea, ca-n filme: „Mai ai zece secunde… nouă… opt, șapte…”.

Înainte de a fi rostit cuvântul *șase,* mai exact, între *șa* și *se,* comisarul Maximilian Cornea, șeful celebrei Brigăzi a 3-a Criminale, aruncă toate kilogramele sale asupra ușii, concentrate în vârful unui picior. Ușa nu se deschide, nu se desprinse din țâțâni, ci se despică… Făcuseră economie de lemn ăia de construiseră nava de lux „The Silver Bird”... Între două placaje se afla rumeguș… Subțire ușa dar, în schimb, în cabină, „peisajul” merita toți banii. Un maldăr de bani-valută.

Dumnealui, sfinția sa, Abatele de Ferarra, o atât de influentă față bisericească, se găsea în delicioasa situație de a fi lungit în patul său personal – cușetă – și părea să fie legat cobză. Nu părea, ci chiar și era. Dumnealui, domnul Beau Barthelemy, cu fața lată, cu nasul turtit bine de unul sau doi pumni încasați cu unul sau doi ani mai nainte, pe scurt domnul *B,* – „Banditul” – care nici măcar nu era „beau”, ațintea asupra tâmplei Abatelui o bijuterie. Nu chiar o bijuterie, ci un pistolet cu vagi reflexe argintii. Una din acele delicate scule ce pot fi întâlnite în poșetele tinerelor doamne ce vor să se apere de agresori. Deși delicat, deși argintiu, pistoletul de calibru mic era în stare să ucidă.

Din reflex profesional, domnul B. întoarse arma către ușă. Din ușă, *alte* câteva arme, mai puțin delicate, îl priviră. Fu impresionat, dar nu din cale-afară. Probabil mai trecuse prin asemenea stări. Frumosul Beau… Comisarul Maximilian Cornea, singurul neînarmat, înainta cu vădită plăcere. Arogant, bărbat fatal și, ce este al lui, nepăsător față de

primejdii mici. Numai florile carnivore ce răsăreau fără motiv din ocean îl impresionau, câteodată.

— Să nu mai facem pe caraghioșii! Dă-mi jucăria, domnule Beau!

Reținuse numele, ticălosul de comisar. Dar asta era meseria lui.

Banditul nu încercă vreo scamatorie. Poate că i-ar fi reușit Mai mult ca sigur, nu. Și era conștient că nu. Depuse pistoletul cel drăguț în mâna comisarului. Și chiar reuși să zâmbească. Gangsterii ce reușesc să zâmbească oricând sunt cei autentici gangsteri.

— Chiar! se exprimă frumosul… Beau. Făceam pe caraghioșii… Zâmbetul i se lăți pe față ca o băltoacă. Chiar! Ne jucam!

— Bine! Dezleagă-l în joacă pe Abate, domnule Beau. Porunca fu îndeplinită. Ce faci, domnule de Ferarra? Nu-l poți spovedi pe domnul Barthelemy decât sub amenințarea pistoletului?

Abatele își dezmorți mânile. Își turnă rom. Sticla se afla chiar lângă noptieră. Sorbi și zâmbi degajat.

— Pare caraghios, neverosimil chiar, dar, cu adevărat, ne distram. Am făcut colegiul împreună cu prietenul meu Beau. Ne jucam și noi ca toți copiii de-a banditii și polițiștii… iar acum, în amintirea tinereții duse…

— Prin urmare, nimeni nu a vrut să împuște pe nimeni? Nimeni n-a amenințat pe nimeni? Nu există nicio reclamație?

— Nicio reclamație, confirmă Abatele. Eu și cu Beau suntem vechi amici.

— Există un cap de acuzare împotriva dumneavoastră, domnule de Ferarra! Se pare că ați contribuit la otrăvirea contelui de Yholdy.

— A fost otrăvit contele? Vai de mine! Când? Cum?

Banditul de Abate părea foarte sincer. Atât de sincer, că de emoție își mai turnă niște rom.

*

Maximilian Cornea și Ad. Mocanu traversară puntea centru și intrară în cabina 12.

— În fond, ce naiba s-a întâmplat, Adrian?

Trecuse mult de miezul nopții, era cartul fantomelor… dar cine avea chef să doarmă? Comisarul turna în păhărele un lichid mai străveziu decât lacrima unei fecioare. Inspectorul fu străbătut de un fior.

— Ce e cu tine, puștiule? A intrat spaima în toți? Crezi că vreau să te otrăvesc? E bun whisky-ul, bun ginul, chiar și porcăria aia de Martini o suport. Dar asta e țuica primită de la inspectorul Iuga Martin, băiatul acela deștept care ne-a scos din încurcătură la Cluj.

— Am comis un fals, și nu știu dacă era cazul, spuse Ad. Mocanu. Își scărpină creștetul capului. Tipii ăștia, în frunte cu Lino Martin, se

pricep la amprente așa cum mă pricep eu la pisici… De fapt, nu e bună comparația, eu mă pricep un pic la pisici. Dar pe caraghioșii ăștia i-am lucrat cum am vrut. Domnule comisar…

— Haide să gustăm din țuica asta ardelenească, altfel ne ciumurlim. Nu vreau să te otrăvesc, puștiule, fii convins!

— Domnule comisar…

— E trecut de miezul nopții. Poți să-mi spui pe numele mic.

— Bine, Maximilian. Sau, dacă preferi, *Maximilien*... Am găsit pe sticla aia blestemată tot felul de amprente, ale contelui, ale barmanului, ale boy-ului și ale…

— Ale Abatelui de Ferarra.

— Nici vorbă de așa ceva.

— Ale cui, atunci? Ale mele? Ar fi culmea!

— Ale marchizei.

— Nu mă zăpăci, puștiule. De unde ai tu amprentele doamnei de Brinvilliers?

— Când te-ai întors în noaptea aceea din cabina Josephinei ai adus un pocal gingaș, cu amprentele ei. Pentru orice eventualitate. Am studiat amprentele. Le-am fotografiat. Pentru orice eventualitate…

— Ai să ajungi un mare detectiv, puștiule. Dar în niciun caz mai mare decât mine.

— Am să încerc să păstrez mereu o juma de milimetru diferență…

— De ce ai ținut, în acest caz, s-o eliberezi pe marchiză?

— N-are unde fugi… De fapt, pe tine am vrut să te eliberez fiindcă… deocamdată, singur, nu pot să ajung la un rezultat. De-aia am inventat un fals culpabil – știu eu dacă fals?

— Așa deci… Fără mine…

— Chiar așa! Găsind un fals vinovat în persoana Abatelui, trebuia să vă eliberez împreună – și pe tine, și pe marchiză.

— Ce strategie, puștiule! Tot timpul mă imiți.

— Dacă imiți un idiot – spuse Ad. Mocanu, nu ești decât un ridicol. Când imiți un grand seigneur, ești doar pe jumătate ridicol. Tu, *Maximilien,* nu ești un grand seigneur. E trecut de miezul nopții…

Maximilian Comea, marele polițist, izbuti să surâdă.

Ad. Mocanu continuă cu întrebările.

— Care pot fi relațiile reale dintre Abate și Bandit? Care e „jocul” lor? Ce rol are „Cartoforul” din revolverul căruia s-a tras asupra Abatelui – după cum pretinzi tu?

— Iar tu nu ești convins?

— Nu, zise „puștiul”.

— Să mă ia dracu dacă cobor de pe „The Silver Bird” înainte de a face lumină!

— De acord, *Maximilien.* Am să te ajut. Și acum am să gust din țuica ardelenească a lui Iuga Martin. Inspectorul sorbi, apoi avu un

mic surâs răutăcios. Știi ce cred eu, *Maximilien?* În cazul acesta, Iuga Martin este omul care ne lipsește. Te superi?

— Puștiule! își încruntă sprâncenele comisarul. Iuga Martin e un băiat deștept. Dar nu e totdeauna mai deștept decât mine. Ai înțeles, puștiule?

— Nu e obligatoriu ca totdeauna cineva să fie mai deștept decât altcineva, domnule comisar. E în funcție de poziția astrelor.

— Ești mistic! Un detectiv nu are voie să…

— Nu știu ce înseamnă a fi mistic. Dar un polițist ce lucrează sub ordinele domniei voastre de doi ani, o lună și șapte zile și… 48 de minute, are suficient timp să vă cunoască. Cu condiția ca să nu fie un *grand gredien,* ca să folosim din plin limba engleză… Ad. Mocanu zâmbea. Și superiorul său zâmbea.

— Fie, acceptă Maximilian Cornea. Voi rezolva cazul cu ajutorul tău. Ai ceva împotriva marchizei?

— Această femeie – ca orice femeie – este elementul ce complică lucrurile, se eschivă și se explică abilul Adrian Mocanu.

— Ele, femeile, totdeauna creează complicații. Dar ce ne-am face fără ele?

— Eu o cred nevinovată, merse mai departe Ad. Mocanu.

— Nevinovată și fermecătoare… ca o vrăjitoare și o otrăvitoare, completă Maximilian Cornea. Ești obosit? Nu? Nici eu. Mai întâi, se trage din revolverul „Cartoforului" în Abate. Ce dovezi avem? Fragile. Absența faimoasei reverende? Chiar și o veveriță ar surâde…

— Veverițele totdeauna surâd, comentă Ad. Mocanu.

— Mai ales când le dai nuci… Cine a tras? „Cartoforul"? Are un alibi, dar dacă facem praf alibiul? Doi: Yholdy moare otrăvit cu stricnină…

— Ba nu, *Maximilien,* îl corectă pe șef Ad. Mocanu. Alta este formularea pentru punctul doi: marchiza de Brinvilliers îl corupe pe marele Maximilian Cornea și-l *imploră* să vegheze asupra fragilei existențe a soțului ei.

— Nu mă întrerupe, puștiule. Contele, otrăvit de spaimă – și nu numai de spaimă – mă invită la un pahar și-mi cere *și el,* să-l ocrotesc, ținându-i cât mai multă vreme soția în pat. Patru – patru de la pat. Contele bea șampanie și moare. Cinci. Eu și cu marchiza suntem puși în cătușe…

— Nu chiar în cătușe…

— Nu chiar… dar dacă tot trebuia să fim puși sub stare de detenție, de ce nu ne-au rezervat aceeași celulă?

— Justiția e nemiloasă, parcă nu știi? Șase: Abatele este legat la pat și numărat, ca la box…

— O mică răfuială între „gorile"…

Se făcuse prea târziu, sau prea devreme pentru a ajunge la o

concluzie. Ad. Mocanu se duse în cabina lui, la culcare, la rându-i șeful Brigăzii a 3-a Criminale dormi adânc și fără vise până ce ușa lui fu deschisă. Privi ceasul. Ora nouă dimineața, desigur i se aduce cafeaua, dar în loc de cafea neagră răsări figura întunecată a secundului Hobson. Ofițerul nu făcu nicio introducere protocolară, nici măcar nu dădu bună dimineața. Zise:

— Căpitanul Haag e mort.

Comisarul sări din pat, mai stacojiu decât pijamaua lui, tot stacojie.

— Împușcat. Pe o scară secundară între puntea *A* și B.

— Cine se afla în preajma lui?

— Marchiza de Brinvilliers, contesă de Yholdy.

— Tot timpul ne împiedecăm de ea…

— Și dumneavoastră v-ați împiedecat, domnule comisar!

Cei doi bărbați se scrutară cu asprime. Chiar atunci intră băiatul cu cafeaua. „Lasă cafeaua și dispari!" porunci Hobson.

— Domnule secund Hobson…

— Acum sunt căpitan!

— Așa, deci… Detectivul își scărpină bărbia; îl examină fără grabă pe proaspătul căpitan. Și oare ce gânduri îi treceau prin cap?

— Care e scopul vizitei, capt'n? Îmi ceri concursul sau mă arestezi? Hobson îl privea pe comisar. Ambii se priveau. Ambii se priveau de la un nivel de demnitate. Interesant e că nu se temeau unul de celălalt. Poate că nici nu aveau motive. Era înarmată?

— Nu, domnule detectiv. În orice caz, nu era înarmată în momentul când a sosit acolo doctorul Hopkins și ofițerul Lino Martin.

— Alți doi oameni de care mă împiedic mereu.

— De când au urcat la bord marchiza și contele, fiecare se împiedica de celălalt, tot timpul, observă, nu fără rezon Hobson. Aceștia doi au stricat echilibrul. Procedează cum crezi, domnule comisar *Corneya.*

— Maximilian Cornea, mister Hobson. Procedez! Încep chiar cu dumneata. Dă-mi te rog arma!

Hobson îi întinde obuzierul de 45, comisarul îl mirosi, îl aruncă neglijent.

— Domnule Hobson, aveai vreo șansă să ajungi căpitanul lui „The Silver Bird"?

— Niciuna. Câtă vreme era în viață căpitanul Haag.

— Îți dai seama că e o afirmație gravă?

— Eu nu glumesc niciodată, domnule!

— Rău faci. De ce nu ți-ai căutat un post de comandant? Îl meriți.

— Nu mai am treizeci de ani, domnule. Aceasta e vârsta la care dorești să ajungi căpitan de navă. Am trecut de patruzeci. M-am

obișnuit cu nava asta. Și nava cu mine. Să mergem. Îmi iau revolverul?

— *No,* capt'n! Nu pot conduce neînarmat o cercetare criminală.

— Ți-l împrumut. Mai am unul.

— Am să-l examinez și pe acela, dacă nu te superi, domnule căpitan Hobson! În caz că vi se întâmplă ceva – Doamne ferește – cine devine căpitan?

— Primul ofițer, Cohl.

— Și dacă piere și acesta?

— Ofițerul cu navigația, Grierson.

— Dar dacă e înlăturat Grierson?

— Urmează ofițerul mecanic, Gruel.

— Sper să nu ajungem atât de departe… Această ierarhie este conform tradiției, sau…

— Tradiția, împletită cu Regulamentul *Companiei Falstaff*.

— Clar. Să mergem.

Fie că-l treziseră împușcăturile, fie că fusese anunțat și el, Adrian Mocanu se și afla în plină activitate și efectua niște măsurători. Josephine de Brinvilliers, întinsă pe un șezlong, părea leșinată sau se prefăcea. Bluza ei, în toate culorile curcubeului, o prindea grozav, numai că nuanțele mai roșii ale curcubeului erau de fapt pete de sânge. Lino Martin se prefăcea că-l ajută pe Adrian Mocanu. Doc Hopkins căsca după o noapte obositoare, și nu se prefăcea. O droaie de curioși urmăreau de la distanță spectacolul. Nici ei nu se prefăceau. Un glonte lovise inima, un altul perforase gâtul. Căpitanul Haag era mort de-a binelea. Oare vioara lui murise împreună cu el? Dar *portretul*, în ce poziție se afla?…

Căpitanul Haag zăcea la baza scării secundare dintre *A* și B, capul îi rămăsese pe ultima treaptă, parcă s-ar fi rezemat… în realitate se rostogolise. Balustrada scării șerpuia în spirală, terminându-se într-un cap de șarpe. Acolo se rostogolise Haag. Pe figura lui încremenise pentru totdeauna acel inexplicabil zâmbet melancolic. Maximilian Cornea îl studie. Oare a fost un marinar destoinic… Se pare că da. Ce l-a dus la pierzanie? Ce duce la pierzanie un bărbat? Aproape întotdeauna, o femeie… Cine l-a otrăvit pe conte? Nu cumva Haag? De ce? Dar pe Haag cine l-a „otrăvit"? Maximilian Cornea înaintă către șezlogul marchizei și-i luă mâna. Frumoasa femeie deschise ochii. Nu era leșinată.

— Ce faci, *Maximilien?* Vrei să-mi săruți mâna?

— Această mână merita să fie sărutată oricând. Deocamdată însă vreau, în lipsa posibilității de a face proba de parafină, să mă conving că această mână gingașă nu miroase a praf de pușcă.

Fără sfială comisarul duse la nas mâna marchizei și adulmecă exact ca un – ceea ce și era – ca un copoi. Zâmbi șters.

— Mergeți și vă schimbați, lady. Domnule căpitan Hobson, te rog pune nava la… cum se zice?

— La capă?

— Exact. Sau cam așa ceva. Tu ce faci aici, puștiule?

— Am făcut fotografii, contrare, de orientare, încrucișate, iar acum măsurăm…

— Lasă-te de fleacuri. Dar dumneata, domnule Lino Martin, ce cauți aici? Pe mine? Fii bun și caută-mă la tribord!

— De ce să te caut acolo, când ești aici?

— De când l-ai bănuit de asasinat, comisarul nu te simpatizează, Martin. Normal. Nici eu nu prea te-aș iubi dacă m-ai trimite la răcoare. Ocupă-te de treburile curente, fii amabil! ordonă, fără amabilitate Hobson.

Lino Martin se îndepărtă țeapăn ca un brici. Ca un brici galben.

— Ambele răni sunt mortale. Ucigașul ar fi putut face economie cu cel puțin un glonte, observă doctorul Hopkins. Primul proiectil a traversat gâtul, a ricoșat și s-a pierdut. Al doilea s-a oprit probabil printre vertebre. Am să-l extrag. E nevoie?

— Mă tem că da, Doc… Hopkins se strâmbă. Rugați-o pe doamna de Brinvilliers – urmă comisarul – să poftească în careu, de îndată ce se poate ține bine pe picioare. Vreau să am o conversație cu această lady, asistat doar de ajutorul meu. Ai ceva împotrivă, capt'n?

— Procedează cum crezi!

— „Această lady" s-a și schimbat și se ține foarte bine pe picioare, se auzi vocea marchizei.

Comisarul nici n-o privi. Zise:

— Poate fi ridicat și dus, căpitanul. Să nu se mai fâțâie nimeni pe aici! Să mergem, doamnă. Eh, da… există pe bord vreunul ce știe să cânte la vioară?

De față cu Adrian Mocanu, dar ignorându-l, marchiza spuse:

— Nu m-am prefăcut, *Maximilien*! Te-am iubit, și poate că te mai…

— Adrian, te rog să notezi, ca un grefier, punctele esențiale, și să intervii când crezi că e cazul. Dar să nu exagerezi, nu e chiar un interogatoriu. Căpitanul Hobson, care, întâmplător, se află și el pe lista suspecților, mi-a solicitat, iarăși, concursul. Doriți să beți ceva, doamnă?

— Nu, mulțumesc.

— În acest caz, ne vom abține și noi… Căpitanul pare să aibă încredere în mine. Poate să fie o tactică… poate să fie altceva…

— Îmi ții o prelegere, *Maximilien?*

Interveni Adrian Mocanu:

— Îi place să se audă vorbind. Polițiștii sunt la fel ca și avocații, le place propria voce.

— Nu fi obraznic, puștiule. Când iei cuvântul în instanță, ia

cuvântul doar când instanța ți-l dă. Doamnă! Eu și cu pușiul ăsta care e, ciudat, inspector de poliție, suntem în concediu, iar de când suntem în concediu, muncim mai mult decât în zilele lucrătoare. Nu uita, Josephine, că și eu țin la dumneata. Par un om vesel, dar în realitate sunt un om trist. Și de-aia m-am făcut polițist.

— În limba română asta ar rima, observă „pușiul".

— Taci. Am fost un tânăr înzestrat. Am frecventat Arhitectura. Dar la un examen foarte important, la care mă și pregătisem temeinic, s-a întâmplat unul dintre acele ghinioane care-ți schimbă cursul vieții… Ce ar fi totuși să bem ceva? Anchetele astea matinale îți usucă gâtul! Da! La acest examen am văzut răsărind în fața mea o floare înaltă, purpurie, o floare carnivoră și… m-am trezit la o clinică. Icter mecanic, sau cum drakku-i zice. Mâncasem, cu o zi sau două înainte, cu un amic, două kilograme de halva.

— Și – observă marchiza – de-aia ai chef să bei acum, fiindcă ai ficatul în pioneze?

— De fapt, nu beau. Mă prefac. Am ratat Arhitectura. Și ce planuri aveam! Le Corbusier, pe lângă mine…

— Le Corbusier nu mă impresionează, zise marchiza. O mulțime dintre aberațiile arhitecturii moderne i se datorează… Oricum, ai reușit să mă înduioșezi, *Maximilien!* A fost cel puțin bună halvaua?

— Nu vă lăsați păcălită, doamnă, interveni Ad. Mocanu. Șeful ăsta al meu n-a frecventat Arhitectura și cu greu poate deosebi un parter de un subsol. Dar el aparține școlii clasice, încearcă să vă intoxice cu ceea ce se numește în termeni juridici „ascultarea învinuitului", partea „conversație prealabilă".

Marchiza purtă privirea ei verde de la unul la celălalt. Comisarul nu părea intimidat.

— Bravo, Adrian! Faci exact jocul meu. *Domina!* Ce părere ai, asupra cui s-a tras? Cine trebuia să fie ucis, Domnia ta, sau căpitanul Haag?

— Nu știu, *Maximilien.* M-am trezit dis-de-dimineață. Nu am un somn ca lumea… Soarele izbucnea din ocean. Singură, am inspectat punțile. Ce speram? Speram să întâlnesc un om cu care să schimb o vorbă. Speram să ai și tu o insomnie și să te văd. Dar tu – ce oroare – dormeai. Numai câte o stewardesă ducea însetaților tava de argint, iar barmanii își aranjau tejgheaua. La comandă, ofițerul de punte mi-a oferit o cafea. Cred că știi. M-am întors în apartament: patru încăperi – le cunoști! – dar parcă nu încăpeam în ele, am ieșit iar. Am văzut, sau mi s-a părut că văd, o floare țâșnind din ocean…

— Și tu?!

— Ce și eu?

— Nimic. Te ascult, lady.

— O viziune măreață și înfricoșătoare. Străvezie în sclipirea

dimineții, carnivoră, amenințătoare, imploratoare în același timp, floarea cânta, vorbea, povestea și tăcea. Era un amestec de durere, de bucurie, de plăcere și de disperare… nu sunt sigură de nimic. Doc Hopkins a ieșit din cabina doamnei… în fine, dintr-o cabină și m-a întrebat dacă mi-e rău. A încercat să-mi ofere, un medicament, o băutură, să mă susțină. M-am debarasat de el. Așteptam ceva. Poate așteptam să apari tu… dar tu sforăiai încă.

— Cât se făcuse ceasul când ai ajuns la scara dintre A și *B*?

— Te previn, marchiză, că aici începe adevăratul interogatoriu, mârâi Ad. Mocanu.

— Ce echipă stranie de anchetatori! Nu-mi pasă și nu știu cât era ora, fiindcă nu am ceas. Printre cadourile *ce nu mi s-au făcut*, figurează și un ceas. Iar eu sunt prea bogată ca să-mi cumpăr din proprie inițiativă un ceas. Am început să urc scara când, deodată, am auzit de jos vocea căpitanului Haag: „Lady…”

— Pe care treaptă te aflai?

— De unde să știu? A cincea, a șasea? Poate că intenționam să ajung pe puntea soarelui… când am văzut că Haag începe să urce către mine cu un revolver în mână. Parcă aș fi văzut capul Meduzei… căpitanul Haag a ridicat revolverul, e beat și are să mă ucidă, mi-am zis, dar el a zis: „Ia-l ca să te poți apăra!” Am luat arma. L-am ascultat. Cred că Haag se afla două sau trei trepte mai jos. Țineam uluită revolverul în mână, căpitanul se pregătea să-mi explice nu știu ce – așa cred – când se pare că el – eu nu – a auzit ceva. S-a întors brusc, a privit în jos, a văzut ceva – eu n-am văzut, și a strigat: „DON’T SHOOT! Nu trage!” Și-n același timp suia, cu spatele către mine, cu fața către acel inamic invizibil pentru mine, ca și cum ar fi vrut să mă apere cu trupul său, și-n același timp s-a tras de două ori, căpitanul s-a prăbușit.

— Ce ai făcut cu arma ce ți-a dat-o?

— Am aruncat-o peste bord.

— Ce greșeală! Te-a văzut cineva?

— Nu știu. Am impresia că nu.

— Cunoaște cineva versiunea aceasta?

— Nimeni în afară de voi doi.

— Chiar ai avut impresia că Haag vrea să te apere cu trupul său?

— Am avut această impresie.

— A mai spus ceva căpitanul Haag? întrebă Ad. Mocanii.

— A spus… a încercat să spună. Avea gâtul străpuns de glonte și sângele țâșnea.

Comisarul se repezi la barul din careu și turnă într-un pahar.

— Bea, te rog. Nu te ții chiar atât de bine cum pretinzi. Și e cazul să te ții bine, doamnă! Nu rezolvi nimic cu leșinuri autentice sau simulate. Ne vei răspunde peste aproximativ un ceas la următoarele

întrebări: încotro privea Haag, împotriva cui s-a tras, împotriva ta sau a căpitanului, și ce a izbutit să mai pronunțe căpitanul Haag. Meditează cu grijă!

Pe punte îi întâmpină căpitanul Hobson.

— Observ, zise comisarul, că ai luat arma de rezervă.

— Fiindcă, replică Hobson, de la o vreme, pe nava *mea* nu e cazul să umbli neînarmat. Vrei să-l examinezi?

— Cabina fostului căpitan e păzită?

— Bineînțeles. *Plecarea* căpitanului Haag are loc la amiază. Sau ai ceva împotrivă?

— Nu, Hobson. Cred, de altfel, că Haag nu se mai simte bine pe această navă… e prea uscat pe dinăuntru… cred că în adâncul oceanului își va recâștiga ceva din mediul obișnuit…

Hobson se îndepărtă fără să reacționeze în vreun fel la humorul cam macabru al comisarului. Cei doi polițiști traversară puntea A, apoi puntea soarelui, conștienți că pasagerii îi urmăresc ca pe niște miracole ambulante, și ajunseră la scara secundară, păzită de un matelot ce avea misiunea de a-i descuraja pe curioși. Discutară câteva clipe. Marinarul se apropie. Era tinerel și fercheș. Era poate un viitor amiral, însă deocamdată arăta doar ca un june care încearcă să-și dea importanță. Totuși spusele sale nu erau lipsite de bun simț. Cum cei doi detectivi conversaseră între ei pe românește, oricum le venea mai la-ndemână, matelotul spuse: „Nu înțeleg limba în care vorbiți, dar cred că știu ce vă interesează."

— Și ce dacă? Ce știi?

— Vreți să aflați părerea mea. Eu cred că s-a tras fie din „Culoarul Dorului" (altă fantezie a „Companiei"…), fie din ghereta tambuchiului, fie de după barca de salvare amarată acolo…

Îndreptându-se către apartamentul marchizei, se ciocniră de Lino Martin. „Știu că nu mă simpatizezi, copoiule! Dar ce, parcă eu te simpatizez? N-are importanță!"

— Dar ce are importanță?

— Următorul fapt: am văzut-o pe doamna de Brinvilliers aruncând în mare un revolver, imediat după asasinarea căpitanului Haag. Cred că sunt singurul care știu că marghiza avea un revolver și l-a aruncat în mare.

— Vrei să insinuezi că marchiza…?

— Nimic. Nu insinuez nimic. Dar am văzut și vreau să se știe.

— Nu ești singurul care știe! Unde te aflai de ai văzut atât de bine?

— La hubloul din spate al postului de comandă. Dar dumneavoastră unde vă aflați?

— Prin preajmă!

— Atunci poate că *din nou* sunteți vinovatul! rosti sacadat ofițerul bolnav de icter.

— Poate, rosti nepăsător Maximilian Cornea. Dar lasă-mă să recunosc de bună voie, nu te mai amesteca, fiindcă vei lua calea revolverului aruncat de marchiză.

— Ce vrei să spui?

— Că am să te arunc în mare!

*

— Nu știu, *Maximilien.* Nu mai știu nimic. Sunt mică și proastă, se exprimă clar marchiza de Brinvilliers, contesă de Yholdy. Nu știu în cine a vizat teroristul, în mine sau în căpitanul Haag, nu știu din care parte s-a tras… nu știu… totuși…

— Totuși?

— Nu sunt chiar atât de mică și atât de proastă. Când am văzut floarea carnivoră…

Detectivii schimbară o privire. A lui Ad. Mocanu era plină de suspiciuni. A lui Maximilian Cornea, încărcată de îndoieli. Era o privire de neîncredere între doi distinși colaboratori, între doi prieteni.

— În sfârșit! zise femeia, mult mai fermă. Nu sunt chiar atât de mică și de proastă. Căpitanul Haag, înainte de a se sfârși, a spus ceva. Primul cuvânt… sau prima silabă, n-am reținut-o, dar al doilea cuvânt, sau poate un nume, cred că suna cam așa: „mec”, sau „meic” sau poate „maic”…

— Care din ele?

— Sunt totuși mică și proastă. Nu-mi dau seama.

— E un nume sau un cuvânt?

— Poate fi „Mc” scoțian…

— Vrei să cadă vina asupra unui anume scoțian de pe vas.

— Nici vorbă de așa ceva, *Maximilien.* Jur!

— Bine faci. Eu am totală încredere în jurămintele femeilor! De ce sticla cu șampanie otrăvită purta amprentele tale?

— Purta amprentele mele?

Ad. Mocanu: „Fii atentă, doamnă! Aceasta nu mai e o „convorbire prealabilă, ci atac direct!”

Marchiza înclină fruntea și medită puțin. Apoi se ridică. Era mlădioasă ca o trestie. Se duse la bar. Arătă un șir de sticle de șampanie.

— Sunt din rezervele contelui. Am cerut să mi se aducă și mie câteva. Cred că aveam acest drept. Chiar eu le-am șters și le-am orânduit. Purtau, firește amprentele mele. Am răspuns la întrebare. Posibil că mi s-a furat o sticlă.

Maximilian Cornea: „Posibil. Dar nu e sigur”.

Marchiza îl examină cu una din privirile ei foarte verzi.

— Oare n-ai observat că te-am servit cu șampanie de aceeași marcă

din care bea și contele?

Ad. Mocanu: „Nu, n-a observat. Era prea amețit…”

Comisarul: „Nu te obrăznici, puștiule! N-am observat, așa e.”

Ad. Mocanu: „În acest caz întrebarea se anulează *de* la sine.”

Comisarul: „Repet, nu te obrăznici, puștiule!”

Marchiza: „Ba ai observat. Observi totul. Am dreptul la un advocat, dacă nu la mai mulți!”

Ad. Mocanu: „Am să vă servesc drept advocat. Nu mai dați răspunsuri pripite. Cu acest domn comisar nu e de glumit.”

M. Cornea: „Iată-vă prevenită, doamnă! (Ironic) Mă întorc pentru moment la contele de Yholdy. Eu dacă din întâmplare m-aș fi născut femeie și aș fi avut ghinionul de a mă încurca cu un astfel de idiot, fie-i țărâna ușoară…”

— Fie-i oceanul ușor, făcu advocatul apărării corectura necesară. Și continuă: Ei bine, comisarul vrea să spună că și el l-ar fi ucis pe conte. Adrian Mocanu o privi drept în ochi pe marchiză. Eu cred că dumneavoastră l-ați otrăvit pe conte, doamnă de Brinvilliers! E adevărat? Răspundeți cu da sau nu.

Marchiza: „Parcă pretindeai că-mi ești advocat, domnule!”

Maximilian Cornea: „Rolurile se pot schimba iute și sunt înșelătoare ca suprafața oceanului. În acest moment eu sunt advocatul. Și în această calitate, cer radierea întrebării, ca fiind sugestivă.”

Ad. Mocanu: „Mă opun radierii. O rog pe marchiză să răspundă.”

Marchiza: „Prin urmare, acesta e sistemul vostru de a ancheta, domnilor… advocați! Răspund: nu eu l-am otrăvit pe conte.”

Ad. Mocanu: „Redevin advocat, Consider răspunsul satisfăcător. Continuați interogatoriul.”

Comisarul: „Răspunsul nu mă convinge. Doamnă, cine l-a otrăvit pe conte?”

Marchiza: „Nu știu, domnule!”

Comisarul: „Cine avea interes să-l otrăvească?”

Advocatul: „Atenție, doamnă! E o capcană.”

M. Cornea: „Sunteți bogată, doamnă? Cât de bogată?”

Marchiza: „Atât de bogată încât nici nu știu exact cât. Bancherii mei de la Berna, Madrid sau Londra, v-ar putea informa exact. De asemenea advocatul meu din New York, Mr. Forest.”

M. Cornea: „Contele de Yholdy era și el foarte bogat. Sunteți unica lui moștenitoare?”

Marchiza: „După câte știu, da…”

Ad. Mocanu: „Renunț, pentru moment la calitatea de advocat. Precizați, doamnă, ce înțelegeți prin *după câte știu”.*

Marchiza părea distrată și stânjenită și poate că și era.

— Dacă încercați să-mi puneți în cârcă moartea soțului meu, comiteți o stângăcie! Nu mă interesa averea contelui și de altfel trăiam

separat, bănește, și nu numai bănește, în ultimul timp. Sunt suficient de inteligentă ca să-mi dau seama că aș fi fost cea dintâi suspectă. Fie și acesta un motiv pentru care nu ar trebui să mă bănuiți. E adevărat, în ultimul timp îl uram. Și atunci, de ce m-am căsătorit cu el? Sperând că se va liniști și… oricât ar părea de ciudat, pentru a divorța: un divorț înseamnă despărțire definitivă, doream această despărțire definitivă. Există în America locuri unde poți divorța în cinci minute.

M. Cornea: „Nu ați explicat ce înțelegeți prin *după câte știu.”*

Marchiza: „Dacă sunt unica moștenitoare? Da, după câte știu… Însă contele era un om sucit, păcat că mi-am dat seama prea târziu, pentru că la început legătura noastră părea promițătoare… contele provenea dintr-o familie încâlcită. Familia sa nu m-a interesat defel. Unii și-au tras un glonte în cap, de anormali ce erau, alții au pierit în nesăbuite expediții de vânătoare, contele a rămas singur. Singur? Cine știe! Poate există și alții care dau târcoale, într-o familie ca a lui totul e posibil. Contele avea o avere uriașă, și faptul îl obseda. Se temea de moarte. Mai ales se temea că va fi otrăvit.”

Maximilan Cornea rânji cu neîncredere.

— Alți posibili moștenitori? E prea simplu, nu-mi place. Cum s-a întâmplat? Un posibil moștenitor care se afla chiar pe navă, l-a lichidat pe conte, iar apoi a încercat s-o împuște și pe soția sa, moștenitoarea directă – admițând că s-a tras asupra marchizei și nu a căpitanului Haag…

Marchiza: „Aceste posibilități le-ați formulat dumneavoastră, domnule, nu eu.”

Ad. Mocanu: „Și totuși e plauzibil să fie chiar așa.”

M. Cornea: „Am mai spus că e prea simplu și nu-mi place.”

Ad. Mocanu: „Adevărul nu trebuie neapărat să placă. Mai aveți ceva de spus în favoarea dumneavoastră, doamnă?”

Marchiza: „Nu simt nevoia să pledez în favoarea mea! Totuși ar mai fi ceva de spus. Contele, dacă e să-l credem, a mai fost victima a trei atentate. Teama lui de moarte era totuși justificată…”

M. Cornea: „Ați fost de față?”

Marchiza: „O singură dată, la teatrul din Philadelphia, în pauză contele a băut șampanie, ca de obicei, și i s-a făcut rău. Au intervenit la timp medicii, i-au administrat vomitive, purgative, nu mai știu ce. A scăpat.”

M. Cornea: „Ce toxic a fost folosit?”

Marchiza: „Morfină”.

Ad. Mocanu: „Era contele morfinoman?”

Marchiza: „Nu, domnule. Nu era nici măcar un alcoolic ca lumea. El bea de frică, nu de plăcere. Nu era nimic. Doar un nobil fricos.”

M. Cornea: „Și celelalte două atentate?”

Marchiza: „N-am fost de față. Nu știu ce e adevărat și ce nu.”

M. Cornea: „Sau pur și simplu evitați a da răspunsuri exacte?!”

Ad. Mocanu: „Protestez! Martora e hărțuită!”

Marchiza (superioară): „Nu mă simt hărțuită. Iată ce știu din gura contelui. La teatrul din Geneva i s-a administrat fostului meu soț o doză de acid cianhidric. A scăpat. Iar la un teatru din Lyon s-a tras asupra lui dintr-o lojă apropiată, și iarăși a avut noroc...”

Comisarul: „Iar pe nava *The Silver Bird* i s-a administrat stricnină și… n-a mai avut noroc! Domina! O marchiză de Brinvilliers, posibil o stră-străbunieă a dumneavoastră, împreună cu o fată, La Voisin, ambele implicate în crime prin otrăvire, ambele arse pe rug, au fost pe cât se pare la originea sumbrei legende cu privire la vrăjitoarele decapitate, arse pe rug, și care totuși nu mor, legenda despre *non-morts.* Cunoașteți ceva cu privire la asta?”

Marchiza: „Nu!”

Comisarul: „Răspunsul acesta vă inculpă, doamnă! E posibil ca să nu cunoașteți amănunte, cum să le zic, picante, din istoria Franței?”

Advocatul apărării: „Doamna marchiza de Brinvilliers nu este obligată să cunoască istoria Franței. Cele întâmplate în secolul XVII nu au legătură – directă – cu aceste crime de pe navă. Acuzatorul să se limiteze la timpurile noastre.”

M. Cornea: „Pușțiule...”

Ad. Mocanu: „Știu. Dar am să fiu obraznic! Doamnă! Căpitanul Haag s-a interpus pentru a vă apăra de niște gloanțe ce vă erau adresate?”

Marchiza: „Aceasta a fost impresia mea. De câte ori să vă spun?!”

Comisarul: „Avea, căpitanul Haag, pentru dumneavoastră un sentiment de iubire?”

Marchiza: „Căpitanul nu mă antipatiza. Aluzia cu privire la iubire e ridicolă. Antipatie? Nimeni nu avea vreun resentiment față de mine pe această navă.”

Ad. Mocanu: «În afară de cel care a încercat să vă împuște. Vă întreb: căpitanul Haag a pronunțat cuvintele sau silabele „mec”, „meic”, „mac” sau „maic”? Au fost cuvinte sau horcăitul unui muribund?»

Marchiza: „Nu pot fi sigură de nimic.”

M. Cornea: „Încercați să ne puneți pe o pistă falsă?”

Marchiza: „Nu încerc nimic. Mă plictisesc.”

M. Cornea: *«Cu* atât mai bine. Mai povestiți-ne ceva. Nu vi s-a întâmplat ceva deosebit pe „The Silver Bird”?»

Marchiza: „În afară de moartea soțului meu, nimic. Dar moartea unui conte fricos e ceva deosebit? (Marchiza avea o sclipire în ochi, cine ar fi putut preciza dacă era ironică, speriată sau chiar înfricoșată?) Am avut o permanentă insomnie, dacă aceasta poate fi considerată o întâmplare deosebită, și, dacă nu beam seara, nu

reușeam să dorm. Iar mie nu-mi place să beau. Colindam noaptea ca o stafie, prin cotloanele navei. Unul a încercat să mă sărute cu forța, am asistat la scene de groază între oameni căsătoriți, geloși, la scene duioase de iubire, între oameni necăsătoriți, însă de asemenea geloși, gelozia domină planeta, am asistat la… sunt acestea întâmplări deosebite? Deseori mă pomeneam în fața apartamentului lui Paul, contele, soțul meu…"

Comisarul: „Foarte interesant!"

Marchiza: „Nu e interesant. E trist. Simțeam că îl amenință cu adevărat o primejdie. Nu-l mai iubeam, chiar îl detestam, însă nu-i doream moartea… poate din autoprotecție… știam că moartea lui îmi va… Totdeauna în fața ușii sale se afla una dintre gorile. Nu mai am ce povesti… și sunt, acum, chiar sunt foarte obosită!"

Ad Mocanu: „În acest, caz să terminăm!"

M. Cornea: „Ați înșirat o serie de întâmplări pe care nici nu le considerați întâmplări. Nu ați omis nimic?"

Marchiza: „Nimic, domnule… (Ezitând) Poate ar mai fi un fleac. Cu adevărat un fleac. *Într-o seară n-am fost salutată."*

M. Cornea: „Pardon? Nu înțeleg."

Marchiza: „Nu e nimic de înțeles, iar amănuntul nu contează. Toți bărbații de pe această navă mă salută."

Ad. Mocanu: „Îi cunoașteți pe toți?"

Marcriza „Nici pe departe. Dar sunt salutată, să zicem, din curtoazie. Într-o seară, pe puntea *B,* la tribord, un bărbat a trecut repede pe lângă mine, fără să salute."

M. Cornea: „Faptul v-a indispus?"

Marchiza „Nu i-am acordat importanță și am uitat imediat, dar acum, că insistați…"

Ad. Mocanu: „Îl cunoșteați pe individul care nu salută femeile frumoase? Măcar din vedere?"

Marchiza: „Cred că nu-l mai văzusem până atunci. Și asta m-a cam surprins. Pe un vapor, oricât de mare, începi să cunoști toate figurile…"

Ad. Mocanu: „Puteți face o descriere a acelui om?"

Oricât de obosită, marchiza ridică fruntea cu semeție.

— Bărbații se uită după mine, iar nu eu după bărbați! Totuși… cred că arăta ca un gentleman, purta un costum deschis, avea un ten oarecum negricios, părea zvelt și, posibil, avea favoriții ușor încărunțiți. Nu mai știu nimic…

Detectivii părăsiră apartamentul marchizei și se serviră la bar cu o bere rece. Nu se afla nimeni în preajma lor.

— Noi suntem niște genii, declară Maximilian Cornea. Eu în mod sigur. Tu, probabil, în devenire. Acest caz e penibil, un caz de rutină bun pentru bătrânul Coadă de Șobolan (porecla unui comisar). El ar

scotoci cu deosebită râvnă printre pasageri, interogându-i pe cei ale căror nume încep cu „mac”, „mec”, „meic” sau „maic”. Dar noi ce facem?

— Vom scotoci și noi…

În bar intră Hobson.

— Domnilor, comandantul Haag *pleacă.* Poftiți la ceremonie!

— Desigur. Vine și marchiza?

— A fost invitată, dar nu știm dacă vine.

Hobson o luă înainte. Marchiza se afla pe punte, în rochie neagră, cu eșarfă neagră pe umeri. Mateloții și ofițerii se aliniaseră. Drapelul atârna în bernă. Tunul navei bubui funebru de douăsprezece ori. Era ora douăsprezece.

Căpitanul Hobson rosti câteva cuvinte, simplu, sec, scurt. Se pregătiră să lanseze în mare cadavrul bine lestat când Maximilian Cornea strigă:

— Opriți! Doar pentru un minut.

— Opriți, aprobă Hobson, și el mirat.

Comisarul fugi spre cabina comandantului Haag unde îl opri marinarul pus de veghe, Cornea îl trimise la naiba, ce, nu știe cine este el?, marinarul se duse la naiba, comisarul descuie ușa și primul lucru care-l atrase fu portretul întors cu fața la perete. O curiozitate – nu o curiozitate detectivicească, ci pur și simplu o curiozitate nebună îl făcu să întoarcă portretul. Rămase încremenit. Din ramă îl privea o frumoasă femeie cu ochi verzi (așa bănui comisarul, căci fotografia bineînțeles nu era în culori), cu păr negru, puțin ondulat. Nu era marchiza de Brinvilliers, însă ar fi putut fi… Marele detectiv nu era atât de naiv ca să creadă că exista sau existase o legătură reală între marchiză și căpitanul Haag, nu, el respinse imediat această idee… era desigur vorba de una din acele coincidențe demente… de care ne izbim prea des! în schimb, în mintea comisarului încolți alt gând. Îl păstră deocamdată doar pentru sine. Găsi vioara căpitanului, în eșarfa ei roșie, reveni pe punte, o privi pe marchiză, cuvântă:

— În amintirea bravului căpitan Haag, care a salvat viața frumoasei doamne de Brinvilliers, care a condus cu demnitate această navă, am să cânt ceva din vioara căpitanului Haag. Hobson tuși. Ceilalți așteptau. Maximilian Cornea mai zise: După ce am fost exclus de la Arhitectură, fiindcă riscam să devin un prost arhitect, după ce m-au dat afară de la Conservator, fiindcă riscam să devin un muzician mediocru, am ajuns la poliție unde am devenit un eminent detectiv. (Ad. Mocanu știa că șeful său minte de stinge, dar a ști să minți, considera comisarul, să minți când e necesar, e o calitate…) Prin urmare nu mă descurc grozav la acest instrument, explică Maximilian Cornea. (Nu se descurca defel!) E cineva dintre dumneavoastră mai… virtuoz?

Ad. Mocanu se îngrozi la gândul că nimeni din cei de față nu se va oferi, și-n acest caz cum se va descurca marele criminalist? Are să cânte el… el care nici nu știa cum se ține arcușul în mână? Dar iată că din rândul ofițerilor ieși… cine? Lino Martin, mai palid ca oricând.

— Cu voia dumneavoastră, am să încerc eu!

Luă vioara și execută un „adaggio" trist, una dintre bucățile favorite ale căpitanului Haag… Soarele bătea nemilos. O picătură de transpirație galbenă se prelingea pe fruntea violonistului.

Iar apoi, căpitanul Haag *plecă*… O floare înaltă, carnivoră, salută intrarea lui în ocean…

*

Comisarul avu apoi o scurtă convorbire cu Hobson. Detectivii se retraseră, și-n lipsă de altă ocupație, luară câte un păhărel. Cam un ceas mai târziu un ofițer intră în cabina comisarului, depuse pe măsuță o listă, salută și ieși. Detectivii examinară tabelul și izbucniră în râs. Existau vreo zece Mac, vreo zece Mc., vreo zece Mike și nenumărați Maknell, Makstone, Makegreen, etc, în total 54 de nume. Cincizeci și patru de posibili suspecți. Îi luară pe rând, exact cum ar fi făcut-o bătrânul Coadă de Șobolan. Erau întâmpinați fie cu ostilitate, fie cu neîncredere, când cu ironie, când cu simpatie. Pasagerii americani îi primeau cordial și-i serveau invariabil cu whisky. La sfârșitul „turneului" detectivii se simțeau cam chercheliți și nu înaintaseră cu ancheta măcar un milimetru. Cerură niște cafele tari.

— Tu, puștiule, încă de pe acum ești un mic snob și promiți să devii un snob remarcabil. Și fiindcă ești un snob, știu că ai la tine un dicționar englez-român. Adă-l repede!

— Aceeași idee am avut-o și eu.

— Dar eu am avut-o înaintea ta!

Frunzăriră dicționarul oprindu-se asupra cuvintelor *macabre, mackerel, make, make-believe, maker, makeshift, make-up, making, make-up-man*… Subliniară dintre acestea unele, iar Ad. Mocanu încercui cu roșu termenul *make-up-man,* machior.

— De ce, Adrian?

— Aproape fără niciun motiv. Asupra contelui, dacă e s-o credem pe marchiză, s-au produs trei atentate, toate trei la niște teatre…

— Dar a fost ucis pe o navă…

— Și nava asta e un fel de teatru…

— Și unde ajungem cu „machiorul"?

— Mă tem că nicăieri, domnule comisar.

— Nu este prima înfrângere pe care o suferim.

— Și nici ultima.

Astfel trecu ziua aceea, și următoarea. Nimic nou. „The Silver Bird"

se strecură printre niște insulițe, apropiindu-se de Colombo. Detectivii stăteau pe terasă și se consolau bând ceva rece. Marchiza se plimba singură pe puntea sporturilor.

— Invitați-o, domnule comisar.

— La ce bun, puștiule?

— Hm… Eu pot să mă retrag.

Spre mirarea lor, doamna de Brinvilliers veni singură și nesilită de nimeni la masa lor. Comisarul trase un fotoliu, frumoasa femeie se așeză.

— Am venit să-mi iau rămas bun.

— Cum așa? Steward, un Martini pentru Doamna!

— Îl accept, mulțumesc. Mâine debarc la Colombo.

Cei doi polițiști se priviră.

— De ce debarcați, lady?

— M-am plictisit de această navă, domnilor.

— Ce coincidență! Și noi ne-am plictisit. Și noi debarcăm la Colombo.

— Cum? Mă urmăriți?

— Nici gând! Suntem, totuși, în concediu. Dar pe „The Silver Bird" am lucrat ca niște robi, și fără niciun succes.

— Orele petrecute cu mine, au fost ore de robie, Ma*ximilien?*

Femeia vorbise atât de direct încât comisarul roși. Ad. Mocanu dădu să se ridice, marchiza îl opri.

— Rămâi, domnule. În fond nu e niciun secret. Îl iubesc. Și brusc figura doamnei de Brinvilliers se încordă. Pe punte, mai jos, trecea repede un bărbat zvelt, negricios, elegant, sigur de prestanța sa.

— El este! spuse marchiza.

— Care el?

— Bărbatul care nu m-a salutat…

— Am să-l provoc la duel. Hei, mister! strigă Maximilian Cornea.

Cel interpelat nici nu întoarse capul. Comisarul porni după el. Inspectorul porni după comisar. Gentlemanul dispăru într-un coridor. Polițiștii îl urmăriră. Gentlemanul începu să fugă. Polițiștii începură să fugă și ei. După o urmărire sălbatică, îl încolțiră într-un cotlon. Gentlemanul se întoarse cu fața și îndreptă către polițiști un revolver. Comisarul îl recunoscu. Ad. Mocanu îl recunoscu. Maximilian Cornea izbucni în râs.

— Fără glume proaste, Lino Martin!

— Sunt contele Alexander de Yholdy!

— Nu mai spune! Și dacă ești conte, de ce faci când pe fostul polițist, când pe ofițerul de navă, când pur și simplu pe pasagerul misterios? De ce te machiezi? Murind, căpitanul Haag a încercat să explice, dar n-a avut timp, iar noi am fost derutați de acel „make" crezând că e un nume. De ce te machiezi, de ce ai încercat să fugi?

Pentru mine nu poți fi decât un asasin. Am în buzunar o armă. Am mâna în buzunar. Înainte ca tu să apeși pe trăgaci, vei fi ciuruit. N-ai nicio șansă. Nu știi că ținteşti. Ai tras în conte, în teatrul acela, și ai rănit un pensionar. Ai tras în marchiză și l-ai ucis pe căpitanul Haag. Dacă tragi în mine, vei ucide pe unul din curioșii de la capătul culoarului. Dă-mi arma! Imediat!

Comisarul mirosi țeava revolverului și zise „da, cu el s-a tras recent". Apoi scoase din buzunarul vestonului o brichetă și râse. „Asta e arma mea! Eu nu umblu înarmat în afara serviciului. Ți-am tras o cacialma, machiorule! Adrian, ai o batistă curată?"

— Poftim, comisare!

Maximilian Cornea luă batista, o examină, o mirosi.

— De când îți parfumezi batistele, Adrian? Și tu o curtezi pe marchiză? Nu-mi răspunde, lasă! Imobilizează-l pe individ. Nu fi prea blând cu el!

Cu o forță ce nu i-ai fi bănuit-o, cu o brutalitate ce nu-i semăna, Ad. Mocanu îl înșfăca pe conte, pe machior, pe ofițer, în sfârșit pe individul din fața sa.

Maximilian Cornea comise și el un gest nu tocmai gentil: scuipă zdravăn în bastista subalternului său.

— Iartă-mă, Adrian, am să te despăgubesc…

Și comisarul începu să frece vârtos fața celui prins.

În câteva minute apăru un chip nou: nu mai era nici Lino Martin, nici pasagerul misterios. Acum semăna cu un viezure, iar ochii mici trădau teamă și răutate.

Comisarul surâse încântat.

— Figuri noi, figuri noi! Ești un machior priceput. Dar eu sunt un mare detectiv! Haide, Lino Martin, sau conte de Yholdy, sau cine drakku oi fi! Înainte marș!

Îl escortară până la terasă, unde marchiza aștepta.

— Doamnă, vă prezint un individ ce pretinde că ar fi și el conte, Alexander de Yholdy. Dacă nu minte, e poate unul dintre acei „moștenitori necunoscuți" de care ați pomenit. Poveștile cu moșteniri nu prea mă pasionează. Eu consider cazul rezolvat. A fost un fleac pentru mine. Speram într-un deznodământ mai… colorat. Nu, nu-mi datorați nimic… Mi-ați plătit frumos.

Comisarul se înclină în fața marchizei și se întoarse către fostul secund.

— Căpitane Hobson, îți predau un dublu asasin. Pretinde că e conte, dar nici că-mi pasă! În cabina lui vei găsi o trusă de machiaj, bine garnisită. Ascunde-o! Altfel e în stare să se deghizeze iar… și iar…

*

Toamna, într-o seară ploioasă, Adrian Mocanu zise:

— Pun pariu că ghicesc de ce sunteți cam trist, uneori, domnule comisar.

— Prea multe ghicești tu, puștiule!

— Da. Vă cuprinde dorul de niște ochi verzi…

— Ascultă, Adrian, cine sunt eu?

— Celebrul șef al Brigăzii a 3-a Criminale.

— Bravo! Ai ghicit și acum! Ce locuință am eu?

— O cameră.

— Pardon! O cameră și un antreu. Marchiza mi-a oferit palate înconjurate de parcuri, lachei în cămăși albe, pantaloni de dril și cizme argintii, mi-a oferit, cadou de nuntă, *The Blue Château,* bănuiesc că e un fel de castel în Spania, în sfârșit mi-a oferit inima ei.

— Știu. Și nu ați primit.

— Nu.

— Din cauza strălucitei noastre profesii și a dragilor noștri borfași?

— Să zicem că da. Și-apoi eu sunt orice, dar *maquereaeu,* nu.

— Domnule comisar! Știu că mă considerați un băiat deștept. Dar sunt chiar mai deștept decât vă închipuiți, spuse cu impertinență tânărul. Mai există un motiv, foarte serios, pentru care ați refuzat inima marchizei. Să vi-l spun eu, sau preferați să mi-l spuneți dumneavoastră?

— Deci și tu știi?

— Știm cam la fel de mult amândoi.

— Prin urmare – comisarul renunță pentru moment la infatuare – amândoi știm că pe căpitanul Haag l-a ucis „machiorul”, dar că pe contele de Yholdy nu e chiar sigur că tot el l-a otrăvit…

— Exact, aprobă „puștiul”. Care e varianta dumneavoastră?

— Am trei, Adrian. Poate că tot „machiorul” e în cauză. Dar e posibil ca pe Yholdy să-l fi aranjat căpitanul Haag în persoană, dintr-un fel de gelozie… retroactivă, să-i zicem, știi, oamenii sunt imprevizibili, prea bine semăna marchiza cu fosta lui iubită pe care a pierdut-o în împrejurări ce nu le vom cunoaște niciodată…

— Niciodată…?

— În același timp nu sunt sigur, nu sunt deloc sigur că nu chiar marchiza de Brinvilliers l-a otrăvit pe conte, soțul ei.

— Și-n același timp e posibil ca marchiza să-l fi otrăvit pe conte în colaborare cu Haag.

— Întotdeauna vrei să ai ultimul cuvânt, puștiule. E marele tău defect!

Ad. Mocanu surâse trist.

— Încep, fără voia mea să-l copiez pe șeful meu… Apoi, tânărul surâse și mai trist. Zise: și cu toate acestea, o iubiți și acum pe

marchiza de Brinvilliers!

— Cred că da, recunoscu, bărbătește, marele dectectiv.

*

După un interval de tăcere, Ad. Mocanu reluă:

— Prin urmare, credeți că nu vom ști niciodată cine a fost misterioasa iubită a căpitanului Haag?

— Cred că nu, puștiule.

— Atât de rar sunteți modest! Deci nu știți?! Dar eu știu.

— Tu? Nu mai face pe grozavul!

— Acum șapte, opt ani, poate nouă, am citit prin ziare – eram elev – cum ați operat la Constanța, da, la Constanța, una din marile dumneavoastră arestări. V-ați strecurat pe post de bărbat fatal în patul unei faimoase jefuitoare de bijuterii, și astfel ați aflat amănunte chiar din gura ei. Cam la fel a procedat, în urmă cu vreo trei sute de ani, un polițist francez, Desprez, cel care a arestat-o pe Marie d'Aubray, marchiză de Brinvilliers, otrăvitoare sau vrăjitoare. Desprez s-a travestit în popă și astfel a intrat. În mănăstirea unde se ascunsese prima otrăvitoare din neamul Brinvilliers. Dumneavoastră v-ați travestit în bărbat fatal, n-a fost greu. Atât acel Desprez, cât și dumneavoastră nu ați folosit procedee loiale.

Comisarul căzu pe gânduri.

— Loiale! Cum poți fi loial cu cei neloiali? Ia spune-mi, Adrian, cum o cheamă pe hoața aia? Nu cumva…?

— Clotilde…

— Clotilde?!

— Clotilde de Brinvilliers! precizează Ad. Mocanu. Era minunat de frumoasă, iar din reportaje reieșea că are ochi verzi, păr negru. Poza ei a apărut și din față și din profil. Ca și-a dumneavoastră, de altfel. Alcătuiați o armonioasă pereche! Sunt însă foarte mirat că nu ați remarcat asemănarea frapantă dintre acea jefuitoare de bijuterii și marchiză! Cum se poate, domnule comisar?

Comisarul medită o clipă. Răspunse evaziv:

— De câte ori o vedeam pe marchiză, venea un ecou în amintirea mea. Dar nu știam cum să-l localizez. Ce să-i faci, chiar și pe un om mare ca mine îl poate lăsa memoria.

Maximilian Cornea rămase posomorât. Îi venea greu să-și recunoască slăbiciunile. Vorbi ca pentru sine:

— Surori? Verișoare? Simplă coincidență? Nu cred în coincidențe! Vrei să afirmi, Adrian, că acea Clotilde a fost marea dragoste a căpitanului Haag? Că eu, arestând-o, am ruinat viața căpitanului Haag?

— Cam acesta ar fi adevărul crud. Dar, în fond, nu v-ați făcut decât

datoria.

— Hm!…

— Dar dacă Josephine și Clotilde sunt una și aceeași persoană?

— Absurd, protestă comisarul. Una a devenit marchiză, cealaltă hoață de mare calibru. Cel mult surori. Imposibil să fi fost una și aceeași persoană, mi-aș fi dat oricum seama.

— Nimic nu este imposibil, domnule comisar.

— În orice caz, aici ne izbim de o limită. Ceea ce știm sigur este că în primul plan al acestor întâmplări a fost, fără voia sa, căpitanul Haag.

— Nu dumneavoastră, domnule comisar?

— Lasă ironiile, puștiule! Dacă mă gândesc bine, tot eu am fost în prim plan.

Sfârșit